

ဝေဠီခေတ်တွင် ကျွန်တော် လူလား မြောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်များ၏ မျက်စေ့ အမြင်နှင့် နားအကြားဘဝ အတွေ့အကြုံများတွင် ခေတ် သစ် ခေတ်ဟောင်း ဆိုသော ကောင်းများကြားရပါသည်။ အသွင်များ မြင်ရပါသည်။ “လူ သစ် တည်၍ ပြည်သစ်ဆောက်အံ့” ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်ကို လည်း တွေ့ရပါသည်။

ထို“ခေတ်သစ်ခေတ်ဟောင်း” ဆိုသော ကောင်းများနှင့် အတူတူပင် တရားသစ်-တရားဟောင်း ကောင်းများကြားရ၏။

ထိုတိုးတက်သော အသိသစ်တို့တွင် ပုံဒ္ဒဘာသာတရား အသိဟောင်းနှင့် အသိသစ်များအတွက် ကျွန်တော်များ ဘဝ တွင် အယူမှန်ရဘို့ မလွယ်ကူကြောင်း သိကြရပါလိမ့်မည်။

ဤအချိန်-ဤခေတ်တွင် ကျွန် တော် များ ၅၅ တွင် ပုံဒ္ဒ ဘာသာ အသိသစ်ပေါ်ထုတ်သူ “ရာဇဝင်ကောင်” အဖြစ် အထင်အရှား ပေါ်ထွက်နေသော စတောင်တွင်းကြီး ဆရာ တော် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို တွေ့လာကြရပါသည်။

ထိုဆရာတော် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာအသိသစ် တရား သစ်များကို အစစ်နှင့် အနှစ်ကျအောင်ဝေဘန်၍ အမှန်သိနိုင် ကြပါစေရန်အလို့ငှာ “ရှင်ဥက္ကဋ္ဌစာပေစဉ်” အဖြစ် ကျွန် တော်များ က ပုံဒ္ဒသာသနာ အစွန့် ရှည်စေကြောင်းဖြင့် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

စိုးဝင်း (ထုတ်ဝေသူ)

၁-၃-၆၂

သခင်မြတ်ဆိုင်

သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ

နှင့်

ကျောက်ကွင်း

အရေးတော်ပုံ

၁-အစ

အတော်တော့ကြာပါပြီ။ ၁၂၉၈ ခုနှစ်က ဖြစ်၏။ ခရစ် သက္ကရာဇ်နှင့်ဆိုပါက ၁၉၃၆ ခုနှစ်က ပေတည်း။

ထိုအချိန်က ကျောင်းကွင်းရွာသူကြီးမှာ ဦးလှောင် ဖြစ်၏။ ဦးလှောင်၏ ကျောင်းကွင်းရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေ ၇၅.၈ ဝခန့် သာ ရှိပေမည်။

ထိုရွာကလေးတွင် ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာဟူ၍ အနည်းငယ်သာ ရှိပြီး ကျန်အများစုကြီးမှာ ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကျောက်ကွင်းရွာကို အနီးအနား ဗမာ ရွာများက ချင်း ကျောက်ကွင်းရွာဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ထိုချင်းများ အားလုံး သုတ်ယန်များ ဖြစ်နေကြသော အခါပေတည်း။

ချင်းဟု ဆိုသော်လည်း ယခုခေတ် ချင်းဝိသေသတိုင်းခေါ် ချင်းတောင် တပိုက်ရှိ တောင်ပေါ် ချင်းမျိုးကား ပေပေ။

ချင်းချင်းတို့ကိုမြေပြန်ချင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုမြေပြန်ချင်း များမှာ မည်သည့် အချိန်အခါက မည်သို့သော အကြောင်း

ကြောင့် ထိုထိုမြေပြန့် ရော့ဝတီ အရှေ့ဘက်ကမ်း ဒေသများ သို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိ လာသည် ဟုကား တပ်အုပ် သေချာ မည်သူမျှ မသိပေ။

မည်သည့်သမိုင်းရာဇဝင်ဆိုင်ရာ ဆရာများကမျှလည်း ကျန် သေချာပေါ်ပြန်ခဲ့ခြင်းမရှိဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ချင်းများကား ရော့ဝတီအလယ်ပိုင်း မြစ်ကမ်းရိုးတလျှောက် အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ နေရာဒေသ ခတ်များများပင် အနံ့ ရှိနေကြသည်။ အများကြီး ဟူ၍ကားမဟုတ်၊ ဟိုနယ်ဒီနယ် ပြောက်တိပြောက်ကျား ချင်း ရွာများ တွေနေရသည်မှာမူ အမှန်ဖြစ်နေသည်။

ထိုမြေပြန့်ချင်းများကို ပြည်ခရိုင် မြောက်နားမှ စပြီးမကွေး ခရိုင် တောင်တွင်းကြီးနယ်ထိ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်း အနောက် ရှိ တောနှင့် မြေပြန့် ပိုင်နယ်များတွင် ချင်းရွာများ ပြောက် တိ ပြောက်ကျား အမြဲတွေ့ရသည်။

၎င်းချင်းတို့ မိမိတို့ ချင်း အချင်းချင်း စုပေါင်း ရွာတည် ထောင်ပြီး တောင်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်နေထိုင်ကြ၏။ ထို့ ကြောင့် ချင်းရွာတရွာတွေ့လျှင် အနီးအနား၌ ထိုချင်းရွာမျိုး နှစ်ရွာ သုံးရွာ စသည်ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းစီ တွေ့နေရလေ့ ရှိပေသည်။

တခါတရံဗမာရွာကြီးများနှင့် ကပ်လျက်လည်း ထိုချင်းရွာ များကို တွေ့နိုင်သည်။ များသောအားဖြင့် ချင်းများ ချည် သက်သက်ဟူ၍ ဗမာရွာများနှင့်ကင်းကွာဝေးလံစွာကားမရှိပေ။ ထိုကြောင့်လည်း ဗမာရွာများကိုပင် အမှီသဟဲပြုခါ ရွာတည် ထောင်ကြကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

လုပ်ခင်းကိုင်ခင်းနှင့် ဆန်ပေး ဆီယူ စသော ဖလှယ်မှုများ လည်း ဗမာရွာများနှင့် ချင်းများ မကင်းနိုင်သည့်အလျောက် ထိုချင်းများမှာ သူတို့အချင်းချင်းသာ ချင်းစကားကိုသုံးသည်မှ အပ ဗမာများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်မူ ဗမာနှင့်မခြား ခွဲမရခအောင် ဗမာလို ပီပီသသ ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ကြကုန်သည်။

အလွန်အဆက်ပြတ်တတ်သော ချင်းများပင် ဗမာစကားကို အနည်းငယ် မသိမသာမျှ ဝဲတဲတဲကလေးပြောသည်မှအပ ဝတ် စား ဆင်ယင်ပုံများမှာ မပြောလျှင် ဗမာပြကတေ့ အသွင် ဝေဝေ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမြေပြန့်ချင်းများမှာ ပြောဆို ဝတ်စား နေ ထိုင်မှု အားလုံး ဗမာများနှင့်တသားတည်းတူညီသော ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဘာသာကိုးကွယ်မှုတွင်ပင် အချို့ မြေပြန့်ချင်းများမှာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာများရှိကြပြီး ၎င်းတို့၏ရွာဦးရွာထိပ်များတွင် ကျောင်း နှင့် ကန်နှင့် အကျအနပင် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မရေမလယ် ခေါင်ခေါင်ဖျားဖျား ချင်းရွာများမှာဘယ်အချိန်အခါက သိမ်း သွင်းလိုက်သည်မသိ ခရစ်ယန်များပင် တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုချင်းတို့ကား တမျိုးထူးသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာသော ချင်းတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာတွေ့ထက်ပင် အစစ သဒ္ဓါတရား အားကြီးသကဲ့သို့ ခရစ်ယံ ဖြစ်သွားသော ချင်းတို့မှာလည်း သေမမြို့မှ ခရစ်ယံထက်ပင် ကဲလိုက်ကြပေသေးသည်။

၎င်းခရစ်ယံချင်းတို့ကို ဗမာနှင့်ချင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ခေါ်ဖြူ စာနိများဟု ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ခရစ်ယံ

တခါဖြစ်ထားသော ချင်းမှာ တခြားသာသာသော်၎င်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာသော်၎င်း၊ ဖြစ်လာရန် အလွန်မလွယ်ကူသော ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာ၌ ခရစ်ယံ သာသနာပြုတို့၏ လူလွှာဥယျာဉ်တို့ ချိုးကျူးရပေမည်။ ဟာကွက်ကိုရှာတတ်ပုံ၊ ပျော့ကွက်မှဝင်တတ်ပုံများမှာ နည်းယူ စံတင်လောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များပေတည်း။ ဤဟာကွက်ပျော့ကွက်များမှာ အစဉ်အဖြင့် ဗမာပြည်တွင် ရှိပေသည်။ ထိုဟာကွက်ပျော့ကွက်များရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဗမာပြည်တွင် ဦးရာ လူပါးဝသူတို့၏ ချယ်လှယ်ခွင့်များ အစလမ်းပွင့်နေမည်သာ ဖြစ်၏။

ဤဟာကွက် ပျော့ကွက်တို့သည် ဘာသာရေး၌သာ မဟုတ်နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး လူမှုရေးအားလုံးတို့၌ပင် အစဉ်ရှိနေကြ၏။ ဘာသာရေးဘက်က ဟာကွက်ပျော့ကွက်၏ တာဝန်သည် ဘုရားကြီးတွေ၏ တာဝန်ဟုဆိုနိုင်ကြသကဲ့သို့ အခြားသော ဟာကွက်ပျော့ကွက်များ၏ တာဝန်သည်လည်း ဗမာတိုင်း ဗမာတိုင်း တာဝန်တွေသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုဟာကွက် ပျော့ကွက်တို့ကို ခြေကုတ်ယူ၍ သုံးစားချလှယ်ခွင့်ကို ရှာကြသူတို့ရှိနေသေးသမျှ ဤဗမာပြည်၏ နေရေးသည် အစဉ်သဖြင့်သာ ပြဿနာပေါင်း သိန်းကိုးသောင်းနှင့် ဆုံနေရမည်မှာ ကော်မလုံ သေချာသော အချက်ဖြစ်ပေသည်။

ဤအရေးကိစ္စများအတွက် ဤစာစောင်အဖို့ ဤမျှနှင့်ပင် ဦးအံ့၊ မူရင်း ပြည် တည်ခဲ့သော ကျောက်တုန်းရွာက သူတို့ဦးလှောင်တို့အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြဦးစို့။

၂-အရင်း

အစပိုင်းကနဦးက ညွှန်းထားခဲ့သော ကျောက်ကွင်းရွာမှ ပြည်ခရိုင် ဝက်ထီးကန်အရှေ့ဘက် ၄-မိုင်ကွာရှိ ရွာကလေး ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်မြို့မှ အောင်လံသို့သွားကားလမ်းရှိ တီဘွတ်ဆီလမ်းခွဲမှ အရှေ့မြောက်စွန်းစွန်းသို့ ၁၄-မိုင်ခန့် ခွဲထွက်သော ကားလမ်း တလမ်း ရှိသည်။ ထိုကားလမ်း၏ အဆုံးမှာ ဝက်ထီးကန်မြို့ကလေးဖြစ်၏။ ထိုဝက်ထီးကန်မှတစ်ဆင့် ကျောက်ဆည်ရွာသို့ကူးရသော လမ်းမှာ လှည်းလမ်း ခြေလမ်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဆောက်ဘူး ပေါက်ဘူးသူများ သိကြသည့်အတိုင်း ထိုဒေသကား မြေဩဇာကောင်း၏။ တောတစ်စပ်ကွင်းတစ်စပ်ဖြင့်တစ်စပ်စီသာသာသောအရပ်ဖြစ်သည်။ ရွာနီးလျှင် လယ်ကွင်းတွေကျယ်ပြန့်လျက် ရွာလှမ်းလျှင် ဖုံးဆိုးတောဆန်ဆန် အင်တိုင်းကုန်း

သောင်ယောင်များရှိ၏။ တောကြီးတောင်ကြီးဟူ၍ကားမဟုတ်။ ထိုလိုမျှောင်လိုလိုတွေနှင့် စိုစိုစိမ်းစိမ်း ချောင်းဦးတိုများလည်း မြို့ရံသာတောင့် သာယာ ပျော်စရာ နေရာ အရပ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရှုခင်းမျိုးမှာ ကျောက်ကွင်းရွာ တည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်လှ၏။ ကျောက်ကွင်းရွာတဝိုက်၌လည်း ရွာစဉ်ရွာဆက်များ မခဝးလှပေ။ အရှေ့ဘက်တစ်ဝိုက်သာ တောကြီးများအပေါ်တွင် ငမ်းဆောင်စိုလျက် ညိုညို မိုင်းနေသော ပဲခူးရိုးမကြီး၏ တောင်စွယ်ခတောင်တန်းများကို လှမ်းမျှော်လျှင် မြင်ရသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်ရွာများမှာမူ ကေနအားဖြင့် ဗမာရွာများ ပင် များစေကာ ကျောက်ကွင်းနှင့် ညောင်ပင်သာ နှစ်ရွာမှာ ချည်းချည်းလိုလိုရှိသော ချင်းရွာများဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်က ထိုရွာနှစ်ရွာလုံးပင် ခရစ်ယံများ ဖြစ်နေကြချိန် ဖြစ်၏။ ကျောက်ကွင်းတွင်ကား ခရစ်ယံ ဓမ္မဆရာတဦး ကမူ နေထိုင်လျက် ရှိချေသေးသည်။

ကျောက်ကွင်းရွာဦးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်းဟူ၍ ဗလားနတ္ထိ၊ ကုန်းချည့်သက်သက်၊ ငုံးတိတိသာ။

ခရစ်ယံ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးကား ရွာမြောက်ဘက် တနေရာတွင် ငွားငွားစွင့်စွင့် တင့်တင့်တယ်တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင် ဗုဒ္ဓဘာသာရွာများရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ မှာ သင်္ကြန် ဝါဆို၊ သီတင်းကျွတ် စသော အခါကြီး ရက်ကြီး များ၌သာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိကြသော်လည်း ကျောက်ကွင်း ရွာမှ ခရစ်ယံဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင် ကျောက်ကွင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာများမှ ချင်းအမျိုးသားတို့နှင့် အပတ်စဉ် စိုစိုမြေမြေရှိလှသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်၏တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သီဆို ကြူးရင့်သော

ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ

ဓမ္မသံများနှင့် ခေါင်းလောင်းသံသည် တနည်းတဖုံ အားဖြင့် သာယာကြည်နူးစရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။

ကျောက်ကွင်းရွာတွင် ချင်းတွေ များသဖြင့် ခရစ်ယံရွာဟု ဆိုရစေကာမူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမရှိဟူ၍ကားမဟုတ်ပါလေ။ သူကြီးမင်း ဦးလှောင် ကိုယ်တိုင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး အခြား သုံးဆယ်ထောင်ခန့်မျှ ဗုဒ္ဓဘာသာရှိချေသေး၏။

ထိုအချိန် ကျောက်ကွင်းရွာရှိ ခရစ်ယံအများစုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ အနည်းစုကလေးမှာ ဘန်ဒွန်း မူငါးချက်ကို ရှေ့ပြေး သတ္တယ် ကျင့်သုံးလျက်ရှိခဲ့သည်။

ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူ နေထိုင်ရေး၊ တဦး၏ အခွင့်အရေးကို တဦးက စောင့်ထိန်းရေးစသည်တို့မှာ ကျောက်ကွင်းက နမူနာ များပင် ဖြစ်လေချော့သလား မသိပေ။

ထို့ထက်အမြင်ကျယ် သဘောကြီးသော အချက်တခုလည်း ဖြစ်သေး၏။ ၎င်းမှာ ရတနာသုံးပါး ဦးဆိပ်ထားလျက် မာတာ နိုင် ဖွားသန့် စင်လိုက်သော ကျောက်ကွင်းရွာ သူကြီးမင်း ဦးလှောင်သည် ပညတ်တော်ဆယ်ပါး လက်ကိုင်ထား၍ သခင် သောဇိနာမတော်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသူ သူကြီးကတော်ကို သာလျှင် ဂ္ဂမုဒြီးသည့် ချစ်ဇနီးကြီးအဖြစ် တောင်ညာဘက်ဘား မြောက်စားချီးမြှင့်ခဲ့ချေသည်။

ယင်း သို့ဖြင့် ကျောက်ကွင်းရွာကလေး၏ ရေမြေသန့်နှင်း အစွင်မင်း ဖြစ်သော သူကြီးမင်း ဦးလှောင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ယင်း၏ တောင်ညာစံဒေဝီမဟေသီ သူကြီးကတော်က ခရစ်ယံ ဘာသာဟူ၍ ဖြစ်နေပေတော့၏။

၃-အမြင်

ဟေ့ရှင်မ-ဦးဘာသာက ဘယ်လောက်ကောင်းလို့ ဘယ်လောက်မှန်သလဲ။

သူကြီးမင်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သည့် အလျောက် ရွာနီး ချုပ်စပ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဘာသာရေး၊ သာရေး၊ နာရေး ကိစ္စများတွင် ပါဝင်လှူဒါန်း ရသည်ကလည်း တမျိုး၊ ရဟန်း သံဃာတော်တို့၏ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ကျောင်းရေးကိစ္စ အဝင်အထွက် တို့ကလည်း တဖုံ။

သူကြီးကတော်ဘက်မှ ခရစ်ယံဆိုင်ရာ ဝေယျာဝစ္စ ပတ္တာ နုမောဒနာ ဓမ္မဆရာ ညွှန်ကြားသမျှ ဗာဟိရတို့ကလဲ တဖုံက။ “တော့ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကိုမှ ပေးရလှူရရင် ကျုပ်ဘက်ကလဲ ဓမ္မကိစ္စ ခရစ်တော်ဆန္ဒကိုလဲ ဘယ်ချန်ထားလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဤသို့သော သူကြီးကတော်၏ ကြေးတန်းထိုးနှက်သံနှင့် ဒဏ် ကိုလည်း သူကြီးခံမြောခံရပြန်သည်။ သူကြီးမင်း ဦးလှောင်ကား ခိုင်နယ်သူကြီးကားဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူကြီးက တဘာသာ ဇနီးက အယူတမျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် နှစ်စဉ်ရသမျှခိုင်ကြွေ ကလေးကို စုနိုင်သို့ ဝေးစွာ ကျေးရွာတွင် လင်ကွာ မယားကွာ

နှားရောင်း နှားဝယ် အသိအမှတ်ပြု ကွမ်းဘိုးဆေးဘိုးကလေး ပါ နှစ်မျိုးနှစ်ဖက်တွင် အဆစ်ပါရှိ နေလေတော့သည်။

ကြာသော် သူကြီးမင်းအတော်စိတ်ညစ်ချေတော့ပြီ။ တနှစ် လာလည်း ရသမျှငွေကလေးမှာ မယားတမျိုး လင်တဖုံ၊ ၊- ဇာတ်ထောက်ပုံရသည်နှင့် ကြွေးပင် တင်စပြုလာလေ၏။

“ဟေ့-ရှင်မ ဦးဘာသာက ဘယ်လောက် ကောင်းလို့ ဘယ်လောက်မှန် သလဲ၊ ဘယ်လောက်ကော အကျိုးရှိလို့လဲ ငါနားလည်အောင် ပြောစမ်းပါအုံးဟ”

သူကြီးမင်းမေးသည်ကို သူကြီးကတော်က အားရဝမ်းသာ ရှင်းလင်းပြောပြပြီး လင်တော်မောင်သူကြီးမင်း မိမိဘက် ပါ ရေးကို မျှော်လင့်မိ၏။

သို့ရာတွင် သူကြီးမင်းကသူဇနီးပြောပြသမျှ ခရစ်တော်၏ ဓမ္မတို့ကို နားမလည်နိုင်၊ စိတ်ကြိုက်လည်းမကျသည်နှင့် မကျေ နေနှင့် ထိုပေပေ ကပ်နေပြန်သည်။

“ဒါဖြင့် တော်တို့ ဒုဗုဒ္ဓဘာသာ ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်ယုံကြည် သဘောကျအောင် ပြောပြပေ၊ ကျုပ်သဘောကျ ကျေနပ်ရင် တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာထံကိုဘဲ ကျုပ်ငင်ပါမယ်”

သူကြီးမင်းက အားရဝမ်းသာနှင့် ဇနီးအလှကို တရားပြ ပြန်သည်။ “ဒီလိုလောက်တော့ မယူနိုင် သဘောမကျနိုင်” ဟု သူကြီးကတော်က ဆိုပြန်၏။

ဆက်ချေပြီလင်ကလည်း မယားယုံကြည်သက်ဝင်လာအောင် သဘောတတ်၊ မပြောတတ်၊ မယားကလည်းလင်နားလည်သဘော ကျအောင် မဟောတတ်၊ မပြောတတ်နှင့်တနှစ်သာကုန်ပြီး သုန်း

ကြီး ကိစ္စ၊ ကထိန်ကိစ္စ၊ အလှူအတန်း ကိစ္စတွေနှစ်သစ်ကူး နှစ်
 တာလူးပွဲ ကျင်းပရာ ဓမ္မဆရာ ကိစ္စတွေနှင့် သူကြီးမင်း ရသမှု
 ကလေး ဖြူခါပြာခါ ကျမြဲကျခဲ့ပြန်လေ၏။ အရင်နှစ်ကကြွေးတို
 မြေစကတေးအပြင် ဒီနှစ်တွင် လက်လှဲ သုံး ဖောဆွဲကလေးပါ
 အရစ်ဘက်၍ လာပြန်သည်။

ကိုယ်ဘက် သူဘက် နှစ်ဘက်ခွဲ၍ လှူရ တန်းရ ပေး
 ကမ်းရသမျှ၊ အစုစု အရပ်ရပ်တွေကို ဒိုင်ခံ၍ရှာရသော သူကြီး
 မင်း ဦးလှောင်မှာကြာလေခက်လေ ဖြစ်လာ၏။ သူကြီးကတော်
 ကို ကွာပစ်ရအောင်ကလည်း မခွဲနိုင်ပြန် ကလေးတွေကလည်း
 တဖက် ဒီအတိုင်းတမျိုးစီ နှစ်ချမ်းစပ်ထား ရအောင်ကလည်း
 မလောက်နိုင်အောင် ဒုက္ခများနှင့် သူကြီးမင်းခမြာမှာ မကြာသာ
 အောင် စိတ်ရှုပ်၍နေတော့သည်။

သူကြီးမင်း သို့ကလောက် ဦးနှောက်ခြောက်နေသည့်အရေး
 ကို သူကြီးကတော်ခမြာသိရှာပါ၏။

ထို့ကြောင့် ရွာနေ ဆရာဦးရွှေအောင်ကို အကူတောင်း၍
 ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ လိုလေသေးမရှိ မတောင့်မတမကြောင့်
 မကျ ဖြစ်နိုင်သော ကောင်းကင် ဘုံဘို့သာ အတွင်ခေါ်နေ
 ရှာသည်။

သူကြီးမင်းကလည်း ကိုယ် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို နှစ်
 လည်သမျှနှင့် ဇွတ် တွယ်ကပ် နေ၏။ တဖက်သား နားလည်
 အောင်ကလည်း ရေရေလယ်လယ်က ပြန်မပြောတတ်၊ မယာ
 ဘက် ဘာသာတိတော ယုံလို့ တိမရနိုင်ဟု တင်တင်သာခေါ်

နှစ်ဘက်စလုံးမှာ ကိုယ် ဟာမှ ကိုယ်ကောင်းထဲကချည်း ဖြစ်
 နေ၏။ သူကြီးကတော်၏ ဘက်က ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်မှာ
 သေအေးအေးဖြင့် တွင်တွင်ကြီး သူကြီးကိုဆယ်၍ ဟောရပြော
 ရသော ကိစ္စကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာရှိရာ မြို့တက်သို့ မရောက်
 သည်ပင် လပေါင်းအတန်ပင်ကြာခဲ့ပေပြီ။

သူကြီး ဦးလှောင်ကလည်း အရှုံးမပေး၊ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေ
 အောင် ဟောပြောသမျှတွေကို ပြန်၍မေးလိုမေး၊ ငြင်းလိုငြင်း
 နှင့် တခါတခါ သူကြီးအိမ်တွင် ဓမ္မဆရာနှင့် သူကြီးတို့ငြင်း
 သိသိမျှားမှာ ကြွက်ကြွက်ညံ့နေ၏။ အတန်ကြာသော် သူကြီး
 အိမ်တွင် ဓမ္မဆရာနှင့် ဦးလှောင်တို့၏ ငြင်းခုံပွဲမှာ ရက်ခြားမှ
 နေ့တိုင်းသို့ ဆက်လာလေပြီ။

ထိုနှစ်ဦးသည် မည်သို့ပင် အားရပါးရ ငြင်းကြ ခုံကြစေ
 ထာမှ ဒေါသ အာသာတဟူ၍ကား မရှိကြပေ၊ သို့မျှလောက်
 ချိနှိပ်အောင် ငြင်းနေကြသည့် အထည်းမှာ သူကြီးမင်းက
 ထောက်ရည်ကြမ်းပင် တည်၍ နှော်ခံလိုက်သေး၏။

သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့၏ ငြင်းပွဲသည် နေ့မှည့်သို့ ကူးလာ၏။
 ထာသာသော ညများတွင် သူကြီးအိမ်တွင်ခရစ်ယံ ချင်း ပရိသတ်
 နှင့်ပြော နေ၏။ ချင်းများက ဓမ္မဆရာသည် သူကြီးကိုလည်းတနေ့
 နေ့ ခရစ်ယံ ဘက် ပါအောင် ပြောနိုင်ဟောနိုင်လိမ့်မည်၊ သူကြီး
 ထည်းတနေ့ပါ လာလိမ့်မည်ဟု မြေလင့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့်
 ထည်း “ဒီနေ့မပါ နက်ပြန်ပါမှာဘဲ” ဟူသော မြော်လန့်ချက်ဖြင့်
 သူကြီး အခြေအနေကို နေ့တိုင်းလာ၍ အကဲခတ်ကြ၏။ သူကြီး

သို့ပင် ကူးစက်သွားခဲ့လေပြီ၊ ကြားသမျှ ပမာရွာတွေက တနေ့ ကျောက်ကွင်းသူကြီး သူ့မိန်းမဘက် ပြောင်းလိမ့် မည်ဟု ထင်ကြေးများပင် ပေးနေကြ၏။

သို့ရာတွင် သူကြီး ဦးလှောင်မှာ အများထင်သလို မဟုတ်သေး။ တတ်သမျှမှတ်သမျှနှင့် တွင်တွင်ကြီးတင်းခံနေ၏။ တခုကျပည်ကား သူကြီးဦးလှောင်မှာ စာကောင်းစွာ မတတ်သဖြင့် စာပေကိုမလိုက်စားနိုင်ရှာဖြစ်သည်။ ထိုသို့စာကောင်းစွာမတတ်ခြင်းသည်ပင် နောင်တွင် အရေး ကြီးလှဆုံးသော ပွဲကြီးပွဲကောင်းတခု ဖန်တည်းနိုင်စေရန် အကြောင်း ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၄ အမြစ်

တခုသောနေ့ခင်း အချိန်တွင် ဦးရွှေအောင် သူကြီးအိမ်သို့ မရောက်လာသေးခင် သူကြီး၏ ဥာဏ်၌ အကြံတခု ဝင်လာ၏။ ထိုအကြံကို သူကြီးကတော်သို့ တိုင်ပင်သည်။

“ဒီလိုအကြံရတယ် ရှင်မရ၊ ညီးတို့ဘက်က ဦးရွှေအောင်ကလဲ ငါသဘော ကျအောင်မပြောတတ်၊ ငါကလဲညီးနားလည်အောင် မရှင်းတတ်နဲ့ ဒီအိမ်မှာသာ ဉာတိုင်းအလကား ငြင်းနေကြရတာဘဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ညီးတို့ခရစ်ယာန် ဘာသာဘက်က အကောင်းဆုံး နားလည်အောင် ပြောတတ်တဲ့ ဆရာကိုရှာ၊ ငါ့ဘက်ကလဲ ငါ့ထက်တော်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပညာဆရာတွေကို ရှာမယ်။ အဲဒီဆရာနှစ်ယောက် သူတို့ချင်း ငြင်းကြပစေ၊ ငါတို့ဆရာက ရှုံးရင်း ငါလဲညီးကိုအရှုံးပေးပြီ ညီးထံ

ထက်လိုက်တော့မယ်၊ ညီးတို့ဆရာရှုံးရင်လဲ ညီးက ငါ့ဘက်ပါ ရယ်ဟုတ်လား။ ဓမ္မဆရာ ရွှေအောင်နဲ့ငါနဲ့ ချည်းဆိုရင်တော့ ထထက်လုံးငြင်းကြရတာနဲ့ ဆုံးတော့မှာ မှတ်ဘူးရှင်မရေ၊ အဲဒါ ညီးဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ”

သူကြီးကတော်သည် အတော်ကြာ စဉ်းစား လိုက်သေး၏။ အတန်ကြာမှ “အေးလေ ဉာကျတော့ ဆရာအောင် လာမှဘဲ၊ ဆရာအောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှတော့ အကြံကိုပြောတာပေါ့”

သူကြီးမင်းဦးလှောင်တွင် လင့်ဘက်တမျိုး၊ မယားဘက် တခုသဖြင့် နှစ်ဘက်ခံစားလာရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာပြီ ဖြစ်၍ သူမကျေနပ်တော့ပေ၊ ဒီနေ့ည မိမိအကြံအတိုင်းဦးရွှေအောင်ကို ဖွင့်ထုတ်တိုင်ပင်မှ ရေးပုံတော် လှချေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ကား ၁၂၉၈-ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၄-ရက် ဖြစ်၏။ ဉာဏ်စောင်း၍ နေဝင်စပြုလျှင်ပင် သူကြီးသည် သူကြီးကတော်အား ဘလက်ရည်ကြမ်းနှင့် လဘက် ပဲလှော် အမြီး ကောင်းကောင်း ပြင်ထားနှင့် စေ၏။ ထူးစံအတိုင်း ငြင်းနေကျ အချိန်ရောက်လျှင် ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်သည် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ဓမ္မဆရာနောက်မှ ပါနေကျ ချင်းပရိသတ်မှာ အပြုကြီး လိုက်လာ၏။

သူတို့မှာ သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့၏ ငြင်းပွဲကိုပင် အပျင်းပြေ ဆွဲဆွဲခွင့်ပွဲတခုဟု သဘောထားကြဟန် တူနေသည်။

သူကြီးပြုကြီးများနှင့် ဝေးသော ကျေးရွာကလေးများထူးစံအတိုင်းသာသာ ဉာဏ်တောင် လူငယ်များက သီချင်းဆိုသူဆို၊

ပြေမှုတ်သူမှတ်၊ အချို့ခတ်ရှုတ်ရှုတ် လူငယ်များက အရက်ဝယ်
ပြီး ကြက်သားချက်သူချက်သော်၎င်း၊ မိမိတို့ ကျေနပ်ရာလုပ်ချင်
ရာ ရှောက်လုပ်နေကြသော ဓလေ့မှာ ကျောက်ကွင်းမှာလည်း
ရှိလေသည်။ လူကြီးများမှာမူ လုပ်ခင်း ကိုင်တာနားချိန် ယခု
လိုနေရာသိ ညအခါတွင် အားအား ရှိတိုင်း လပ်သင့်ရာတွင်
လဘက်ရည်ကြမ်းခိုင်းဖွဲ့၍ စပ်မိစပ်ရာ ရှေးဟောင်း ငနောင်းဖြစ်
ပြောချင်ရာပြောကြသလည်းရှိ၏။ စောစောစီးစီး ညနေစောင်း
က ရေချိန်မှီထားပြီဖြစ်သော ကာလသားကြီးတို့ကမူ ဆန်ဖွတ်
မောင်းထောင်းသူ မိန်းမများနှင့် ကသိကအောက် ပြောချင်ရာ
စွတ်ပြောနေတတ်၏။

ထိုခေတ်အခါ သမယ ကလည်း ယခုလောက် မထိပ်သာ
မလန့်သာ မျက်ကလဲဆန်ပြာ ဝိကနံ ညံကနံ အခါမျိုး မဟုတ်၊
ပြကတေ ဝေါမိးသောအခါ ဖြစ်သည်။ သို့ကလို ချေမ်းသာယာ
သောအခါဖြစ်၍လည်း ငြင်းခုံညှိအပျင်းပြေ ရောက်လာသော
ခင်းများမှာ သူကြီး ဦးလှောင်၏ အိမ်၌ပြေ မတတ်စနဲနာ
ရောက်ကာကြ၏။

လဘက်ရည်ကြမ်းခိုင်း လေပြီ။ ဦးရွှေအောင်သည် မနေ့
ညက ငြင်းလက်စ သမ္မာကျမ်းစာပါ ဒေသနာကို ပြန်၍ အစ
ကောက်လိုက်၏။ ထဆန်းခါးရက် လမင်းကြီးမှာ ထိန်ထိန်
သာနေသည်။

“ဒီမယ် ဆရာအောင် ကျွန်တော်တော့ ဆရာအောင်ကို
နိုင်အောင်လဲ ပြောတာထင်လား၊ ဆရာအောင် ပြောတာတွေကို
လဲ မလိုက်နိုင်သေးဘူး ဒီတော့ ဒီလို လုပ်ရအောင်”

ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်သည် သူကြီးပြော လိုက်သောစကား
ကို အဆန်းအပြားသဖွယ် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ရင်း...
“ဟော သူကြီးတမျိုးဖြစ်လာပြီ ဘယ်လိုလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျ။ အခု ဆရာအောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပြောရ ငြင်း
စကားလဲကြာလှပြီ။ ဆရာအောင် ပြောတာတွေလဲ ကျွန်တော်
မယုံတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာလဲ ဆရာအောင် နားမလည်
နိုင်ဘူးဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲဒါသူကြီးက ဘယ်လိုလုပ် ချင် သလဲ ပြော
ပေါ့ဗျ”

“ဒီလိုဗျာ-ဆရာအောင် ပြောတာမျိုးတွေကို ဆရာအောင်
ထက်တော်တဲ့ ဆရာတဦးဦးကို ပြောဘို့ရှာဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ
ကျွန်တော်ထက်တော်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာဘက်က ဆရာ
တဦး ရှာမယ်”

“အင်း...ဆိုပါအုံး”

“အဲဒီဆရာ ၂ယောက် သူတို့ချင်း ငြင်းကြ ပြောကြပေစိ
ပေါ့၊ သူတို့က ဆရာကြီးတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ထက်တော့
သာမှာတဲ့၊ အဲဒါ မကောင်းလား ဆရာအောင်ရဲ့”

“ကောင်းတော့ ကောင်းသားတဲ့၊ အဲဒီဆရာတွေကို ဒီလာဘို့
ရိတ်စက ခံမှ ဖြစ်မယ်သူကြီးရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ခေါ်ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကဘဲ ခံရမှာ
ပေါ့”

“စရိတ်အတွက်တော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာသူကြီး၊ သူကြီးတို့ ဆရာ
အတွက်က သူကြီးတို့ဘာသာဘက်က လူတွေကခုခံ၊ ကျွန်တော်

တို့ဘာသာအတွက် ကျွန်တော်တို့လူတွေကစုခံအဲဒီလို ဆိုရင် မယ်ဗျာ”

ဤသို့ ပြောလိုက်သော မေ့ဆရာ ဦးရွှေအောင်၏ စကားရောက်ရှိ နေသော ချင်းကြီး အားလုံးက ဝိုင်း၍ သဘောကြ၏။

သူကြီးဦးလှောင်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆို၍ သူတဦးတည်း ဖြစ်ရာ ချင်းကြီးတဦးအား ရွာထဲမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ သုံးဦးကို ပြောခေါ်ခိုင်းရသည်။

ဇောကြာလျှင် ထိုသူသုံးဦးရောက်လာကြ၏။ သူကြီးက မေ့ဆရာတို့၏ အကြံကိုပြောပြရာ ၎င်းတို့ချည်းမဖြစ်သေး။ အနားက ဗုဒ္ဓဘာသာရွာတွေမှ လူကြီးတွေကို ခေါ်မှဖြင့် ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ သို့နှင့်သူကြီးမှာ ထိုသုံးယောက်ကိုပင် မြန်ပြေး၍ ခေါ်ခဲ့ကြရန် လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ဗမာရွာများမှာ ကျောက်ကွင်း၏ မြောက်ဖက် တောတို့တွင်ရှိ၏။ လကလည်း ထိန်ထိန်သာနေသော ညဖြစ်၍ သုံးယောက်မှာ တယောက်တရွာစီသို့ ခဲ့၍ အသွေနှင့်ဖြတ်လာကြ၏။

ကျန်ရစ်ခဲ့သောသူကြီးတို့လူစုမှာ စကား တပြောပြော ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးတွေအလာကို စောင့်နေကြရ၏။ ထိုသို့ နေရင်း မေ့ဆရာက-

“နေပါအုံးသူကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ကြမဲ့ ဆရာပေါ်ပေါ်တဲ့ တကယ်လို့ သူကြီးတို့ဆရာကရှုံးရင် ဘယ်လို တော်တို့က နိုင်ရင်ဘယ်လို ဆိုတာလဲ ပြောအုံးမှပေါ့”

အိုဗျာ ဆရာအောင်နယ်- ကျွန်တော်တို့ ခေါ်တဲ့ ဆရာက ခင် ကျွန်တော်ပါအရှုံး ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ စင်မယ်ဗျာ၊ ဆရာအောင်တို့ရှုံးရင်ကော ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တို့နိုးမကတော့ ကျွန်တော်ဘက်ပါရမှာဘဲ”

ဤနေရာ၌ ချင်းကြီးတွေက အကြံတွေပေးကြသည်။ သူကြီးတို့တည်းဖြစ်နေစဉ် ခဏဆိုင်းရန်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးတွေ သောအခါမှ အညီအညွတ် ကြိုက်သလိုစဉ်ကြရန် ပြောကြား ဆိုသည်နှင့် စောင့်နေကြရ၏။

ချင်းကြီးတို့ အကြံပေးချက်မှာ အလောင်းအစားပင် ဖြစ်သဖြင့် သို့ရာတွင် တယောက်ကတမျိုး အမျိုးစုံ ဖြစ်နေသဖြင့် ညည်းယူရန် ခက်လှပေသည်။ ဦးလှောင် ကား စာကိုသာ ခေါင်းစွာ မတတ်ဖြစ်သည်။ ရုံးပြင်ကနားနှင့် ဆက်ဆံ နေရသူ သူကြီးဖြစ်၍ ချင့်ချိန်စဉ်းစားတတ်သည့် နေရာတွင် မ

တတ်ရည် တခရားမျှကုန်ချိန်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီးများ သောက်စီ၊ သုံးယောက်စီ၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဆိုသလို၊ ဖြတ်လာကြ၏။ ရွာသုံးရွာမှ အားလုံးပေါင်း ၈-ဦးမျှ ရောက်ကြသည်။

သူကြီးနှင့် မေ့ဆရာတို့က ဇာတ်ရင်းကလွန်ပြီး ပြောကြပြီး နောက်ဆုံးအကြံကို တင်ပြကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ လူမျိုးကြီးများနှင့် ချင်းကြီးများမှာ ဟိုလိုလုပ်သည်၊ ဒီလိုလုပ်သင့်သည်၊ စသောအချက်များကို ဆွေးနွေးသည်။ ချင်းကြီးများရော ဗမာကြီးများပါ ပြောရင်း၊

ဆွေးနွေးရင်းက ယှဉ်ပြိုင်ရန်ဘက်သို့ စိတ်အား ထက်သန်သဖြင့် ထက် သန်လာကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူ အလောင်းအစား ဝေချုပ်၊ ချုပ်ဆိုလက်မှတ် ထိုးကြရန်သို့ ဆိုက်ရောက် လာလေသည်။

သူကြီးသည် အိမ်တွင်းရှိ သူကြီးကတော်ဆီမှ စာရွက်မူနှင့် ရေနံဆီ မီးခွက်ကိုပါ လှမ်း တောင်း လိုက် ၏။ သူကြီးက စာချုပ် ချုပ်ရန် အချက်များကို အကြမ်းရေးရန် မေ့ဆရာကြီး ခြေအောင်သို့ လွဲလိုက်၏။

ဤတွင် ချင်းကြီးများမှာ မည်သည့်အချက်များ အရင်ထက် ရန်၊ မည်သည့်အချက်များ အရင် ထဲ ရန်ဆိုသော စကားများနှင့် ဆည့်ဆည့် ပြစ်နေတော့၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တို့ကလည်း အချက်များကို ဘယ်လိုထည့်၊ ဘယ်ဟာကအရင်ရေးပါ စသဖြင့် ပြင်လိုက် နှုတ်လိုက်လုပ်ကြပြန်လေသည်။

အချိန်မှာ သူငယ်အိပ်ဆိပ်လွန်၍ သက်ကြီး ခေါင်းချောသူပင် ဆောက်လာပြီ။

သို့ရာတွင် သူကြီးအိမ်ပေါ်က သက်ကြီးများမှာ ခေါင်းချောသူပင်၊ စာချုပ်တွင် ထည့်ရမည့်အချက်ကို ငြင်းရ ခဲ့ရသဖြင့်ပင် ဖင်တကြကြဖြစ်နေကြ၏။

လမ်းကြီးပင် မှန်းတိမ်းနေပြီ။ အချိန်မှာ အတော်ပင် နက်ပြေနေ၏။ ဆည့်ဆည့်နှင့် ပြစ်နေကြသော သူကြီး အိမ်ထဲတွင် အသံတွေကြောင့် အိပ်ရာဝင်ပြီးသူများပင် သူကြီး သို့မဟုတ် ဆောက်လာကြပြန်၏။

အချစ်အတွက် အချက်အလက် စီစဉ်ရာတွင်လည်း တစ်ခုမျှ အသက်အလမ်း မတည့်ကြသေးပေ။ တချက်ကို စဉ်းစား ရန် နည်းစာပြောလိုက်လျှင် အခြားတဦးက ပြင်လိုက် စွက်လိုက်နှင့် နှစ်ဦးလုံးလိုက် နေကြပြန်၏။

-အချစ်

နေ့ထုသိ တနေ့လုံး ပူထားသော နေရှိန်မှာ ညဦး၌ အိုက်စပ် ဖြစ်နေ၏။ ညဉ့်နက်ကျမှ အပူလျော့ပြီး နေသာထိုင်သာရှိလာ သို့ရာတွင် ခြင်ကိုက် လာပြန်သည်။ ထိုအခါ အင်္ကျီမပါ ဘာထိယ် အထက်ပိုင်းကို ပခုံးပေါ်၌ တံထားသော အဝတ် နှင့် ခြင်ရမ်းလျက်ပါးစပ်ကအော်ကာဟစ်ကာ ပြောကြဆို နှင်းနှင့် ဇာတ်မေ့နေလေရာ သူကြီးက မေ့ဆရာကို "ဆရာ အောင် ကျွန်တော်ထင်တာကို ပါးစပ်ကပြောမယ်။ ဆရာအောင် ရေးသာရေးပေရော့၊ တယောက်တပေါက် ပြောနေကြလို့ ဆရာ့မှာ မှတ်တူး၊ ကဲ-အသာနေကြအုံးဗျါ၊ ကျွန်တော် အ

ကြမ်းစိ ပြောသွားမယ်၊ နောက်ပြီးမှ ခင်ဗျားတို့ပြင်လိုရာပြင်ကြ
ဟုတ်လား၊ ကိုင်း-ဆရာအောင်က ရေးပေးဗျာ”

သို့ဖြင့်စ၍ ပဋ္ဌမရေးလိုက်သော အချက်ကား-

၁။ ကျောက်ကွင်းရွာသူကြီး ဦးလှောင်ပါ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်
၎င်းရွာနေ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်ပါ ခရစ်ယံများက အောက်
ပါအတိုင်း သဘောတူစာချုပ် ပြုလုပ် လက်မှတ် ရေးထိုး ကြ
သည်။

၂။ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယံဘာသာ နှစ်မျိုး၌ မည်သည့်
တရားက ကောင်းသည် မှန်သည်ဟု ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကိုကျင်း
ပကြရန်။

၃။ ဤသို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ရန်အတွက် ကျောက်ကွင်း
ရွာ၏ အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းကြီးထဲ၌ မဏ္ဍပ်ကြီးတခု ထိုး
ကြရန်။

၄။ ထိုမဏ္ဍပ်ကြီး ထိုးလုပ်ရန်အတွက် ခရစ်ယံများနှင့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာများက အညီ အမျှ တဝက်စီ ကုန်ကျခံ၍ ပြုလုပ်ကြ
ရန်။

ဤ ၄-ချက်သာ သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့က ရေးကြ ရသေး
သည်။ လူတွေက ဘယ်နှစ်ခန်းထိုးရမည်၊ ဘက်လောက်အလျား
အနံ့ ထားမည်၊ မထားထိုက် စသည်တို့ကို အချေအတင် ပြုကုန်
ကြပြန်၏။ တငယ်ကံတမျိုး ပြောကြဆိုကြသောအသံတွေ ပွက်
စောထလာပြန်သောပြီ။

ခင်စောစောက မူးမူးရှူးရှူးနှင့် အိပ်ပျော် သွားသူ များပင်
လန်နီသာကြ၏။ သို့နှင့်ကျောက်ကွင်း ရွာလယ်လမ်းတလျှောက်

အိမ်ထဲ အိမ်ကြား ထွက်လာကြသူတွေနှင့် စိစိလောင်လောင်
ဖြစ်နေချေတော့၏။ သူကြီးအိမ်ပေါ်တွင်မူ လူမဆန်းတော့ပေ။
နောက်ထပ် တိုးလာသူတွေမှာ သူကြီးအိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်ပေါ်
ထင် ရပ်လျက်တမျိုး၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်တမျိုးနှင့် အ
မျိုးမျိုး ရှုပ်ရှက်ခပ်နေလေသည်။

သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့ နေ့စဉ် ငြင်းခုံနေကြသည့် ကိစ္စကို
အားလုံးသိကြပြီး ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့စာချုပ်စာတမ်း
တေးနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ပြုလုပ်ကြသည်အထိ ရောက်လာကြလိမ့်
မည်ဟု မထင်မိခဲ့ကြကုန်။

ထိုနေ့ညတွင်မူ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ရေး၍ ပြိုင်ပွဲဖြစ်လာ
ကြကြောင်းကို သိကုန်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်တဆင့်စကား တဆင့်
နားကြား ကြားသမျှ မိတ္တူဗန္ဓုဝေ အပေါင်းတို့မှာ အားရပါးရ
ဝမ်းမြောက်နေကြချေသည်။

သန်းခေါင်းလေသည် တသွေးသွေး ဖြူးစပြုဖြစ်ရာ အိုက်
ဖော်ဖော် အပူခေါတ် လွင့်ပါးသွား၍ စေမိမိမိပင် ဖြစ်လာပြီ။

အောက်ဘက်တွင် ရောက်လာသော အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်က
သူများကပါ ဝင်ရောက်စွပ်ဖက်လာကြပြန်သည်။

“သူကြီး-အခန်းနှစ်ဆယ်တော့ လုပ်ဗျာ၊ ဆယ်ခန်း၊ ဆယ် နှစ်
ခန်းတော့ ငယ်တယ်ဗျာ”

အပေါ်က လူကြီးတွေက ပြန်ပြောပြန်ဆိုဖြင့် အထက်နှင့်
အောက်ပါ ဆက်သွားပြန်တော့၏။

စာချုပ်၌ အောက်ပါအချက်များ ထပ်မံထည့်ကြပြန်သည်။
အမှတ်စဉ် ၅။ မဏ္ဍပ်ကို ၁၅-ပင် ၁၄ ခန်းထိုးကြရန် ဤ

ဖဏ္ဍပ်ကို ခရစ်ယံတို့က ဂုခန်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့က ဂု-ခန်းစီ အညီအမျှ ထိုးကြရန်။

၆။ ခေါင်းဆောင် ဖိတ်ကြားသော ဘာသာဆိုင်ရာ ဆရာများကို ဗုဒ္ဓဘာသာအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့က စရိတ်ခံ၍ ခရစ်ယံအတွက် ခရစ်ယံတို့က စုပေါင်းကျခံကြရန်။

၇။ မိမိတို့အဖွဲ့သဘောကျရာ ဆရာများကို မိမိတို့သဘောအတိုင်း ကြိုက်သလို ရွာဖွေခေါ်ဆောင်ကြရန်။

၈။ ဟောပြောသောအခါ ဟောချိန်နာရီကို အညီအမျှ ထား၍ ဟောပြောကြစေရန်။

၉။ ထိုသို့ ဟောပြောပြီးသောအခါ တဖက်မှတဖက် ဘာသာသို့ တအိမ်ထောင်ပြေပြေ ကူးပြောင်းကြောင်းကျေညာနိုင်လျှင် ထိုသို့ကျေညာနိုင်သော ဘာသာဘက်က နိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်။

၁၀။ ဤသော ဘာသာဘက်မှ လူကြီးများက နိုင်သော ဘာသာဘက် လူကြီးများသို့ ငွေငါးဆယ်ကျပ်တိတိ ပေးရန် (ထိုဆော်အခါက ငွေငါးဆယ်မှာ နှယ်နှယ်မဟုတ် အလွန်များသောအခါတည်း)။

၁၁။ ငါးဆယ်အနိုင် ရရှိသောဘက်က ထိုငွေဖြင့် အောင်ပွဲအဖြစ် ရွာပြင်၌ ဇာတ်ပွဲတချို့ကစေ၍ မည်သူမဆို ရွာရှိလူကုန်ထုတ်၍ ပွဲကြည့်ကြစေရန်။

၁၂။ ယခုပြင်ဟောပြောပွဲကြီးကျင်းပမည့်ရက်ကိုခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၆-ခု၊ ဇူလိုင်လ-ရက်နေ့၊ ဗမာ့သက္ကရာဇ် ၁၂၉၈ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့သော ကြာနေ့ကိုသဘောတူသတ်မှတ်ရန်။

၁၃။ ယခုသတ်မှတ်သော ပွဲကြီးနေ့၌ ခေါင်းဆောင်တရား ဆရာဆရာ မလာနိုင်သောဘက်က အရှုံးဖြစ်စေရမည်။

၁၄။ ဤအထက်ပါ အချက် ၁၃-ချက်ပါသောစာချုပ်ကို အကြမ်းအချောသို့ ရေးပြီးသော အချိန်တွင် အာရုံကြက် တွန်သံတွေကြားနေရလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင်စောစောက အော်ကြွ ဟစ်ကြွ ငြင်းကြွသူတို့ အားညောင်း ကုန်လေရော့သလားမသိ၊ သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့ နိုင်ပင်ရေးဆွဲသမျှ တို့ကိုပင် ကျေနပ်နေကြ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ကိုယ်စား သူကြီးဦးလှောင်က လက်မှတ်ထိုး၍ ခရစ်ယံတို့ကိုယ်စား ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်က လက်မှတ်ထိုး၏။

အားညောင်း၍ နှုတ်ငြိမ်နေသည်မှတစ်ပါး တရွာလုံးရှိကလေးငယ်များအပ လူမှန်း သိတတ်ရွယ်မှန်သမျှ အားလုံး ထိုနေ့ညအညာလုံး မိုးလင်းသည်ဘိုင် အိပ်ချင်စိတ်ရှိကြဟန်မကူပေ။

လင်းကြက်တွန်ချိန်တွင် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် လက်မှတ်ထိုးပြီးကြ၏။ မိုးထိန်ထိန် လင်းသည့်အထိ သူကြီးအိမ်၌ လူအုပ် မကွဲဘဲ ဖြူပွတ်မှုကိုပင် အသီးသီး ပြောဆိုနေကြလေတော့၏။

နံနက်လင်းလျှင် ခရစ်ယံချင်းတို့မှာ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်၏ အိမ်သို့လိုက်ကြပြီး တရားဟောသူတို့ကို ခေါ်ရန် တိုင်ပင်ကြကုန်တော့သည်။

၆-အခက်

သူကြီးအိမ်မှာလည်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာ လူကြီး တို့နှင့် သူကြီး

ဦးလှောင်တို့ကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ အနေနှင့် “ဘုန်းကြီးတွေအပေါ်သားဘဲ” ဟု လွယ်လွယ်ပင်စဉ်းစားကြသည်။ ဝန်ထုပ်ကိစ္စ၌ ဘယ်ကျောင်းကကိုယ်တော် ပင့်ရကောင်းမလား၊ ဘယ်ကိုယ်တော်ဖြင့် အရှိသားဘဲ ဟူ၍သာ ပေါ့ပေါ့ ရွေးချယ် စဉ်းစားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးလှောင်တို့လူစုမှာ ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောမည့်ပုဂ္ဂိုလ် အထူးမရွေး၊ ရှိပြီးသားလောက်ထိ သဘော ထား ကာ ထိုအတွက် အသာထားကြပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘက်က ဝေဖန်ရန်နှင့် မဏ္ဍပ်ကို တို့ကိုသာ အဓိကဆွေးနွေးကြလေ၏။

ခရစ်ယံ ဦးရွှေအောင်တို့ ချင်းတွေဘက်ကမူ တရားယှဉ်ပြိုင်ဟောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံး ရနိုင်စေ စဉ်းစားကြသည်။ ငွေရေး၊ ကြေးရေး မဏ္ဍပ်ကိစ္စအတွက်ချင်းရွေးချယ် များသို့ထွက်၍ စုဆောင်းမည့် တာဝန်ကိုမူ လူငယ်များသို့သာ လှည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျောက်ကွင်းခိုင်အနီး ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ချင်းရွာတို့တွင် ထိုဘာသာရေး ဟော ပြောပြိုင် ပွဲ၏ ဂ ယက် အတော်ကြီး ရိုက်ခပ် နေတော့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကလည်း အားတက်သရော ငွေရေးကြေးရေးမှစ၍ အစစ ဝိုင်းဝန်းလှည့် ရှိကြပြီ။

ခရစ်ယံ ချင်းများဘက်၌လည်း အိပ်သွန်ဖါမှောက် ကုန်ချသလောက် ကုန်နိုင်ရန် ဝိုင်းပြင်းနေပေသည်။

ဦးလှောင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများသည် လက်လှမ်းမှီရာ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများ

ထိုသားရောက်လျှောက်ထားကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး များက “အိန္ဒိယ မလွယ်လှဘူး တကားတို့၊ ဒို့ကသိတာ နားလည်တာက သိသိဘာသာလောက် ကိုယ်သိတာ၊ သူများ ဘာသာဆိုတော့ ဘယ်လိုဟာမှန်း သိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ တခြား ကိုယ်တော်တွေ ထိ လျှောက်ကြအုံးတကားတို့”

တကားတွေက မကျေနပ်နိုင်သဖြင့်-

“ဘုန်းကြီး ဘုရားနွယ်။ ဒါက ကိုယ် ဘာသာကိုယ်သိရင် ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်၊ မှန်တယ် ဆိုတာ ဆောလိက် ပြီးသားဘဲဥစ္စာ၊ ဟိုပြော ဒီပြော လုပ်မနေစမ်းပါ ဦးဘုန်းကြီးဘုရားရဲ့။”

ထ-မဟုတ်သေးဘူးတကားတို့ရဲ့၊ ကိုယ် ဘာသာ ကိုယ်သိ ပြီးသ ဟာ ကိုယ်မသိတော့ သူတို့ထက် တတ်တဲ့ ဆရာ ပါလာ ဆို ကိုယ် ဟာကို ဘာတွေ မကောင်းဘူး၊ ဘာတွေ မှားတယ်၊ အကြောင်း သူတို့ဟာကမှ အမှန်တွေ ပြောကြမှာဘဲ၊ သူတို့ဟာ အိန္ဒိယ ဒါဒို့က နားမလည်တော့ ခက်တယ် ပြောဒါ မလွယ်ဘူး တကားတို့ရဲ့။”

ဦးလှောင်နှင့် တကွသော ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ လူကြီးတွေမှာ တစ်လွယ်လွယ်ကိစ္စဟု ထင်ခဲ့သမျှ ယခုလို ဘုန်းကြီးကရှင်းပြ တော့မှ အငိုလွယ်လို့ အရိုက်ခက် ဖြစ်နေကြပြန်သည်။

ဦးလှောင် ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီး အတော်များများစုပြီး ဦးလှောင် ဦးလှောင်တို့ဖြင့် ဆွေးနွေးစဉ်းစားကြပြန်၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားကြ ပြောဆိုရာမှ မူလက လွယ်မယောင် ကိစ္စမှာ တဖြေးဖြေး ခက် ခက်လာသည်နှင့်သာ ကြုံလေတော့၏။

ဤတွင်မှ သူကြီးဦးလှောင်သည် ဤအရေးမှာ လူကြီးတွေ
ချည်းအချင်းချင်း စဉ်းစားနေ၍ ပြီးမည့် အရေးမဟုတ်။ ဆရာ
တော်ကြီးများကို သွားရောက် လျှောက်ထားမှ အရေးတော်ပုံ
လှချေတော့မည်ဟု သဘော ပေါက်လာလေသည်။

ထိုအတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးကပါ သဘောတူကြသည်။

၇-အလျှောက်

နောက်နေ့ခင်းတွင် ဦးလှောင်သည် အပေါ်လူကြီး နှစ်ဦး
ကို ခေါ်၍ စာချုပ်ကို ယူခဲ့ပြီး အလိုတော်ရရွာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
စံရာ ကျောင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။ အလို တော် ရရွာမှာ
ကျောက်ကွင်း၏ အနောက်မြောက် စွန်းစွန်း နှစ်မိုင်ခွဲခန့်ကွ
တွင်ရှိ၏။

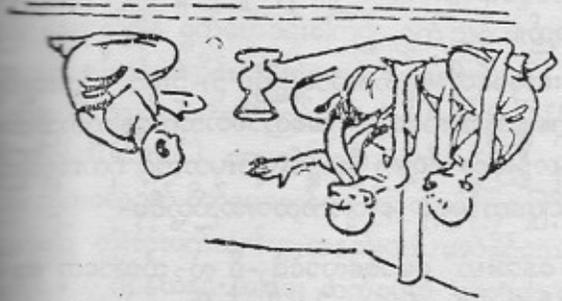
အလိုတော်အရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ဝါတော် ၆၅-ဝါခို
သက်တော် ၈၅-ကျော်မျှ ရှိလေပြီ။ (စစ်မဖြစ်မီ တနှစ်ခန့်
ပျံလွန်တော်မူသည်ဟု သိရ၏။)

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ နားတော်များ
အလွန်လေးသည်မှ တပါး ကျန်းကျန်းမာမာပင် ရှိသော်အ
ဖြစ်၏။ မျက်စေ့တော်များလည်း ကြည် လင် လျက် ပင် ရှိ
သူကြီး ဦးလှောင်က ဝတ်ဖြည့်သော အခါ နှောင်းစွာ မှတ်
တော်မူလေသည်။

သူကြီး လျှောက်ထားချက်များကိုကား ကြားနိုင်တော်မူ
ရှာပေ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကသာ ရွာအကြောင်း တကာတကာ
အကြောင်းတော်ကိုသာ အတင်မေးမြန်းနေတော်မူ၏။

အတန်ကြာမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နားပေါက်အောင် ပြန်လည်
ကျောက်ကြားနိုင်သော ဦးပဉ္စင်းမှတစ်ဆင့် မေးတော် မူ သ မျှ
ကျောက်ကြားပြီး ယူ လာ သော စာချုပ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ထိုင်ထိုင် ထိုးတင် ဆက်ကပ်လိုက်တော့၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်တော်မူပြီးနောက်
ချစ်ချမ်းဆိုသလိုပင် ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းအားလုံး ခေါ်ယူ၍
စာချုပ်ကို ဖတ်စေတော်မူလိုက်၏။ ဖတ်ပြီးဦးပဉ္စင်းများကို ထို
စာချုပ်ကို စွဲ မည်ကဲ့သို့ လုပ်မည့်အကြောင်း မေးမြန်းတော်

ဦးပဉ္စင်းများလည်း ဘာကို ဘယ်လို လျှောက်ထားရမည်
ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအခါ- မောင်လှောင်ရဲ့၊ မင်းတို့စာချုပ်ထဲက စကားတွေ
အတိုင်းအတိုင်း ပြုစုပေးပြီး ဖြစ်နေပါလဲကားလားဟဲ့ -မောင်
လှောင်- ချုပ် ဆရာ တော် ကြီး သည် ဦးပဉ္စင်း

ချုပ်ကို ပြန်ယူပြီး သေသေချာချာ ပြန်၍ ဖတ်တော် မူနေပြန်သည်။

ဦးပဉ္စင်းများက ဦးလှောင်ကို မေးမြန်းကြသည့် အတိုင်း အစအဆုံး ဦးလှောင်က ပြန်လျှောက်ရပြန်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးသည် အခါတိုင်းဆိုပါက မည်သူကလျှောက်သည်ကိုမျှ ကြားတော်မူရိုး မရှိသည့်အတိုင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကသာ တွင်တွင်ကြီး လေရွှေကန်မိန့်ခတ်မှုလေ့ ရှိ၏။ ယခုဦးလှောင် ဆက်ကပ်လိုက်သော စာချုပ်ကို အပြန်ပြန်ဖတ်နေတော်မူသည်မှအပ ဘာတခွန်းမျှ မိန့်တော်မမူနိုင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးလှောင်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူကြီး ၃-ဦးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဣန္ဒြေကို အက်ခတ်ခါ အတော်စိတ်အိုက်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ ဦးလှောင်တို့က ဦးပဉ္စင်းများမှတစ်ဆင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူရန် လျှောက်ထားသည်တွင်မှ-

“နေအုံးဟဲ့ မောင်လှောင်ရဲ့-ဒို့့လဲ သံဃာတွေ ခေါ်ပြီ တိုင်ပင်အုံးမှဖြစ်မယ်၊ ပေါ့ပေါ့လုပ်လို့ ရတဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ ဒို့့အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတွေ ပင့်ပြီး စည်းဝေးအုံးမှဖြစ်မယ်ဟဲ့၊ မောင်ပဉ္စင်း နက်ဖန်ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတွေက အကြောင်းကြားပေရော့၊ ဒို့့ချည်းလာလို့ ဖြစ်မဲ့ ကိစ္စပုတီးမဟဲ့၊ မောင်လှောင်ရေ မင်းတို့ ဟိုစာဖြူရွှေအောင်တို့ကလဲ သူတို့ထဲကဘယ်သူတွေလာကြပြောကြမှာတဲ့လဲ၊ မင်းတို့မသိခဲ့ဘူးလား အဲဒါခက်တာပေါ့ဟဲ့၊ သူတို့တွေက သူတို့ဘက်က အဓိကရကြ

ညောငေါ်မှာဘဲဟဲ့ ဒို့့ဘက်ကလဲ အဖက်ဖက်က တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရွာမှဖြစ်မယ် အရေးကြီးကွဲ့”

ဤကောင်းကြောင့် ဦးလှောင်တို့မှာ အတော် အားရှိလာကြသည်။ အစစအရာရာ ဆရာတော်ကြီး စီစဉ်ရာ နာခံပါမည်ဟု လျှောက်ထား၍ နေ့ခင်း ၂-နာရီကျော်ကျော် ၃နာရီခန့် အချိန် နေပူကြကြကြီး အထဲမှာပင် ကျောက်ကွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ နေကပူလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း တံလျှပ်တွေက တရိပ်ရိပ်သန်းနေ၏။ လှည်းလမ်းကတည်း ဖုံတွေ တထောင်းထောင်းထနေသည်။ လယ်ကွင်း တွေကိုသာ ဖြတ်လာကြ၍ အရိပ်ဟူ၍ ကြီးကြီးမားမားမရှိသည်။ လယ်ကွင်းတွေသမျှ သစ်ပင်တွေမှာ တည်း နေ့ရာသီချိန် ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက် သစ် လောင်း ရန် အားမထည် ရိုးတန်မဲမဲကိုင်းကြကြဲတွေသာ ရှိနေကြသည်။

ထိုမျှပူပြင်းလှသော ခရီးကြမ်းမှ ချွေးဒီးဒီး ကျလျက် “ဝေါထ” ဆိုက်ခါ ဆိုက်ခါ ကျောက်ကွင်း နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ကလောက် စိတ်မောလူမော ပြန်လာခဲ့ကြသော်လည်း အမောပြေ တုံးလုံးပက်လက်မျှ အနည်းငယ် မလွဲနိုင်သေးပေ။ အိမ်တွင် သူ့ဒိုင်နယ်နှင့် အခြား ဆက်စပ်ရာ ကျေးရွာ များမှ အသွားလာသောဘက်ကလူတွေ တပြိုင်ကြီးစောင့်နေကြသည်နှင့် ဆုံမိကြပြန်သည်။

မောရ ပန်းရသည့်အထဲ ထိုလူတွေမေးသမျှကို ပြန် လည်ဖြေကြားနေကြရပြန်၏။ မည်သည့် ဆရာကောင်းသည်မည်သူ ဆက်လိမ့်မည် စသောထင်မြင်ချက်များကို ပေးကြသည်။ ၎င်းတို့သည် တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေကူညီကြပါမည်။ စိတ်မပူပါရန်

စသည့် စကားတို့ကို ကြားရ ပြန်သော အခါ သူကြီးခမြာမှာ သို့ကလိုအားပေးကူညီကြသူတို့၏ မေတ္တာ ရေယဉ် ကျောတွင် နှစ်မျောခါ မောရပန်းရသည်ကိုပင် မေ့သွားပြန်ရှာသည်။

“အေးဗျာ- ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလဲ သူကြည့် စီမံ ပါအုံးမယ် လို့လဲ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ အခုခင်ဗျားတို့ တ တွေ က ပ အားပေးကြအုံးမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းအထက်အလွန်ပေါ့”

၁-အရှာ

နောက်ရက်များ၌မူ ဦးလှောင်တို့ ကျောက်ကွင်းရွာကလေး မှာ ခရစ်ယံဘက်မှ မေးမြန်းကြသူ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ စုံစမ်း ကြသူတို့နှင့် မပြတ်ရှုတ်ရှက်ခတ် ဝင်ထွက် နေကြ လေ သည်။ ခရစ်ယံတို့အဖို့မူ ခရစ်ယံ ချင်းအိမ်တွေများဖြင့်တော်သေး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ညွှန်သည်တို့အတွက်ကားသူကြီးအိမ်အပြင် သုံးအိမ် ထောင်လောက်ကလဲ့၍ တည်းစရာခိုစရာ အိမ်မရှိသဖြင့် သူကြီး အိမ်နှင့်ရှိသမျှရှင်ခံ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကလေးတွေကပင် ညွှန်စရိတ် ခိုင်ခံ့နေကြရချေပြီ။ လာရောက်မေးမြန်း စုံစမ်း ကြသူတွေမှာ သလောက် သူကြီး ခမြာတစ်ထိုမှာ ညွှန်ဝတ် ကျေအောင် မနည်းအားထုတ် လုံးပမ်းကြရရှာ၏။

သို့ဖြစ်တစေ ဦးလှောင်တို့လူတစုမှာ မေးမြန်း စုံစမ်း အ ပေးစကား ကြားရသည်နှင့်ပင် စေ တ နာ တွေ သွန်း ဖြိုး ခေ လျက် မကောင်း ကောင်းကြောင်း ဖန်တီး ညွှန်ခံ ကြရသ ကိုပင် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေကြရရှာသည်။ ဘယ် ဆ

ဆော် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြင့် ကောင်းသည်ဟူ၍ ကျနသေချာစွာ မည် သည့်ညွှန်သည်တို့ကမျှ မညွှန်တတ်ကြလေကုန်။

မေးမြန်းလာသူတို့ကလည်း “ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှိသားတဲ့ ပူ နေပါနဲ့” ဟုသာ နှစ်သိမ့်နိုင်ကြသည်မှတပါး အခြားဘာမှ မတတ်နိုင်ကြရှာပေ။

နောက်ဆုံး၌ကား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏အစီအစဉ်ကိုသာ စောင့် မှော် အားကိုးသို့သာ ရှိတော့သည်ဟု စိတ်ဗုံးဗုံးချလိုက်ကြပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ သတင်းကိုသာ စောင့်နေကြရတော့၏။

ထိုအချိန်က အလိုတော်ရ ဆရာတော်ကြီး အမှူး ပြု သော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းကြီးမှာ ထိုနယ်တဝိုက်၌ ဂိုဏ်းဝင်ကျောင်း ဆင်း ရှစ်ဆယ်ကျော် တရာ နီး ပါး မျှ ရှိ ၏။ ထိုဂိုဏ်းဝင် ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးအားလုံး အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးအမိန့်ဖြင့် အစည်းအဝေး ပြုလုပ် ကြသည်။ ကြွလာသော ဆရာတော်အားလုံးက ဤပြဿနာ တွင် ခေါင်းဆောင် ဖြေရှင်းနိုင်မည့်ဗိုလ် ရှေး၏။ ဆရာတော် အမျိုးမျိုးက အကြံအမျိုးမျိုး ပေးတော် မူကြသည်။ ဂိုဏ်းဝင် အစု ဗိုလ်ထွက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့် ဗိုလ်တင်နိုင် ဆရာတော် ကျောင်း အခြေအနေ အလိုက် ကြီးလျှင် တဆယ်၊ ထိုထွင် ငါးကျပ်စီ အားလုံး ပါဝင် ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြသည်။

သောတော်များကလည်း ယခုအရေးကိုစွဲသည် သာသနာ ဆော်ကြီး တရပ်လုံး၏ အရေး ဟူ၍ပင် အညီအညွတ် သတော အတော်မူကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းဝင် အားလုံး၏ စည်း

အတိုင်း ပါဝင်အားပေးတော်မူကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့သံဃာ
လူပါစိတ်ထက်သန် လှုံ့ဆော် စုဆောင်း နေကြ သဖြင့်
ရေးကြေးရေးအတွက်ကား လိုလေသေးမရှိ၊ ပြည့်စုံတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကြေးနန်းတွေကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ပခုက္ကူ၊
လှိုင်၊ ပုသိမ် စသော မြို့ကြီးများရှိ ဆရာတော်၊ သံဃာ
အသီးသီးတို့ထံ ရိုက်ကြားတော်မူကြ၏။ စာတွေလည်း
ကြောင်းစုံ ရေးသား၍ လျှောက်ကြားကြသည်။ ဦးဆောင်
သူ ပုဂ္ဂိုလ် တပါးပါးကို ညွှန်ကြား တော်မူကြ ရန်လည်း
ဥဉာဏ်တောင်းတော်မူကြသည်။

ထိုအချိန်က သာယာဝတီ ဦးညေးယျ ကိုယ်တော်ကြီးသည်
စိတ်ချီက နှိမ်၍ ရေးထားသော “လောကမျက်မှန်” ခေါ်
အုပ်ကလေးများ ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ရန်ကုန် သံဃာ အချို့က
ညေးယျ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဤဘာသာရေး ပြိုင်ပွဲအတွက်
တော်ကြောင်းဖြင့် စာပြန်တော်မူကြသည်။ သို့နှင့် အလို
တော်ရကိုယ်တော်များက ဦးညေးယျဆရာတော်ထံသို့ စာပေး
လျှောက်ထားကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်ကသာယာဝတီဦးညေးယျ
တော်ကြီးမှာ ရန်ကုန်တွင် ရှိနေ၏။ အလိုတော်ရ ကိုယ်
တော်များကလည်း ဦးညေးယျကို အထူးပင် အားထားတော်မူ
သည်။ ဦးညေးယျထံမှ စာမပြန်သော အခါ ကြေးနန်းရိုက်
၏။ ကြေးနန်းလည်းမပြန် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“လောကမျက်မှန်” ကို ဘတ်ဘူး၊ တွေဘူးသူများကလည်း
တော် ဦးညေးယျကိုပင် အရ ပင့်နိုင်ရန် အလိုတော်ရ

တော်ကြီးသို့၊ ဝိုင်းဝန်းလျှောက်ထားကြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်
ကိုယ်တိုင်ကပင် -

“မောင်ညေးယျကို ရအောင်ပင့်ကြ” ဟု တိုက်တွန်းတော်မူ
ထို့ကြောင့် အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်အချို့ ရန်ကုန်သို့
ဆရာတော် ဦးညေးယျကို ကိုယ်တိုင်လျှောက်ထား ပင့်
တော်မူ၏။

မည်သို့ ပြန်လည်အမိန့်ရှိသည်ဟုကား အလိုတော်ရ ဆရာ
တော်များက ယခုတိုင်ထုတ်ဖော်တော်မူကြခြင်းမရှိပေ။ သွား
ဖင့်သော ကိုယ်တော်များချည့်သာ ပြန် ကြွ လာ ကြ ရ ကြောင်း
ထောက်သာသိရသည်။

မန္တလေး၊ ပခုက္ကူ - စသော မြို့ကြီးများမှမူ ဘာသတင်းမျှ
ပြန်၍ မကြားရ ဖြစ်နေ၏။

ကော်သည်ကား ထိုအချိန်က အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာ
များမှာ မြို့ကြီးများနှင့် မူလကပင် ရင်းနှီးမှုနည်းပါးတော်မူခဲ့ကြ
သည်။ မိမိတို့ သပ္ပာယ်မျှရာ ကျေးရွာများ၌သာ သီတင်းသုံးနေ
တော်မူကြရင်း ပိဋကတ်တော်၌သာ အာရုံစိုက်သည်မှ တပါး
အခြား ဗဟုသုတ ဖြစ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း ဟူ၍ မဂ္ဂဇင်းတို့ကိုလည်း
ဖတ်၊ ဖတ်ရန်လည်း မရှိကြပေ။

ထိုခေတ်ကမူ မြို့ကြီးများနှင့် ဝေးရာ ကျေးရွာနေ သံဃာ
များမှာ မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာတို့ကို ပိသုဏဝါစာ၊ သမ္မပ္ပသာပ
ဝါစာ၊ စာရင်းထည်းသို့ သွတ်သွင်း၍ ရှောင်ကြဉ်တော်မူတတ်
သောအခါလည်း ဖြစ်၏။

ကျေးရွာနေ လူပုဂ္ဂိုလ်ထည်းမှလည်း မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာ

တတ်သူ အလွန် နည်းပါး၏။ သို့ နည်းပါးသည့် အလျောက်
 အရေးတကြီး ကိစ္စ တစ်ခုတရာ ကြုံလာလျှင် လူတွေလည်း
 တချက် မသိ၊ ရွာဦး ဘုန်းကြီးကိုလည်း လျှောက်မည့်လူ မခေါ်
 ဖြစ်နေလေ့ ရှိ၏။

အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များမှာ ထိုအတိုင်း
 ထိုအချိန်က ဖြစ်နေတော်မူကြဟန်တူပေသည်။ ထိုအထည်း
 ယခု ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကိစ္စ၌ ဆရာတော်ဦးညွှန်
 ယျ၏ သတင်းက အရင်ပြေးနေပြီဖြစ်ရာ မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာ
 ကို ဘတ်၍ ဗဟုသုတ အတော် အတန် ရှိသူ မြို့ကြီးသားတို့က
 ဦးညွှန် ယျ ကိုယ်တော် ကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ခေါ်
 ဆောင်ပြီး ဟောပြော၍ ခရစ်ယံဘာသာကို ဝေဘန်လိမ့်မည်
 ကြားထားနှင့်ကြ၍ အေးနေကြသည်။

ဆရာဆော် ဦးညွှန် ယျ ကြမလာ ဟူသော အကြောင်း
 လည်း အလိုတော်ရ သံဃာတော်ထည်းမှ အရေးကြီးသော
 စီးကြီးကိုင် ကိုယ်တော်များလောက်သာသိကြ၏။ ထိုအကြောင်း
 ကို အပြင် တကာ - တကာမများ မသိကြသေးပေ။ သို့က
 အတွင်းအခြေအနေကို မသိကြ၍လည်း တစ်ခုတရာ လျှောက်ထ
 ခြင်း မပြုတော့ဘဲ စိတ်ချနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်ကြီးများထည်းကလည်း မန္တလေး
 ပဒကူ ၈၀ သော မြို့များမှ အကြံဉာဏ်သော်၎င်း၊ သတင်းသေ
 ၎င်း မျှော်လင့်နေကြဆဲ ဖြစ်၍ ဦးညွှန် ယျ ကိုယ်တော်ကြီး
 မလာနိုင်ခြင်းကို ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

အခက်

ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကြီး၏ သတင်းမှတ်ကား - အနီး
 မြို့ကြီးများ ဖြစ်သော ပြည်၊ ရွှေတောင်၊ ပေါင်းတည်၊
 အင်္ဂလိပ်၊ အာလံ၊ သရက် ထိ၎င်း ပျံ့နှံ့စွာ ပြုနေတော့

ပြေလလည်း တဝက် ကျိုးလာပြီ၊ တနည်းဆိုသော်
 ကဆုန်လသို့ပင် ဆန်းစပြုလာပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
 ဦးဆောင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် ယခုတိုင် မရှိသေးကြောင်းကိုလည်း
 မြို့ကြီးများက မလျှောက်ထားကြသေးပေ။ ဂိုဏ်းချုပ်
 ဆရာတော်ကြီးသိလျှင် စိတ်သောကများနေမည်ကို သံဃာကြီး
 များက စိုးရိမ်၍ အခြေမှန်ကို မလျှောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဆိုရာတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ သံဃာကြီးများကိုသာ “မောင်
 မလောသေးဘူးလား” ဟု ခဏခဏ မေးမြန်း တော်မူ
 သော်လည်း ကဆုန်လဆန်းလာသောအခါ တခန့် ၂-ခါ
 မေးနေလေသည်။

ဤတွင် သံဃာကြီး များလည်း ကြာရှည် ထိန် ထား ရန်
 ဘာသာတော့သည်နှင့် ဦးညွှန် ယျ ကိုယ်တော်ကြီး ကြမလာ
 တော့ကြောင်းကို အမှန် အတိုင်း လျှောက်တင် ကြရလေ

အနီး - အနီး တခြား မြို့တွေကကေလဲ... ဘာအကြောင်းမှ
 မပြန်ကြားကြတော့ဘူးလား”
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စိတ်ချမ်းသာစေရန်သာ သံဃာတော်ကြီး

က လျှောက်ပတ်အောင် လျှောက်ထား လိုက်ကြရ သော်လည်း အချင်းချင်းထည်းမှာမူ စိတ်အိုက်တော်မူကြတိုင်း ခေါင်းချင်း သာ ရိုက်နေကြရသေး၏။

သို့ရာတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သံဃာမြင်တိုင်း၊ လူလာ တိုင်းကိုသာ ခေါင်းဆောင် ဟောမည့် ပုဂ္ဂိုလ် ၅- ၆ ရာ အတွင် မေးမြန်းတော်မူနေလေပြီ။

ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်ကြီးများနှင့် ကျောင်းနေ ကိုယ်တော် များမှာ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး စိတ် ချမ်းသာတော်မူရန် “ကြီးစားလျက်ရှိပါကြောင်း”ဟု တွင်တွင်လျှောက်ထားကြ ရသည်။

‘ဟဲ့ - ခုထက်ထိ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မှ မတွေ့ကြ၊ မကြားကြ တော့ဘူးလား’

ဂိုဏ်း ချုပ် ကြီး မှာ အ တော် ပင် ပူန် တော် မှစ ပြုလာ လေပြီ။

အိမ်း ဒို့ မှာလဲ မောင်လှောင်တို့ စုလိုက်တဲ့ မီးက ပြာသားများလောင်မှဖြင့် အကျိုးနဲ့ရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ဗမာ ပြည်မှာ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ ဒီလောက်တောင် ပေါများ နေပါလျက်နဲ့ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ရှုံးရရင်တော့ သာသနာ့ဝန် ထမ်းနေဘို့တောင် မကောင်းတော့ပါဘူး....ကွယ် တို့....”

ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးက စိတ်အားတော် လျှော့သံနှင့် မိန့်တော်မူသည့်အတွက် သံဃာတော်ကြီးများမှာ အတော်ပင် ညှိုးငယ် နေကြရှာ လေသည်။ သို့ရာတွင် ချိန်းရက်ပွဲကြီးနှင့်

ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောသူ မလာ မဖြစ်ရလေ အောင် တနည်းနည်းနှင့် ကြိုးစားတော်မူနိုင်ကြရန် ကြိပ်၍ ညှိနှိုင်းကြရပြန်သည်။

ကျောက်ကွင်းမှာ သူကြီး ဦးလှောင်တို့လူစုလည်း ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် နေ့စဉ် အခြေအနေကို လူလွတ် ထောက်လှမ်းနေသည့် အထိမ်း ဆရာတော် ဦးညေးယျ ကြံရန် မသေချာကြောင်းကို ကြားသိသွားကြလေသည်။

ဗေဒဆရာ ဦးရွှေအောင်တို့အမှုပြုသော ခရစ်ယံတို့ဘက်ကမူ ကြီးမားစွာ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ တောင်ငူ၊ မေပွို၊ မြစ်သေသော မြို့ကြီးများရှိ ၎င်းတို့ဆိုင်ရာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် သူအသီးသီး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအမျိုးမျိုးတို့တံ့သို့ စာပေးကြရုံမျှမက သူတို့ထံတိုင် ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်၍ စီစဉ်ထားပြီးကြလေပြီ။ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်၊ ဘယ်သင်းအုပ်၊ ဘယ်ဓမ္မဆရာကြီးများ ကိုယ် တိုင် ကြွလာယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောကြလိမ့်မည် စသော သတင်း တို့ကို ဟိန်းစပြုချေပြီ။

ထင်းသို့ကြားရလေလေ၊ တဖက်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဘက်က မိမိတမနှင့် စိတ်မောက်ကန်ကြပြန်၏။ အလိုတော်ရ ရွာဘက်သို့ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန် ကူးသန်းရသည်မှာ ပျား နှစ်သိပ်မျှ ဖြစ်စပြုလာသည်။

တနေ့နှင့်တနေ့ ရက်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးလာလေ ပြီ။ သို့ကလိနီးကပ်လာလေလေ ဦးလှောင်တို့လူစုနှင့် ထိုနယ် အသို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာမျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်နေ၏။ ဤသို့မျှမတတ်နိုင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးကိုသာ လျှောက်

ကြား အားကိုး ကြရုံမျှတပါး အခြား ဘာမျှ မကြံတတ်ကြ
တော့ပေ။

စာချုပ်ပါအတိုင်း ကျောက်ကွင်းရွာနှင့် နီးနားလူတို့မှာ
မဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်ရန် စတင်စိုင်းပြင်းကြရလေပြီ။ ချင်းခရစ်ယာန်
တွေ့ရော ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာတွေ့ပါ လှည်းတွေစုပြီး မဏ္ဍပ်ကြီး
အတွက် တိုင်များ၊ ဝါးများခုတ်ရန် အရှေ့ဘက်တောင်ခြေ
ပတ္တားများသို့ သွားသူများသွားကြ၏။ အချို့ကလည်း မဏ္ဍပ်
ကြီးဆောက်မည့် ကျောက်ကွင်းရွာ အနောက်ဘက် လယ်ကွင်း
ကြီးကို မြေညှိ လမ်းရှင်း အမှိုက်ထုတ် စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်
ကြလေပြီ။

ကျောက်ကွင်းပတ်လည်ရှိ ၂-ဦး ၂-ဘက် ဘာသာဝင် လူ
ကိုင်းပင် ထိုပွဲကြီးအတွက် အတော်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ
တော့၏။

ထိုဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲသည် အခြေအနှစ်
ကျောက်ကွင်းရွာတရွားတည်း၏ အရေးကိစ္စ မဟုတ်တော့ပေ။
၂-ဦး ၂-ဘက်သော ဘာသာဝင်မှန်သမျှ အသီးသီး တို့၏
အဓိကရ ကိစ္စရပ်ကြီးတခု အဖြစ်သို့ သိသိသာသာကြီး တွေ့
ပြောင်းလာနေသည်။

ထိုသတင်းသည် ဝက်ထီးကန်ကိုကျော်၍ ဗမာပြည် အလည်
ပိုင်းတလျှောက်သို့ တရွေ့ ရွေ့ ပျံ့နှံ့လျက်နေ၏။ ကြားရသူ
အပေါင်းက ထိုပွဲကို စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။ ပွဲကြီးနေ့ ကျင်းပ
ရန် သတ်မှတ်ထားသော ကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့တွင်လည်း

ပရိသတ်တို့မှာလည်း ကြိုတင်စီစဉ်လျက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သတင်းများ ထွက်စပြုလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ ခရစ်ယံတို့ဘက်မှ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ
ညီဆောင် တက်ရောက်ကြလိမ့်မည်ဟု အတိအကျမျှ ကျေညာ
ချက်များပင် ထွက်ပေါ်သာနေပြီ။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ဘက်က ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောမည့်
ဆောင်းဆောင်တို့၏ သို့မဟုတ်သညာ တစုံတရာကိုမျှ တူတူတန်
တန် ကျေညာနိုင်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

သတင်းကြီးသထက်ကြီးလာသော ထိုဟောပြောပွဲနှင့် ပတ်
သက်၍ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး အရပ်ရပ်တွင် ထွက်ပေါ်လာ
တော့သည်။

မဏ္ဍပ်ကြီးကိုကား ဆောက်နေလေပြီ။ ၂-ဖက်စလုံးကပင်
အားကျမခံ အင်တိုက်အားတိုက် ဝိုင်းဝန်း လှုပ်ကိုင်ကြသဖြင့်
၂-ရက်၊ ၃-ရက်နှင့် ရုပ်လုံးပေါ်စပြုလာလေသည်။

ခရစ်ယံတို့ဘက်က အားတက်သရော ကြိုးစားကြသလောက်
ညီညွတ်တို့တတွေမှာ သောင်မတင်-ရေမကျနှင့် မရေမရာ
ကြီးပင် ရှိကြသေး၏။ သူတို့အဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးကို
သာ ရှိသမျှ ရုပ်ရောနာမ်ပါ အကုန်ပုံ၍ အားထားနေကြရုံမှ
တပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြလေကုန်။

သို့အားထားနေရသည့်အတိုင်း မဏ္ဍပ်ကြီး အချောကိုင်ရက်
နီးသာလေလေ၊ အလိုတော်ရဦးပညွှင်းများထံသို့ သွားရောက်
ဆောက်လှမ်းရသော အလုပ်မှာ နာရီမခြား ကိစ္စများနေကြ
တော့၏။

ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ စကြာဝဠာ ကမ္ဘာမြေမိုး ဖြန်းဖြန်းကြွေးမျှဆိုသော တန်ခိုးတော်တွေကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြုရုံနှင့် ကိစ္စပြီးမည့် ပွဲမျိုးဆိုလျှင် ရှိသမျှ ပရိတ်သုတ်၊ နတ်ရွတ်၊ နတ်ဝင်တွေနှင့် ပရိတ်ကြီးမှအစ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်းတွေကို တခုမကျန် ရွတ်ချလိုက်ချင်ကြ၏။ ယခုကား ဤသို့မရ၊ ကေန့် မခဖောက်မပြု မှန်ကန်မှုတခုကို ဦးတည်၍ တိုက်မှရမည့် ပွဲမျိုးဖြစ်၍ အခါတွေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုဟူသည် ပရမတ်ခိုက်၊ ဓာတ်ခိုက် ဟုလည်း မဟုတ်ကို အမျိုးမျိုးသေတ္တာချ၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ရန် အလိုသို့ သောကိစ္စဖြစ်ပေသည်။ စာခေတ္တမှာရှိသမျှ၊ ပါသမျှအချက်တိုင်းသည် မျက်တွေ့၊ လက်တွေ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာဟူသော သုံးတွေ့နှင့် တိုက်ချင်မှတိုက်ပေမည်။ သဘာဝကျအောင် ဆန်ကာတင်ခံမှသာ ထိုတရားသည် ယုံကြည်ထိုက်၊ ကိုးကွယ်ထိုက်သော တရားအဖြစ်ဖြစ်သည်ဟု ခိုင်မာစွာယူနိုင်ပေမည်။ တဖက်ကတင်လိုက်သော တရားတခုကို တဖက်က သေတ္တာချလိုက်လျှင် အရည်ခပျော်မသွားဘဲ ကျောက်ခဲလို ဒေါင်ဒေါင်လံအမာခံတရား အနှစ်အဖြစ်မလျှင် ထိုတရားမျိုးမှာ ထိုပွဲမျိုး၌ ခံနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

အချင်းချင်း ပြောချင်ရာပြော၊ ဟောချင်ရာ ဟောကြသော်လည်း ယခုလို တဖက်နှင့်တဖက် တင်ပြသော တရားဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေကို ခွဲစိတ်ချေမှုသေတ္တာအမျိုးမျိုးချ၍ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို ကြားသူနာသူကိုင်း နားလည်သဘောပေါက်

အောင် ဝေဘန်သုံးသပ်နိုင်ဘို့မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ချေ။

ဤအချက်ကို ဆရာတော်ကြီးအချို့က သဘောပေါက် ခိုက်သော်ကြံပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တကယ် သုံးသပ်မှု၌ ကျွမ်းကျင်သူကိုဗိုလ်တင်ရန် ရှာနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ အလိုတော် ရှိစဉ်းဝင်များစွာသော ဆရာတော်များသည် ကေန့်အားဖြင့် ပိဋကတ်တော်ဆိုင်ရာ သက်သက်ကိုမူ မတတ်မသိကြ၍ မဟုတ်ကြပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာချင်းချင်းတင်ပြသော အချက်အလက်များဖြစ်ပါက အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သော ဆရာတော် အများမရှိပေ။

သို့ရာတွင် ထိုထိုဆရာတော်များအဖို့ အလေ့အကျင့် မရှိခဲ့သော အပြင်မှတရားတခုကို အမှားအမှန် စမ်းသပ်ချေမှု ကြည့်စမ်း မလွယ်ဖြစ်နေ ရှာကြသည်။ ထိုတရားမျိုးကို ဘယ်ကခြေတယ်လို ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ရမှန်းပင် နားမလည်ဖြစ်နေကြ၍ ခိုင်လေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကောက်နှုတ်ဝေဖန် သုံးသပ်ပုံ အချက်ပိုင်သူ တဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွေ့က ကိုယ့်ဟာကိုယ် မှန်နေပါသည် ဆိုသော အချက်များပင် အရေပျော် သွားနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ဤပွဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ များသာမဟုတ် ခရစ်ယံတို့ သက်မှာလည်း အတော်ရင်လေးရမည့် ပွဲမျိုးဖြစ်နေ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က တရားတခုကို ခွဲစိတ်ကာ ဆန်ကာတိုက်မည့် မိမိတို့ဘက်၌ တကဲ့လူမရှိက မလွယ်လှပေ။

ထို့အတူ ခရစ်တော်၏ တရားများကို ခွဲခြမ်း စိတ်ပြာပြီး

သေတ္တာချနိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ တကွဲပညာရှင် တဦးဦးနဲ့ တွေ့ပါကလည်း နှစ်ပေါင်း ရာထောင်ချီ၍ တည်ဆောက် ခဲ့ရသော မိမိတို့ဘာသာဆိုင်ရာ ဂုဏ်သိက္ခာအား အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ခံရမည်ကို ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်တို့လည်း သိနားလည်ကြပြီးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဆရာတော်ဦးညေးယျ၏ ခရစ်ယံကို ဖိနှိပ်ရေးထားသော “လောကမျက်မှန်” စာအုပ်ပါ အချက်အလက် များကိုမူ ခရစ်ယံတို့ဘက်က အလွန် ချေပ ရှင်းလင်း လိုဟန် ရှိပေသည်။ ချေပထားသော စာအုပ်များလည်း ဓမ္မဆရာ ဆရာဖေအမည်နှင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေ ခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်ခဲ့၏။

ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်တို့က ဤပွဲတွင်ဆရာတော် ဦးညေးယျ ခေါင်းဆောင်မည်ဟု သတင်းရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း ဦးညေးယျကိုယ်တော်ကြီးနှင့် ဘေ တေ့ ဆိုင်ဆိုင် ရှင်းလင်းဝေဖန် တင်ပြကြရလိမ့်မည်ဟုမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ထားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ကွင်းဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကြီးတွင် ခရစ်ယံတို့ဘက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော် လူထွက် ဓမ္မဆရာကြီးများ ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ဟောပြောနိုင်ရန် စိစဉ်လုံးပန်း ပြင်ဆင်နေကြသည်။

၁၀-အကြပ်

နေ့ရက်တို့သည် ပြေးနေသော မီးရထားပေါ်မှမြင်ခဲ့ရသော ကြေးနန်းတိုင်များပမာ တခုပြီးတခု တချိပ်ချိပ် လွန်မြောက်ပြေးလွှား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကုန်ပြီ။

မဆွက ရော့ရဲရဲ အတွေးအခေါ် စိတ်ကူးတရုမု အခြေခံထောင် ပေါ်ပေါက်လာသော ထိုကျောက်ကွင်း ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲသည် အချိန်နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ တဖြောဖြေး ဒုဒယ်ကြီးမား လာနေပေတော့၏။ ထို သတင်း မှာသည်း ဒီလှိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ် မြည်ဟီး ကျယ်ပြန့်လျက် ရှိသာချေပေပြီ။

ခရစ်ယံဘက်မှ ဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်တို့အမှူးရှိသော ချင်းအမျိုးသားတို့မှာ မိမိဘာသာဘက်မှ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များစာရင်း၌ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မေမြို့၊ ပြည်၊ တောင်ငူ စသော မြို့ကြီးများရှိ အဓိကရ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ပါရှိနေသဖြင့် အထူးပင် အားတက်လျက် ရှိနေကြလေပြီ။

တဖက်-ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ လုံးပန်းနေရသော အလိုတော်ရ ဦးစားဝင် သံသံတော်များ အဖွဲ့က လည်း ခရစ်ယံ ဘက်က ခေါင်းဆောင်ဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အမည် ဂုဏ်ထူးဝိသေသ စာရင်းကို ကြားတော်မူကြချေပြီ။

ထိုအထည်းတွင် ခရစ်ယံတို့ဘက်မှ ခုခံချေပ ရှင်းလင်းမည့် ခေါင်းဆောင်စာရင်း၌ အင်းစိန်ကျမ်းစာသင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ခါးသား ဦးရွှေမှန်၏ အမည်သည် ရွှေဆုံးမှပြေးနေ၏။ ဦးရွှေမှန်ကား ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၌ ပထမကျော် အောင် ပြီးသော ဘုန်းကြီးလူထွက်ကြီးဖြစ်၏။ ခေတ်ပညာလည်း တတ်၏။ တိုင်းရင်းသားခရစ်ယံ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ နာယကကြီးလည်းဖြစ်၏။ အထက်လည်း ၆၀-ကျော်လျက် ဗုဒ္ဓဘာသာကို စွန့်လွှတ်၍ ခရစ်ယံပြင်လာပုံ နမူနာစံပြအဖြစ် အတော် ကောင်းလှသော ပုဂ္ဂိုလ်

ကြီးဖြစ်လေသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးတို့လည်း မငယ်ကြပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၌ ထူးလို့ချေ၊ ရေလိုနှောက် ပေးနိုင်စွမ်းရှိသူ ဘုန်းကြီးလူထွက် တကဲ့ခရစ်ယံ အာဇာနည် ဘွဲ့ထူးရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးချည့် ဖြစ်နေချေပြီ။

ထို့ကြောင့် ခရစ်ယံတို့ဘက်က အလွန်တက်ကြွအားရ လျက် အားငိုက်၊ ခွန်စိုက် လုံးပန်းကုန်ကြလေသည်။

ကျောက်ကွင်းသူကြီးဦးလှောင်ခမြာကား စမိပြီမို့ စာချုပ်မိနေ၍သာ ဝတ္တရားအရ လုံးပန်းနေရပုံသာရှိ တော့၏။ မိမိတို့ဘက် အခြေအနေမှာ မျှော်လင့် ချက်မခိုင် မာဘဲ သာဓေ့ယိုင်ပျော့ဖတ်ဖတ်သာ ရှိရှာတော့၏။

ပို၍အားလျော့စရာမှာ မိမိတို့ အားအကိုးဆုံး ဖြစ်သော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးပင် ဆွမ်းတော်မျှကောင်းစွာမဝင်နိုင်အောင် သောကရောက်တော် မူနေရ ရှာပြီ ဟူသောစကားပင်ဖြစ်၏။

အမှန်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှာ တကယ်အားထားလောက်သော သတင်းအဖြစ် ယခုထိ တယ်ကမျှ လျှောက်တင်နိုင်သူ တွေတော်မမူရှာသေးပေ။

သက်တော်ကလည်း ၈၅-နှစ်ကျော်၊ ဇရာကလည်း ဖိထားချိန် စိတ်တော်တော်ပြင်းပြသလောက် ခန္ဓာဝန်က မပါနိုင်သော အခါ နားတော်များကလည်း အလွန် လေးလံတော် မူသည့် အထည်း၌ စိတ်တော်မချနိုင် ဖြစ်နေတော်မူရရှာသည်။

သောက ဗျာပါဒဝိဘက်-ဝိစာရဝင်လျှင်ဤမျှရင့်ရော်၍ကြွေအံ့တဲ့ဇာမျှသော အရွယ်တော်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်စရာ ကောင်း

ပေသည်။ ဤကြားထည်းကပင် စိတ်မအေး တော် မူ တိုင်း ဦးမေး-ဒီမေးဖြစ်တော်မူနေ၍ ဦးပဉ္စင်း ကလေး တွေမှာ ခုးအခြေခါလျှောက်တင်ရင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး အနီးကိုသော် ချဉ်းကပ်ရန် မဝံ့နိုင်သော အခက်အခဲများနှင့် ဆုံးစဉ်းတော်မူရှာလေသည်။

“ဦးဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ရှုံးမှဖြင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်ကြီးကို ထိခိုက်နှစ်နာ ခံရပေတော့မယ်ဟေ့” ဟူသော စွဲလန်းသောစိတ်တော်က အလွန်ပြင်းပြတော်မူနေ၏။

ထိုမျှထိစွဲလန်းတော်မူသော ဒဏ်ကို ဤမျှလောက် ဟောင်းနွမ်းရင့်ရော်ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီး၏ ခန္ဓာဝန်က ခံနိုင်စွမ်းရည် အားနည်းလှရသောကြောင့် သံသာတော်ကြီးများမှာ အထူးသတိထား လျှောက်ကြားနေကြရသည်။

ဤအရေး ကိစ္စကြီး အတွက် နုပျိုသန်မာသော ပဉ္စင်းငယ်ကလေးများသော်မျှ မနည်းကြီးအားတင်းထားကြရသည်ဖြစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးအဖို့ကား ဆိုဘွယ်ရာပင် မရှိသလောက် ဖြစ်ပေသည်။

ရက်ကလည်းနီးနေပြီ၊ မဏ္ဍပ်ကြီးကလည်း ဟီးနေပြီ၊ သတင်းကလည်းကြီးနေပြီ၊ သို့ကလို့ နီးလေ၊ ဟီးလေ၊ ကြီးလေတိုင်း ဦးလှောင်မှာ ညီး၍သာ ပင့်သက်သော်မှ အနိုင်နိုင် ရှူနေရတော့သည်။

သတင်းစကားနှင့် ခြေသာရ၍ နေသော သူကြီးကတော်က မြူးလေးလ သူကြီးခမြာ နူးလေသည် ကလည်း တမောင့်။ ခရစ်ယံတို့ဘက်က အားတက်သရာ အကုန်သွန်ပြီ မဏ္ဍပ်

ကြီးကိုမြိုင်မြိုင်ကြီးဆင်ကြရာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်နှင့် အမျှ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ဘက်က စိတ်နှောက်ခါ ဒေါင်ချာစိုင်းမတတ်ဖြစ်နေကြ၏။

ဦးလှောင်တို့တသိုက်မှာ အလိုလိုမှ ကျောက်ခဲ-ကျားဝါးမရ သလို ဖြစ်နေရသည်အထည်း ကိုယ်ဘက်က အပြိုင်ကြံ၍ မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဆင်ချင်၊ ပြင်ချင်၊ လှူချင်၊ ပ၊ စေချင်ကြသူ လူငယ်တို့က တပူနှောင့်နေကြပြန်သေး၏။ သို့နှင့်ဦးလှောင်မှာ လိုသမျှရှာရ၊ ဖွေရ၊ ဝယ်ရ၊ ခြမ်းရ၊ ထုတ်ရ၊ ကုန်ရ ကိစ္စအဝဝကလည်း တတန်ပိုလိုက်သေး၏။

“ကိုယ့်ဘက်က မတော်လို့ ရှမ်းမပြင် လောင်း ကြေး ငွေငါးဆယ်ဆုံးတာထက် သူကြီးကတော် ဇနီးအလှကို မျက်နှာပင်ဘယ်သို့ပြုရမှန်းမသိနိုင် ဖြစ်ရဦးတော့မည်။ အားထားရာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာတော်က မရှင်ပျနိုင်သည့်အတွက် ဘဝင်ကျအောင် တစိုးရိမ်ရိမ် တကြောင့်ကျကျနှင့်ဗျာ” သင့်၍နေပြန်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှာ မြင်မြင်သမျှ ရုပ်နာမိဓမ္မသင်္ခါရတွေကို ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်စွမ်းပြီး ဖြစ်သော တရားရှင် ရင့်မကြီးဖြစ်ပါလျက် ယခုဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ အရေးတွင်မှ စိတ္တဇဖြစ်တော်မူရရှာတော့၏။ မယ်တော်၊ ညီအစ်ကိုတော်များလုံးဆုံးပါး ပျက်စီးကုန်ကြသည်ပင် ဝိပဿနာသဘော ဆင်ခြင်တော်မူလျက် တထပ်ချ မလျှော့ခွဲရှာ၊ သက်ဆိုင်ရာ အမွေခံ ရေမြေလယ်ယာ ချောင်းမြောင်းတွေ မှန်သမျှ အကုန် စွန့် လွှတ်ပြီး တွယ်တာမှုဟူ၍ မှုမဲ့ မသန်းခဲဘဲ ဤမျှ နှစ်ပေါင်း များစွာ လောကဓံကို ကြံကြံ ခံနိုင်တော် မူခဲ့လေသမျှ ယခု အိုကြီး

ဆိုတော် မူခါမှ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးလုံးပုံ၍ ညွတ်တွားတော်ရော်ရာ မြတ်ဗုဒ္ဓဘဂဝါ၏ သာသနာတော်ကြီး ညှိုးနွမ်းခံရမည် အရေးကြီးတွင်မူ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုတော်မူခြင်းငှာ မထွမ်းနိုင် ဖြစ်နေတော်မူရှာလေပြီ။

မတော်တဆအကယ်၍များ ထိုပြိုင်ပွဲ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ဘက်က ရှုံးပါလျှင် ဆရာတော်ကြီးအဖို့ ကုသိန္ဒာရုံ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်း ရဂု်တွင်းဝယ် အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏ အလယ် ခင်းထားအပ်သော ကျောက်ဖျာ သောင်စောင်းထက်တွင် သုံးပါးသောကမှ မျက်နှာလွှဲတော်မူပြီး ဖြစ်သော ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ဥပေက္ခာ ရုပ်ကလာပ်တော်အား ဖူးမြင်ကြရသော ရဟန်းတော်များ အသွင်အမှန်ပင် တောက်လောင် ပူဆွေး တော် မူရှာပေတော့မည်။

ထိုအချိန်၌လွန်စွာအရေးကြီးနေပေပြီ။ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှ တကြောင့်ကျကျနှင့် နှလုံးတော် မသာလှ သော ကြောင့် သူမိမိတော်မျှမဝင်၊ ကျိမ်းစက်သော်မျှလည်း ပျော်တော်မူနိုင်အား သန်းခေါင်သန်နွဲ့တိုင် မောင်ပဉ္စင်းတွေကိုခေါ်၍ ထိုင်ဆော်မူလိုထိုင်၊ ထတော်မူလိုထနှင့် သောကတော် ဝဋ်တပါးကို ခံစားတော်မူနေရရှာပေပြီ။

ဤမျှသက်တော်ဝါတော်ခေါင်ခေါင်ဖျားဖျားကြီးမားတော်မူမှ သို့ကလောက်သောကဗျာပါဒကြီးဝင်တော်မူရှာရသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက်ဂိုဏ်းဝင်သံဃာတော်ကြီးအများမှာလွန်စွာ သတိထား၍ ပေးမခါသာ သင့်သလို လျှောက်ထားရချေတော့မည်။ အားရသလောက်သော သတင်းစကားကိုမူ ဘယ်ကမျှ

ခွန်တုန်ပင် မရဖြစ်နေသဖြင့် အချင်းချင်းကြည့်ခါ မှိုင်တွေသာ
ချကြရတော့၏။

၁၁-အထောက်

ယင်းသို့ကလို့ဖြင့် ကဆုန်လဆန်း ၄-ရက်နေ့သို့ ရောက်
လာ၏။ စာချုပ်ပါ ချိန်းရက်ပွဲကြီးမှာ ၈-ရက်မျှသာ
တော့သည်။

ကျောက်ကွင်းရွာ မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ ပြီးသလောက် ဖြစ်နေပြီ
အင်းအကျင်း အကာအတားများလောက်သာ ကျန်တော့ခဲ့
အမမ်းအမံကာသနအတွက် ခရစ်ယံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ နှစ်ဖက်
ကျေးရွာအစုတို့က အပြိုင်ကြလျက် နေလေသည်။

ထိုနေ့နံနက် နေထန်းတဖျားခန့်အချိန်တွင် အလိုတော်လွန်
ဆီသို့ ဝက်ထီးကန်ဘက်မှ လှည်းတစ်စီးမောင်းလာသည်။ လှည်း
မှာ ခြူးကုန်းသံတညံနှင့် အပေါ်တွင်လှည်းသမားနှင့် ဘဝန်
ကြီးတပါးသာပါ၏။ လှည်းသည် အလိုတော်ရရွာလယ်လမ်း
ကို ဖြတ်ခါ အရှေ့ တံခါးမှ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ကျောင်းဝင်းသို့ တောက်လျှောက် မောင်းဝင်လာသည်။ လှည်း
နှင့် ကြွလာသော ကိုယ်တော်မှာ သက်တော် ၃၀-ကျော်ခန့်
သာ ရှိသေး၏။ ဒုက္ခင်္ဂသက်န်းကို ကေသီပေါ်က လှမ်းမြင်
တင်ထားပြီး လူ့ယအိတ်ငယ်တလုံးသာပါ၏။

လှည်းခြူးသံတညံနှင့်ဝင်လာသောကိုယ်တော်ကို ကျော
နေသံသာများကဆီးကြပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရှေ့တော်မှောင်
ပင့်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ဆိုအချိန်၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ယာဂုဘုဉ်းပေးပြီးစ အချိန်
သင့်သေး၏။ အခါတိုင်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နံနက်ခင်း ကျီး
ဆိုဆင်နိုးတော်မူလေ့ ရှိ၏။ ယခုတလောတွင်မူ ညဉ့်မှည့်နက်
၌ နလုံးတော် မနိုင်တိုင်း မေးမြန်းညည်းညူတော် မူနေရ
သည်နှင့် ကျမ်းစက်ချိန် နောက်ကျ သလောက် နိုးတော် မူချိန်
နောက်ကျနေသည်ပင် ရက်အတန်ကြာလာပြီ။

ထို့ကြောင့် အာဂန္တုကိုယ်တော် ကြွလာချိန်တွင်မူ ယာဂု
ညည်းပေးပြီးချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေရခြင်းဖြစ်၏။
အာဂန္တုကိုယ်တော်မှာ အာလုံ(ယခုအောင်လံ)မှ ဗုဒ္ဓံ သာ
အောင်မြင် ကျောင်းဆရာတော် အရှင်မဟာနန္ဒ ကိုယ်တော် ဖြစ်
သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒနှင့် ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးတို့မှာ ယခင်
အထက်ကပင် ငယ်ဆရာ တပည့်လိုသိကြပြီးဖြစ်၍ အထူး ဆက်
သွယ်နေရန် မလိုပေ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ နားတော် လေးမှုကို
သည်း အရှင်မဟာနန္ဒက သိပြီးဖြစ်၍ လျှောက်ကြားနေကျ ဦး
ညွှန်းကြီးမှတဆင့်-

“အထူး ကိစ္စဟူ၍ မရှိပါ။ ကျောက်ကွင်းအရေးကိစ္စ ဘယ်
 သို့ ဘယ်ပုံရှိ၍ ဘယ်မျှထိ ဆောင်ရွက်ထားကြကြောင်းကို သိလို
 သဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံသို့ လမ်းကြူသည်နှင့် ကူးလာခဲ့
 ကြောင်း၊ ယခုနန်ကန်မှပင် ဝက်ထီးကန် ကူးလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း
 မူလ အာလံမှလာရင်းမှာ ငက်ထီးကန်တွင် ကိစ္စ အနည်းငယ်
 ရှိ၍ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ဝက်ထီးကန်နှင့် နီးသည်နှင့် ဒိဏ်အကျိုး
 အကြောင်းသိလိုသေး၍ ဆရာတော်ကြီးထံဦးခိုက်ရင်း ကျောက်
 ကွင်းသို့ ခေတ္တ သွားရောက်ရန် ဖြစ်ကြောင်း” စသည်တို့ကို
 လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“အိမ်း၊ ဒီကျောက်ကွင်းကိစ္စက ခွံ့ကို မီးလောင်နေတာ
 ကော မောင်နန္ဒ ကြားပလားကွဲ့။”

“ဘုရားတပည့်တော် ဘာမျှ သေသေချာချာ မသိသေးပါ
 ဘုရား-”

“ခွံ့ ဘက်ကအတော်ခက်နေပကွဲ့ မောင်နန္ဒရေ၊ စာဖြူတွေ
 ဘက်က ရောမဟာကြီးတွေဆိုဘဲကွဲ့၊ ဟောကြ ပြောကြမှာတဲ့
 အဲဒါခွံ့ ဘက်က အားနဲ့နေပဟေ့၊ ခုတိုင်းဆိုရင် ခွံ့တတွေ အ
 တော်ဒုက္ခဖြစ်နေပကော မောင်နန္ဒရဲ့၊ အဲဒါ ကြံပန်အားထုတ်
 အုံးမှ ဖြစ်မယ်ကွဲ့၊ မင်းခုလိုအခါ ရောက်လာတာ ငါဖြင့်
 အားရှိသလိုဘဲဟေ့.....”

“ဘယ်လိုပါလဲဘုရား၊ တပည့်တော်များဆီက ကြားထား
 တာတော့ သာယာဝတီ ဦးညေးယျ ဆရာတော်ကြီးက ဦး
 ဆောင် ဟောပြောတော်မူမယ်လို့ ကြားပါတယ်ဘုရား၊ ပခုက္ကူ
 မန္တလေးကဆရာတော်ကြီးတွေလဲပါတယ်လို့ကြားပါတယ်ဘုရား

“အဲဒါတွေ တက်တက်စင် ဝေးနေပကောဟေ့ မောင်နန္ဒ
 ဆို၊ ဒီက ခွံ့ မောင်ပညွင်းတွေ အဲဒါမောင်ညေးယျတို့မန္တလေး
 ဆိုတာတွေဆီကို စာတွေပေးကြ၊ ကြေးနန်းတွေရိုက်ကြ လုပ်
 တယ်ရတာ အတော်တောင် ပင်ပန်းလှပကောကွဲ့၊ ဒါတွေ
 ကြောင့် သူတို့သတင်းတွေ ကြီးနေကြတာဘဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊
 မောင်ညေးယျတို့ဆိုတာဆိုများ ဒွီကိုယ်တော်ထဲကတောင် သွား
 ခေါ်သကွယ်၊ လာတော့မယ်လို့လို့ မောင်ပညွင်းတွေက ပြော
 ကြတာဘဲရှိရဲ့၊ အခုအချိန်နီးတော့မှ မောင်ညေးယျက မသေ
 ချာတော့ဘူးလို့ လျှောက်ကြတာဘဲကွဲ့။ အင်း ပီးတော့ ဟို
 မန္တလေးတို့ မန္တလေးတို့ဆိုတဲ့ဆီကိုများ စာတွေပေး၊ ကြေးနန်း
 တွေရိုက်နဲ့ လုပ်ကြသကွဲ့၊ ဘယ်ကမှ တုတ်တုတ်မှ လှုပ်ဖော်
 ဆောင် မရဘူးလို့ သိရတာဘဲကွဲ့၊ အဲဒါ အခုရက်ကလဲ နီး
 ဆဲပကော မောင်နန္ဒရေ၊ ဘာသတင်းမလဲ အဲဒီဟာတွေဆီက
 မကြားရသေးဘူးတဲ့၊ မောင်ပညွင်းများပြောကြတယ်ဟဲ့။ အင်း
 ငါထံ တော်တော်ကို အကြံရခက်နေပီလဟေ့၊ အိုကြီးအိုခါမှ
 ဆိုတော့ ဘာကိုဘယ်နှယ်လုပ်ရမယ်တောင် မပြောကတ်တော့
 မိဘူး မောင်နန္ဒရယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီက စာကလေး ပေကလေးများ
 ပြုကြားကြရဲ့လားလို့ မေးတော့လဲ မောင်ပညွင်းတွေက မရ
 ကြသေးဘူးတဲ့၊ အင်း.....ငါလဲ စိတ်ညစ်ညစ်ကြီးဖြစ်နေပီ၊ စော
 ဆာကတောင် မောင်ပညွင်းတွေခေါ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ
 ဆို မေးမြန်းတိုင်ပင်အုံးမှာဘဲလို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ အခု မောင်
 နန္ဒရောက်လာတာဘဲဟေ့။ သူတို့ ရိုက်ချိန်းလုပ်ထားတာက

စာချုပ်-ပေချုပ်နဲ့ ၂-ဖက်က လက်မှတ်တွေဘာတွေ ထိုးလို့ ပေါ့ကွယ်... ဟဲ့-မောင်ပဉ္စင်းတို့ အဲဒီစာချုပ်ပေးစမ်း”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ လေရှောက်ကြီး မိန့်တော်မူရင်း ခေတ္တ နားလိုက်သေး၏။ အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ဝသီတော်ခလေးကို နားလည်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အထူး မလျှောက်သေးဘဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆက်လက် မိန့်ဆိုဦး မည့်စကားကိုသာစောင့်ရင်း ထိုင်နေရသည်။ မကြာလှပါ ဆက် လက် မိန့်တော်မူပြန်ပါသည်။

“မောင်လှောင်ဆိုတဲ့ကောင်က စသတဲ့ကဲ့၊ ကျောက်ကွင်း သူကြီးပေါ့၊ အဲ မောင်လှောင်နဲ့ သူ့မယား စာဖြူမက စလိုက် ထာ၊ ဟိုစာဖြူ ရှေ့အောင်ပါ မောင်လှောင် မယားဘက်က ပါပီး တကတဲကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြံကြီးစီရင် ငြင်းရင်းခုံရင်း နဲ့ စာချုပ်တွေဘာတွေနဲ့ ပြိုင်မယ် ဟောမယ်နဲ့ ဖြစ်ကြတာပါဘဲ မောင်နန္ဒရယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က မောင်လှောင်က လက်မှတ် ထိုး၊ စာဖြူဘက်က မောင်လှောင်မယားကိုယ်စား စာဖြူရေ အောင်က လက်မှတ်ထိုး။ အဲ သက်သေတွေဘာတွေနဲ့ စာဖြူ တွေရော ဗမာတွေရော အသိအကြား လက်မှတ်တွေ ထိုးလို့ ကဲ့။”

“ပီးတော့ သူတို့ဟာက လောင်းကြေးစားကြေးတွေလဲ ပါ လိုက်သေးသဟေ့၊ တကတဲ သူတို့ဟာသူတို့စာချုပ်ကြီးလုပ်ပြီး ဘာရယ်ညာရယ် ဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ တခါထဲ ငါ့ဆီလာ ထိုးအပ်ကြတော့တာပါဘဲ မောင်နန္ဒရေ။”

“အိမ်း-မောင်နန္ဒရောက်လာတာနဲ့ ငါတို့တတွေ အခက်

တွေနေတုံး အဆင်သင့် တိုးနေတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လို လုပ်လို့ ဘယ်သူ့ရှာပြီး ပြောခိုင်း ဟောခိုင်းရမယ် ဆိုတာလဲ မောင်နန္ဒ ကူညီအုံးမှ ဖြစ်မယ်ဟေ့၊ ရက်ကလဲ မလိုဘော့ဘူ မောင်နန္ဒရေ...”

ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် နားလေးဘော်မှ သည့်အတိုင်း ဘယ်သူက ဘယ်သို့ ပြန်လျှောက်နေသည် 'ဟူ၍ သဲကဲ့စွာ ကြားသိနိုင်တော်မူလေ့မရှိ၊ အနီး၌ ဆရာတော်ကြီး နားပေါက်အောင် လျှောက်ထားနေကြ၊ ဦးပဉ္စင်းကြီးက အလွန် အော်၍ လျှောက်ထားသည်ကိုသာ ကြားနိုင်တော်မူသည်ဖြစ်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်သာ စိတ်ထဲရှိသလို တောက်လျှောက် ကြီးမိန့်တော်မူလေ့ ရှိသဖြင့်လျှောက်တင်လိုပါကဆရာတော်ကြီး ရပ်နားအောင် အလှည့်စောင့်ပြီးမှ လျှောက်ထားခွင့်ရလေ့ ရှိပေသည်။

ထိုကြောင့်ပင် အချို့ တပည့် တကာများမှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီး မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးများကို တညောင်းကြီး ထိုးခါ အောင့်အိုးနာယူရန် လန့်ကြသဖြင့် တော်တော်ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် ဆရာအော်ဘုရားကြီး နှုတ်တော်မဟခင် ကဗျာကသိ ဝတ်ချ သွားလေ့ရှိကြပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ မိန့်ခွန်းတော်စမိလျှင် ဤ သို့လျှင် သာ တတည်းဟု အရှင်မဟာနန္ဒက နည်းလည်ပြီးဖြစ်၍ တော်သေး တော့သည်။ ယခုလည်း အတော်ကလေး ပြောလိုက် ဆိုလိုက် ရသဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အနည်းငယ် ရပ်နား သွားတော် မူပေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်မှ အရှင်မဟာနန္ဒ လက်သို့ ဦးပဉ္စင်းကလေး
လာ၍ ကပ်သော စာချုပ်ကို ဘတ်ဘို့ အချိန်ရပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အရှင်မဟာနန္ဒ စာချုပ်ကို ဘတ်ပြီ
ချိန်တန်လောက်ပြီဟု ယူဆဟန်တူ၏။

မောင်နန္ဒရေး-အဲဒီစာချုပ်ပါ အချက်တွေက ဘာသာရေး
ပြိုင်ပွဲကြီးသဘော ဖြစ်နေတယ်မှတ်လားကဲ့ - ခိုဆီမလဲ မောင်
လျှောက်ထွက် လျှောက်ထားသွားတဲ့အတိုင်း ငါကြည့် ဆောင်
ရွက်ရမှာပေါ့ကွယ်လို့ ကတိကလဲပေးထားပြီး ဖြစ်နေသကဲ့
ရက်ကလဲ မရှိတော့တူး - အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာ
မောင်နန္ဒ အကြံလေးဘာလေးကူလျှောက်ဆန်းအုံးမှဘဲ မောင်
နန္ဒရာ-ကူအုံးမှဘဲကဲ့။

“တပည့်တော် အခု ဒီရောက်မှ ဆရာတော် ဘုရားကြီး
တာဝန်ဖြစ်နေပြီဆိုတာသိရပါတယ်။ အာလံမှာက ဦးညေးယျ
ကိုယ်တော်ကြီးတို့ တာဝန်ယူသလိုလို ကြားနေရလို့ တပည့်
တော်များ ပေါ့ပေါ့နေမိတာပါဘုရား။”

ဦးပဉ္စင်းကြီးက တဆင့် အော်လျှောက်လိုက်ရ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အရှင်မဟာနန္ဒ လျှောက်ကြား
လိုက်သော စကားကို ကြားလိုက်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက်
ချက်ခြင်းပင် မျက်နှာတော် အံ့အားသင့်ပြီး “မျှော်လင့်ချက်
ကျေပြီ” ဟူသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အားတက် သံယောဇဉ်
ပင်။

“ဟဲ့-မောင်နန္ဒ-ဒီ မောင်ညေးယျ ကိစ္စ ငါပြောခဲ့ပင်က
ဟဲ့၊ အခု မင်းပြောသလိုဆိုတော့ မင်းဘဲအားကိုးရမလို့ ဖြစ်

ပါပီ မောင်နန္ဒရယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ဗီပွဲမှာ ဆောင်ရွက်နိုင်မလား
ဖြစ်ရင်လဲ လုပ်ဆန်းပါအုံး မောင်နန္ဒရယ်”

“တပည့်တော် ဒီ အရေး ကိစ္စကြီး အတွက် မနိုင်နင်းပါ
ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မှာ ဆရာတပါးရှိပါသေးတယ်
ဘုရား။”

“ဘယ်နှယ်- ဘယ်လို မင်းဆရာဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်က ဘယ်
မလဲကဲ့၊ လုပ်ပါအုံးမောင်နန္ဒရယ်...ငါအတော်ကြီးအားရှိလာ
ပေဟေ့။ မင်းဆရာက ဒီကိုရက်ချိန်းမှီပင့်လို့ ရမယ်ဆိုရင် ပင့်ပေး
ပါအုံးကွယ်မောင်နန္ဒ...”

“မှန်လှပါ၊ ဆရာတော်ကြီးဘုရား- တပည့်တော် ဆရာက
ဆောင်တွင်းကြီးမှာပါ အရှင်ဥက္ကဋ္ဌလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဦးပဉ္စင်းကြီးတဆင့် လျှောက်တင်ပြီးလျှင် ပင်ဆရာတော်ကြီး
မျက်နှာတော် သိသိသာသာကြီး ကြည်လင်ရွှင်လန်းတော်မူလာ
လေသည်။

“အဲဒီ မောင်ဥက္ကဋ္ဌတို့ အမြန်ပင့်ကွယ် မောင်နန္ဒ”

“မှန်ပါ ဒီကိစ္စကို တပည့်တော် တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဆရာ
တော်ကြီးဘုရား”

“ဟဲ့-အဲဒီ မောင်ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုတဲ့ မင်ဆရာက ဒို့ဒီက အခု
ထိခွင့် ဟပ်မိပုံပေါ်ရဲ့လားဟေ့ မောင်နန္ဒ”

“ပေါ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီးသတိမထားလို့ ဖြစ်
ပါတယ်...ရှေးလယ်တိတရား သတင်းစာကြီးမှာလဲ ဘာသာရေး
ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘုရား”

“အေး...ဟန်ကျပဟေ့ - ပါဠိတော်ဆိုင်ရာတော့ နိုင်နင်းပြီး သွားပေါ့”

“ကိုရင်ဘဝကတည်းက ပိဋကတ်တော်ဆိုင်ရာ ကုန်တယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား”

“အင်း- အာဂ ကိုယ်တော်ပါကလား...ဘယ် အဆင့်များ ဝင်ဘူးသတဲ့လဲ”

“ပါဠိဝိသောကေပါရဂူအရှင် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“စုဒ္ဓိ တို့ ဘာတို့ကော”

“စုဒ္ဓိ- စောဒနာ- သောဓနာ ပရိယာယ် အကောက် အယူ ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းလိုက်လေ မောင်နန္ဒရယ်- စာဝါရင့်ရောပေါ့”

“ပရိယတ္တိ- ဝိသာရဒ- ပဋိပတ္တိမာကေ- ဂုဏ်များ ပြည့်စုံပြီး ကြောင်းပါဘုရား”

ဂုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးသည် တဆင့်လျှောက်ထားချက် ကြားပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရှေ့ သို့လက်ထောက်ရင်း တိုးလိုက် ပြီးနောက်-

“ဟ- မောင်နန္ဒ- မင့်ဆရာ သူတိဂုဏ်မြောက် ပုဂ္ဂိုလ်ပါ လားဟဲ့- အနို့-စာဖြူစာနီဘာသာဆိုတာတွေကော”

“စာဖြူစာနီဆိုင်ရာကျမ်းတွေကို နိုင်နင်းတဲ့အပြင် ဗြာဟ္မဏ သက္ကဋ္ဌဟိန္ဒိ-ဣရုဒ္ဓ- တွေရော၊ မဟာမေဒင်- ကိုရုံကျမ်းကြီးတွေ ကိုပါ တကယ်နိုင်နင်း လေ့လာ သုံးသပ် တတ်မြောက် ပြီးသူ အရှင်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

တဆင့် လျှောက်ထားရသူ ဦးပဉ္စင်းကြီးပါ မျက်လုံးပြ

ထော် ဝမ်းသာအားရရှိလှသည်နှင့် ယုတ္တရက်ပင် ဆရာတော် ဆရာကြီးသို့ မလျှောက်တင်နိုင်သေးဘဲ အတန်ကြာအံ့အားသင့် ဆလေသည်။

နောက်မှ တစ်ခဏလည်အောင်ရှင်းလင်း တင်လျှောက်ရ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ နှစ်သက်တော်မူလှသဖြင့် သွားတော် များမရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ချွန်းတိတိဖြစ်နေသောမေးစေ့ တော်တို့လွဲ ကျရင်း ပါးစပ်တော်များပင် ပွင့်၍နေရှာတော်မူလေသည်။

“များလှချည်ကလား မောင်နန္ဒရယ်၊ ဝမ်းမြောက် စရာကြီး ပါလားဟဲ့-ဒါတွေက ဘယ်မှာသင်ခဲ့ကျက်ခဲ့တာတွေတဲ့လဲ”

“အနောက်နိုင်ငံနဲ့ မဇ္ဈိမဒေသတွေမှာ အတော် ကြာကြာ နေထိုင် သတင်းသုံးလေ့ လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဘယ်သူ...အဲဒီ...ကိုယ်တော်”

“အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ပါတို့ဘုရား၊ အခုလဲ တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း ဆိုဒါမှာ ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေ ရေးနေပါတယ်၊ စာဖြူ တွေနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ရေးနေပါတယ်ဘုရား”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်နန္ဒရယ်၊ စောစောက မသိခဲ့ရလေ တယ်၊ ဦးဦးပဉ္စင်းတွေလဲ ဘာမှ နားလည်ကြတာ ဟုတ်မယ် ထင်ပါဘူးဟဲ့ - တကတဲ ကံကောင်းလို့ မောင်နန္ဒရောက်လာ သလို့၊ ဒီ-မောင်ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုတာကို သိရ တော့ သကဲ့၊ အဲ- အဲဒီ- မောင်ဥက္ကဋ္ဌဆီ မောင်နန္ဒ သွားပြီး အမြန် ပင့်ပါကွယ်၊ ခက်ကပ်နေပကဲ့၊ ဟဲ့ -မောင်ပဉ္စင်းတွေလာကြစမ်း”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို နားပေါက်အောင်လျှောက်ထား ရသူဦးပဉ္စင်းကြီးမှတဆင့် ကျောင်းရှိ သံဃာ ကြီးငယ် မကျန်

အားလုံး ထိုသတင်းကို သိကြကုန်သည်။ အရှင် မဟာနန္ဒမာ
အာယာပေါ်ယာ မေးမြန်းစုံစမ်းကြသမျှကို ဖြေကြားနေရသည်
နှင့် ဆွမ်းပင်အတော်နောက်ကျမှ ပြင်ဆင်နိုင်ကြလေတော့၏။

ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ ဆွမ်းတော်မျှ မျှတအောင်ဝင်တော်
မမူဖြစ်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးမှာ ထိုနေ့နံနက်တွင်
မှ မြန်မြန်ကြီးဘုဦးပေးတော်မူအား နိုင်ရှာတော့၏။ ဆရာတော်
ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော ရက်များက ထိုင်ရာမှ ထလိုတော် မူလျှင်
ဘေးမှ ဦးပဉ္စင်းတပါးပါးက ဖေးမ ထူပေးရ၏။ ယခုအမှတ်မဲ့
ဆွမ်းပွဲမှ ထလိုက်ရာ ကောင်းစွာ ရပ် သွားတော် မူနိုင် လာ
လေသည်။

“ငါ့ဖြင့် အခုမှဘဲ အပူလုံးကြီး ကျသွားပေတော့သကဲ့” ဟု
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။

နေ့ဆွမ်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် တကျောင်းလုံးရှိ ကိုရင်ကလေးက
အစ သံဃာအားလုံး ရှင်ပြုံးပျော်မြူးနေကြလေပြီ။ နီးစပ်
သောရွာ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော် များဆိုသို့ အချို့ ကိုယ်တော်
လေးများက အပြေးသွား၍ သတင်းကောင်းကို လျှောက်ထား
ကြကုန်၏။ အချို့က ကျောက်ကွင်းရွာဆိုသို့ ပြေး၍ ဦးလှောင်
ထို့လူကို ခေါင်းဆောင်မည့် ဗိုလ်ချုပ်တပါး တွေ ကြ ပြီ ဖြစ်
ကြောင်း အားရပါးရပြောကြားကြကုန်လေသည်။

“တောင်ကွင်းကြီးက အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ဆရာတော်” ဟုသော
သတင်းသည် ကျောက်ကွင်းနှင့် အလိုတော်ရ နယ် တ ဝိုက် သို့
လာမဟုတ်ချင်း ကူးစက်ပျံ့နှံ့ သွားလေတော့ပြီ။

နေ့ခင်းကြီးသာသာ နေပူကြီးချစ်ချစ်တောက် အချိန်မှာပင်

ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်၍လာမှန်း မ သိနိုင် သော သံဃာ
ထေ တကာတွေပါအလိုတော်ရ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ကျောင်း သို့
စုဝေးလာကြလေသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒကိုယ်တော်မှာ မေးကြ၊ မြန်းကြသော သံဃာ
ထေ တကာတွေကို ပြန်လည်ပြောဆို ပြနေရပြန်သည်။

ကလကတ္တားမှ ထုတ်ဝေနေသော မဟာ ဗေဓိ မဂ္ဂဇင်းမှ
အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသော ဆောင်းပါးများ
၌ ဘာသာမျိုးစုံကို ဝေဖန် သုံးသပ်ထားပုံ အသီးသီးကိုလည်း
အရှင်မဟာနန္ဒကတဆင့် ဖောက်သယ်ချနေရ၏။

တလျှောက်လုံး မိုင်ငေးအားလျှော့နေသော အလိုတော်ရ
ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော် များမှာ ထိုနေ့တွင်မှ ရေတွေ့ သော
ကြာပဒုံမာ ရှင်လန်းအားရ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင် ဖြစ်လာ ကြလေ
တော့သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒသည် ကော်အားဖြင့် ဝက်ထီးကန်သို့ ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာကိစ္စတခုနှင့် ခေတ္တ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝက်
ထီးကန်သို့ရောက်မှ ကျောက်ကွင်းက သတင်းသည် အာလံမှာ
ကြားရစဉ်ကထက် ကြီးကျယ်နေကြောင်း သိရ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဘက်မှ ခေါင်းဆောင် ဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မရေမရာဖြစ်
နေသည်ဟု ဝက်ထီးကန် သံဃာများထံမှ တစွန်းတစ ကြားရ
သည်တွင် ပို၍ရှင်းလင်းစွာသိရန် အရင်ကလည်း အကျမ်းတဝင်
ဆရာတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့ အကဲခတ်ရန်
ကြွလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ ယနေ့ ရောက်လာမှသာ

ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်
 တာဝန်ယူထားရကြောင်း သိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝက်
 ကန်မှ ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းအရပင် အရှင်မဟာနန္ဒ
 ဤအရေးခွဲတောင်တွင်းဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည်သာ အ
 အလျော်ဆုံးဖြစ်မည်ဟု ယူဆခဲ့မိပြီးလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြော
 ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာကြီးက အကုန်အညီ မိန့်ဆိုသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆ
 တော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ခြင်း
 ပေသည်။ မူလကအားလုံးမကြားထားသော သတင်းမှာ ကျောက်
 ကွင်းအရေးတော်ပုံ၌ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းမှတာဝန်ယူ နေရ
 ဟု မကြားမိခြင်းကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပင် သဘောထား မိခဲ့
 သည်။ ယခုအလိုတော်ရသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်ရှိကြ
 သိမှသာ အဖြစ်မှန်အသေအချာကို သိရခြင်းဖြစ်နေလေသည်။

ထိုကဆန်လဆန်း ၄-ရက်နေ့ တနေ့လုံး အရှင် မဟာနန္ဒ

ပေးသမျှ၊ မြန်းသမျှ၊ ဖြေရ၊ ဟောပြောရ၊ လျှောက်ရနှင့်
 အချိန်ကုန်သွားတော့၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ အလိုတော်
 သိသာတော်များလည်း ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အကြံ
 ကို ပေးလေ။ သိရလေ့ ဖြစ်လာ ကြသည့် အတွက် လွန်စွာ
 တောင်းအားရ ရှိနေတော်မူကြလေသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒကိုယ်တော်သည် ထိုနေ့ညစာချုပ်ပါ အ

အလက်အားလုံးကို အပြည့်အစုံကူးယူပြီး အခြား ကျောင်း

ဆရာတော်များနှင့် တိုင်ပင်ရင်းအနားယူလိုက်ရ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ယခင် ရက်များက

နောင်လာသောအခါ တင်လည်း စိတ်ချအားရ လောက်အောင်
 သော အရှင်တပါးပေါ်ပေါက် လာပြီဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်နှစ်
 နှိပ်နှိပ်ပျံတော်မူနေပြန်သဖြင့် ကျိန်းအားတော်မမူနိုင်။ တပေး
 သည့်အခါ၊ တပြောတည်းသာ ပြောဆို မိန့်မှာတော် မူနေပြန်
 သေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းတော် ဝလစပ်ကို မပြတ်အောင်
 အလုပ်သည်မှာ ညဉ့်နက်သည်တိုင်ဖြစ်နေ၏။ အတော်ညဉ့်နက်
 နှိပ်နှိပ်နက်စောစော တောင်တွင်းကြီးသို့ ခရီးထွက်ရမည့်
 အကြောင်းလျှောက်ထားမှသာ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ ဆရာတော်
 ကြီးအနားမှ ခွဲနိုင်ပေတော့၏။

၁၂-အပင်

နီနွန်းနက်စော၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဝတ်ဖြေ နှုတ်ဆက်
 နှုတ် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို မည်သည့်နေ့ ပင့်ဆောင်
 တာမည်ဟု အတိအကျ ရက်ချိန်းကြိုတင်မလျှောက်ထားနိုင် ဖြစ်
 ရ၏။ အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များက အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ ကြွလာ
 သောအခါ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ကြိုဆို ပင့်ဆောင်လိုကြသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒက ကဆန်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့ ပွဲကြီးရက်အမှီ
 တင်ဆောင်အောင်သာ ပင့်ဆောင်ပါမည်။ ကြိုလိုကြပါက
 နေ့နံနက် ကြိုတင်ပြီး လျှောက်ထားနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု
 အလျှောက်ခဲ့ပြီး အလိုတော်ရမှ လှည်းတစ်စီးနှင့် ထွက်ခွါခဲ့

နန္ဒ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌရှိရာ တောင်တွင်းကြီးသို့ အလျင်သွားပြီး ဆရာတော်အား စာချုပ်မိတ္တူကို ဆက်ကပ်ရင်း အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားမည်ဟု မှန်းထား၏။

အလွန်အရေးကြီး ကိစ္စမျိုးသာမရှိပါက ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဤပွဲမျိုးသို့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြွရောက်မည် ဆရာတော်ဖြစ်ကြောင်းကို အရှင်မဟာနန္ဒက သိပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် အခြားမြို့ရွာများမှ ပတ်ဝန်းကျင်ဆောင်ရာသို့ တခါတရံကြွရောက်သွားတတ်သည်ဖြစ်ရာ မတော်တဆ အဆင်သင့် မတွေ့ချေသော်...ဆိုသောသဘောဖြင့် အလီတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးအား ရက်ချိန်း အတိ အကျ မလျှောက်နိုင်အားဘဲ အလျင်အမြန် ထွက်ခွါခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်တွင်းကြီး၌ ဆရာတော်ကို အဆင်သင့် မတွေ့ရပါက ဆရာတော် ကြွသွားသော မြို့ရွာအထိ သတင်းထောက်လှမ်းပြီး မတွေ့မချင်း လိုက်လံပင့်ဆောင်ရန်အထိ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

စာချုပ်ပါချိန်းရက်မှာကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်ဖြစ်နေသည် ယခု အရှင်မဟာနန္ဒထွက်လာသောနေ့မှာ ကဆုန်လဆန်း ၅-ရက်နေ့နံနက်စောဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြားတွင် ၇-ရက်သာရှိ၏။ ၇-ရက် ဆိုသော်လည်း ပွဲကြီးနေ့ဖြစ်သော လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့ကိုဖယ်လိုက်ပါက သွားလာရှာဖွေ ပင့်ဆောင်ရမည့် ရက်အဖြစ် ကြား ၆-ရက်သာ ကျန်တော့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညနေ တောင်တွင်းကြီးသို့ အရောက်သွား

ဖြစ်သည်ဖြစ်၏။ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအား တောင်တွင်းကြီးသို့ အရံသင့်တွေ့မည်-မတွေ့မည်မှာ အရှင်မဟာနန္ဒ အဖို့ အရေးကြီးနေလေသည်။ မတော်တဆ ဆရာတော်ကို မတွေ့ရက ဆရာတော် ရောက်နေရာသို့ တဆင့် လိုက်လံ ဆောင်ရွက်မှာ သိပ်မကျန် ဖြစ်နေသည်။

များသောအားဖြင့် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ရန်ကုန်မြို့သာ အကြွများ၏။ သို့ရာတွင် တခါတရံ တောင်ငူ-မန္တလေး မြို့များသို့ ကြွရောက်တတ်သေးကြောင်းကိုလည်း အရှင်မဟာနန္ဒ သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုထို တမြို့မြို့ ဆောက်ရှိနေပါက တောက်လျှောက်သွား တောက်လျှောက်ကြွသည်ပင်ဆိုဦး၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၀-ရက် ၁၁-ရက်ထက် စောပြီး ညည်ညည်နည်းနည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မည်သို့ဆိုစေ ပွဲကြီးရက် အထိမျှ ပင့်ဆောင်နိုင်ရန်ရှိသည်ဟုအားခဲပြီး အရှင်မဟာနန္ဒ ညည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ အဖို့ကား ဘာသာရေးကိစ္စ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲမျိုးဆိုလျှင် ဤမျှကြီးကျယ်လှသော ပွဲကြီးမျိုး မရှိဆိုထားဘိ၊ နှစ်ဦးတည်း ဆွေးနွေးရမည့် ကိစ္စကလေးမျိုး နှစ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အခါမရွေး၊ နေရာမရွေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်ကြီးနိမ့်မြင့်၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး၊ ကြွရောက်ဆွေးနွေးဟောပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းကို အရှင်မဟာနန္ဒ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း တောင်တွင်းကြီး၌ ဆရာတော်ကို မတွေ့ရဖြစ်စေဦး၊ ကြွသွားသော အရပ်တွင် အဆင်သင့်သာ တွေ့ရပါက

အရှင်မဟာနန္ဒအဖို့ ကိစ္စပြီးမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း တထင်နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အလိုတော်ရဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသို့ ရက်ချိန်ကန့်သတ် မလျှောက်နိုင်သည်သာရှိမည်။ ပွဲကြီးနေ့ အမှီရောက်အောင် ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါမည်ဟု လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်လည်း ဘာသာရေး ကိစ္စ၌ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌမှာ အလွန်လွယ်သော ဆရာတော်ဖြစ်သည်။ ဟန်မလုပ်-ဟိတ်မထင်ပကာသန အဆောင်အယောင်ဟူ၍ ဝေလာဝေး။ ဘုရားခွင့်ပေးသော သင်္ကန်းတစ်ခုမျှပေါ်ပေါ် ဗလိတောင်တာ-တိုးလို့ တွဲလဲစသော အပိုအဆာပစ္စည်းမျိုး အစုံတရာမျှ ယူဆောင်သော ဆရာတော်မဟုတ်ပေ။ ဆယ်သိန်းမကုန်ဆယ်ကုဋေတန်ပစ္စည်းဖြစ်ပေလေစေ တွယ်တာမှုဟူ၍ မြို့မျှမရှိ၊ “သွားပေတော့” ဆိုလျှင် နောက်လည်ကြည့်တတ်သောအကျင့် ဤဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌမှာ လုံးဝမရှိဖြစ်သည်။ ကျန်ခဲ့သမျှ ဦးရာသူကယူလျှင်ယူ၊ မယူလျှင်တည့်ရောက်ရာနေရာ၌ ပစ္စယလက္ခတ် ထားပစ်ခဲ့လေ့ ရှိသည်သာမျှပင်။ ဤအကြောင်းတွေကို အရှင်မဟာနန္ဒက အကုန်သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို အချိန်မှီ တနေရာ၌ တွေ့ရရန်သာ အရှင်မဟာနန္ဒမှာ အရေးကြီးခြင်း ဖြစ်သည်။ တွေ့လျှင် ကိစ္စပြီးမည်လည်း ကေန့်ဖြစ်သည်။

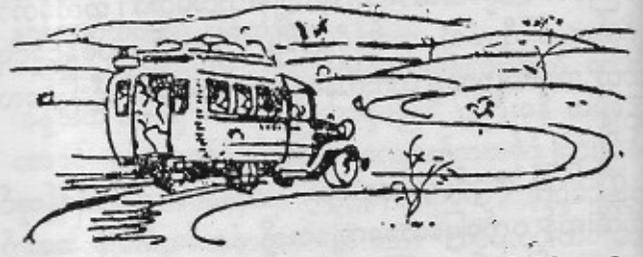
ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို တောင်တွင်းကြီးတွင် အဆင်သင့် တွေ့ရပါမူကား အရှင်မဟာနန္ဒအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အရံသင့်တွေ့ရလျှင် ဆရာတော်ကို အကုန်

အကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ရက်ချိန်းသတ်မှတ်ခါ အလိုတော်ရရှိထားချုပ်ကြီးထံသို့ အချိန်မှီပြန်ပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့်ရမည်ဟု အရှင်မဟာနန္ဒ တွက်ကိန်းချထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အရှင်မဟာနန္ဒသည် ထိုနံနက် ၉-နာရီခန့်တွင် အင်္ဂလိပ်ကန် ဝက်မြေတောကျောင်းသို့ နံနက်ဆွမ်းချိန် ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဆွမ်းစားပြီးလျှင် ထိုကျောင်းနေ သံဃာများ၏ အကြံပြုချက် စုံစမ်းချက် တို့ကို အစုံအလင် ဖြေကြားမနေအားဘဲ ပြည်မြို့သွားပြီး မှီရာဘတ်စကားနှင့် တီဘွတ်သို့ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုဘွတ်မှ တဆင့် ပြည်မြို့မှ ထွက်လာသော ကားကို ကြိုစီးပြီး တောင်တွင်းကြီးဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ အာလံ၌ ကားအတူဆိုက်နားချိန်တွင် မိမိသိတင်းသိုးရာကျောင်းသို့ပင် မဝင်သောဘဲ တောင်တွင်းကြီးသို့ တောက်လျှောက် လိုက်ခဲ့တော့သည်။

အရှင်မဟာနန္ဒမှာ တောင်တွင်းကြီးတွင် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအား အရံသင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ဘို့ရန်သာ စိတ်ဆာနေရှာသည်။

အာလံ(အောင်လံ)မှ တောင်တွင်းကြီး သက်သို့ ကူးသော ဘီးမှာ အလွန် အကျွတ် အကောက် အတက် အဆင်းများပြီး ကျွမ်းကျော်ကြီးများ တလျှောက် မောင်းနှင်သွားရသည် ဖြစ်ရာ အဆင်း တလျှောက်သည် ရှမ်းပြည်က ကားလမ်း၏ ရှုခင်းများကို ပစ်ဆင်ဆင်ရှိသည်။

ဘတ်စကားကြီးသည် လူတွေအပြေ ပြတ်သိပ်လျက် ငါ့လမ်းကြီးတလျှောက် ကေ့ကောက် ဒုန်းစိုင်း ပြေးလွှားခဲ့ပြီး တောင်တွင်းကြီးကားဆိပ်ရှိရာ မြို့တွင်းလမ်းမကြီး ဘေးတခန့်ထဲ သွားသက်ပြင်းချရင်း ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ အချိန်မှာနေ့စောင်း ၃-နာရီခန့်ရှိလေပြီ။

အရပ်ရပ်မှ ကားတကားလာ၍ရပ်လိုက်တိုင်း ဝိုင်းအုံနေကာ မြင်းလည်းတွေ့က ရှုတ်ရှုတ်ခတ်နေ ၏။ ထိုမြင်းလည်းတွေ့က မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းပြီး နောက်ဆုံးဘက် လမ်းပေါ် တနေရာ၌ လူမျှော်နေသော မြင်းလည်းတစီးပေါ် သို့တက်လိုက် ရပြန်သည်။

ခတ်မြန်မြန် မောင်းပေးရန် ပြောသောအခါ မြင်းလည်း ဆရာက တပါးတည်း ဆိုလျှင် တစီးလုံးခပေးမှ ပို့နိုင်မည်။ မဟုတ်က လူစောင့်ဦးမည်ဟု အရေးထဲ ဈေးကိုင်နေလိုက်သေး၏။

“စီးလုံးခယူ”ဟု ဆိုမှ မြင်းလည်းစုတ် ခနော်ခနွဲ ကလေးသည် ပိန်နာနာဆိတ်သာသာမျှရှိသောမြင်းပုလချာကလေးဆွဲသွားသို့ ပါလေတော့၏။

ကားဆိပ်မှ ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌရှိရာကျောင်းသို့ မိုင်ဝက်သာသာမျှပေး၏။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်မှာ နတ်မိုးတောရသို့ ဆွေကံသေးပေ။ မြို့တွင်းကျောင်းကြီးမှာပင် သီတင်းသုံးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

မြင်းလည်း ဆရာအား အရှင် မဟာနန္ဒက ဆရာတော် ကျောင်းတွင် ရှိမရှိ စုံစမ်းကြည့်ရာ-

“ဘယ်မှတော့ ကြွတယ်လို့ မကြားဘူးဘုရား၊ ရှိပါလိမ့်မယ်”

အရှင်မဟာနန္ဒ အဖို့ စိတ်အတန် သွေးပေပြီ။ သို့ရာတွင် ဆရာမဟာ ယုံရမည်ဖြစ်၍ မြင်းလည်းကို ခတ်မြန်မြန် မောင်းဆောင် ပြောရ၏။

တကျောက်ကျောက် မြည်နေသော လည်း အိုက လေးကို အဖို့ခွီး ဇောင်းဂေါထနေသော မြင်းပိန်နာ ကလေးသည် ဝိုင်းလမ်းကွေ့ သည်လမ်းချိုး စသည်ဖြင့် ဖြတ်သန်း ဆွဲယူသွားသော ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းကြီးသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြင်းမြိုက်ဝင်ခဲ့ချေပြီ။

ကျောင်းမကြီးမှာ ဖမ်းနေအောင် ကြီးပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းပိတ်ချိန်နွေရာသီဖြစ်လျက်အထူးသင်တန်းများ ပွင့်ထားသည့် အတိုင်း အခန်း၊ တိုင်းမှာ ကျောင်းသားတွေ သင်တန်းဆက်ချိန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာတော်သည် ကျောင်းကြီးပေါ်၌ မနေပေ။ ကျောင်းကြီး၏ အနောက်မြောက်ဒေါင့် မကျီးပင်အုပ်အစပ်၌ ဆောက်

“ပရမတ္ထတရားဆိုတော့ မပေါက်မပြန်တဲ့ တရားရတနာ ယူပါတယ် ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီတော့ မပေါက်မပြန်တဲ့တရားထဲမှာပါနေတဲ့ စိတ် စေတသိက် ဆိုတာတွေကို အရှိတရားရတဲ့ တပည့်တော်များ နားလည်ထားပါတယ် ဆရာတော်”

“အဲဒါ အခက်ဆုံးဖြစ်နေတာဘဲ တကာကြီး၊ နိဗ္ဗာန်တရားဟာ ကေန့် အရှိတရားဘဲ တကယ်လဲ မပေါက်မပြန် ခိုင်မြဲတဲ့ တရားအမှန်ဘဲဆိုတာ တကာကြီး သဘောတူတယ်နော်”

“မှန်ပါ၊ တူပါတယ်ဆရာတော် နိဗ္ဗာန်ခါတ် ဆိုတာက ကေန့်ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့တရားမို့ မပေါက်ပြန်စရာ မရှိတော့ပါဘူးဘုရား။”

“အဲဟုတ်ပီ၊ အဲဒီ မပေါက်မပြန်တော့ဘဲ ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာနဲ့ ဒီမကြာခဏ မပေါက်ပြန်တတ်တဲ့ စိတ်-စေတသိက်-ရုပ်ဆိုတဲ့ တရား ၃-ခုဟာ တစ်ခုထဲရှိထိုက်သလား ထိုက်ဘူးလား အဲဒီအချက်သဘောပေါက်ရင် တကာကြီး နားလည်မှာဘဲ”

“တပည့်တော်ကတော့ ပရမတ္ထတရား ၄-ပါးထဲမှာ တစ်ခုထဲပါတဲ့ စိတ်-စေတသိက်-ရုပ်ဆိုတဲ့ ၃-ပါးကိုလဲ ပရမတ္ထတရားတွေဘဲလို့ ယူရတော့မှာဘဲ ဆရာတော်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး တကာကြီးရယ်၊ ဒီစိတ် စေတသိက် ရုပ်ဆိုတဲ့ တရား ၃-ခုကို နိဗ္ဗာန် ဆိုတဲ့ တရားနဲ့ အတူတူ လွတ်လိုက်တဲ့စာကိစ္စ မှားနေတာ တကာကြီးရ၊ ဒါကို အဟုတ်ကြီးမှတ်နေရင်တော့ လောကကြီးမှာ စိတ်ရော စေတသိက်ရော အရှိတရားတွေချည့် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုစာကမှားနေတာလဲဘုရား၊ ဒါတော့ တပည့်တော် ဖြစ်နေပါတယ်ဆရာတော်”

“တကာကြီး ဥစ္စာက နှလွန်း နိမ့်လွန်းနေတယ်၊ စာကိစ္စထား ထားတယ်၊ စာကိစ္စထားတိုင် ကိုယ်တိုင်သိ ကိုယ်တိုင်မြင် တရားထဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြောတော့မလဲ တကာကြီးရဲ့၊ တရားဆိုတာ အာရုံထဲက စာကိစ္စခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး တကာကြီးရ။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်သိ ကိုယ်မြင် ဖြစ်လာမှ တရားအမှန် ဖြစ်တာမျိုး”

“အခု စိတ်တို့၊ စေတသိက်တို့၊ ရုပ်တို့ဆိုတာ မရှိဘူးလား ဆရာတော်”

“မရှိဘူး တကာကြီး၊ ဦးပဉ္စင်းဆိုလိုတာက နဂိုရံက ရှိတဲ့ တရားတွေလို့ မဆိုလိုဘူး။ သို့သော် ဖြစ်ဖြစ်လာပြီး ပျက်ပျက် ဆုံးရှုံးတဲ့ တရားတွေလို့တော့ ဆိုလိုပါတယ်”

“အဲဒါတွေမရှိဘူး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကို တပည့်တော် တွေလည်းသေးဘူးဘုရား”

“အဲဒါကြောင့် တကာကြီးဟာ နှလွန်းသေးတယ်လို့ ဦးပဉ္စင်းပြောတာဘဲ၊ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတတ်တဲ့ သဘာဝဟာ ရှိတဲ့ တရားမျိုး ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဒကာကြီးရဲ့”

“နားကို ရှောင်သေးပါ ဆရာတော်”

“ကဲ ကောင်းပြီ။ တကာကြီးမှာ စိတ်၊ စေတသိက်တွေဟာ အမှန်တရားလို့ စွဲထားတယ်နော်”

“မှန်ပါ”
“တကာကြီးမှာ စိတ်ရှိတယ်နော်၊ တကယ် တကာကြီးမှာ စိတ်ထာ မပေါက်မပြန်ဘဲ ရှိနေတယ်ပေါ့ ဒီလိုမူတ်လား?”

“ရှိပေမဲ့ ဖောက်တော့ဖောက်ပြန်တယ်ဘုရား”

“အေးပါလေ ထားပါအုံး၊ ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဟာ ရှိတော့ ရှိနေတဲ့တရားလို့ ဒီလိုယူမယ်ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါ၊ အရှိသဘောတော့ အမှန်ပါဘဲဘုရား”

“အဲ-ဟုတ်ပီ၊ ကဲ-ဒီလိုစိတ်ဟာ အရှိဘုရားတခုဆိုရင် ဘာအချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရှိနေရမယ် မှတ်လား”

“မှန်ပါ”

“ကဲ ထားဦးတကာကြီး၊ မေ့ဆေးပျား အပေးခံခဲ့ဘူးလား၊ မခံဘူးရင် မေ့ဆေးပေးပြီး ဗိုက်တွေ့တာတွေ ခွဲခွဲကုသရတဲ့လူများ တွေ့ဘူးရဲ့ လား၊ အဲဒီလူတွေမှာလဲ တကာကြီး ပြောသလို စိတ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီစိတ်က နာတယ်ကျင့်တယ်ဆိုတာ သိရမယ်၊ အခုမသိလို့သာ ခံနိုင်ခဲ့တယ်မှတ်လား။ မသိရင်စိတ်က ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ရှိနေရင် ရှိနေလို့ သူ့သိရမယ် မှတ်လား တကာကြီးရဲ့”

“ခံစားတတ်တဲ့ ဝေဒနာသာ ပျောက်နေတာပို့ပါ၊ စိတ်တော့ရှိလို့သာ သတိရတော့ ပြန်ပေါ်လာတာပေါ့ဘုရား”

“ဟပ်ပြန်ပြီ တကာကြီးက ကဲ-ဒီလိုပျော်နေတဲ့လူတယောက်ကို ဒါးနဲ့ခုတ်ဖျင် ဖြစ်တယ်။ သူ့စိတ်ကသိနေရင် ထပြောဆိုမကောင်းသွေးလား။ ဒါပေါ့က သေသေချာချာ စဉ်းစားအံ့လေ”

“နဲ့နဲ့တော့ သဘောပေါက်လာပါပြီ၊ ဆရာတော်စိတ်ဟာ နဂိုရှိမဟုတ် နောက်မှဖြစ်ဖြစ်လာတဲ့ တရားဆိုတာ ဟုတ်ဟန်”

“...တယ်လို့ အခုတပည့်တော် စဉ်းစားမိလာပါတယ် ဆရာတော်”

“ကဲ-ဒါဖြင့် နဲ့နဲ့နီးလာပါပြီ၊ စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်တဲ့တရားဆိုတာသိရင် ဝေဇာသိက်လဲ အတူတူပေါ့”

“အနို့.. ရုပ်တော့ကောဘုရား”

“ဟာ-ရုပ်ဆိုတာက ဥပါဒါန် သဘောတရားကို မှီဖြစ်တာပဲ ဒါပေမဲ့ သေတယ်ဆိုတဲ့ အဆုံးကိစ္စရှိလို့ မမြဲကြောင်းထင်စရာပဲဖြစ်လို့ မပြောတော့ဘူး။ တဘဝထဲမှာကိုဘဲ ငယ် ရုက္ခကြီးလာပြီး အိုမင်းရွတ်တူ ကုန်းကွာတာတွေလဲ အကြမ်းဝားသောလူနဲ့လို့ ထားအုံး၊ အခုခဏလေးမှာဘဲ ရုပ် ပေါင်း ဘယ်အောက်ပျက်လို့ ဘယ်လောက်ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဘယ်လောက် ဖြစ်ပျက်သွားတယ်ဆိုတာတဲ့ လှစ်လှစ်လှစ်လှစ်နဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတာပဲ တကာကြီးသိရင် ဘာရှိ နေတာလဲဆိုတာ တကာကြီး သဘောပေါက်လောက်ကရောပေါ့”

“အမိန့်ရှိပါအုံးဆရာတော်”

“မဟာဘူတ ဓါတ်ကြီး ၄-ပါးပျက်လှည့် ပြုကြီးသာရှိနေတာကို တကာကြီးတွေမှာပါဘဲ မှတ်လား”

“ဒီလိုမမြဲတဲ့သဘော၊ ဖောက်ပြန် တတ်တဲ့ သဘောတော့ တပည့်တော်သိပါတယ် ဆရာတော်။ စိတ်မရှိရင် ဒီလောကမှာ ဘာမဆို ကြံစည်တွေးတော့မူတွေ ရှေ့က ပြေးရ တာကြောင့် နောက်က ရုပ်-ဝတ္ထု-ပစ္စည်းတွေ လိုက်ပေါ်ပေါက်ရတဲ့သဘော တကောဘုရား”

“တကာကြီးဥစ္စာ လယ်ထွက်လာပြန်ပြီ။ တကာကြီး ဗိုက်ထဲ

က သည်းခြေနဲ့ ဦးနှောက်ဟာဘာလဲ။ ရုပ်ဝတ္ထုလား၊ စိတ်လား၊ စိတ်ဆိုရင် အဲဒါခွဲထုတ်လိုက်ရင် ဘာ နဲ့ ကြံစည် တွေး တော့ တွေ့ဖြစ်အုံးမှာလဲ”

“အဲဒါကတော့ ရုပ်ပဲဘုရား”

“အေး- ရုပ်ကိုမျိုးပြီးမှ စိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ဖြစ် လာတာမျိုး၊ ဖြစ်တရားသက်သက် နဂိုအရှိထဲကလို့ ဆိုချင် သေး သလား၊ ကဲ-ပြီးတော့ တကာကြီးမျက်စေ့တို့၊ လျှာတို့ ဆိုတာ တွေကော၊ စိတ်တွေဆိုရင် အဲဒီမျက်စေ့ တွေ ကန်းသွားမယ်၊ လျှာတွေပြင် သွားမယ်ဆိုရင်ကော စိတ်ဆိုတာ ဘာကို အ ခြေ ခံပြီး ပေါ် နေ မလဲ”

“စဉ်းစားစရာတော့ ကောင်းတာဘဲ ဆရာတော်”

“တကာကြီးက သိပ်နုနေသေးတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ငါ့ ကရုပ်တရားအစုကြီးဘဲ၊ ဘုရားက ခန္ဓာ ၅-ပါးကိုသာ အဓိက တားပြီး ဒီသံသရာမှာ ကျင်လည်ရပုံကို အတိအကျ ရှင်းပြသွား ခဲ့တယ်။ ဒီခန္ဓာ ၅-ပါးချုပ်ငြိမ်းသွားအောင် လုပ်တတ်ရင်၊ လယ် နည်း သဘောပေါက်ရင် ဒီတဝမှာဘဲ ငြိမ်းမေ့လုပ်ငန်း ပြီးတာ ဘဲ၊ သံသရာထဲပြတ်သွားပြီ တကာကြီးရဲ့”

“ဘယ်လိုပေါ့လဲဆရာတော်”

“ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါ ရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာလို့ ခန္ဓာ ၅-ပါးရှိ တယ် ဆို တာ မဟောဘူး လား။ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်မှာ ဘုရားက လက္ခဏာ ရေး ထား ပါးနဲ့ ပြုသားဟာ မတွေ့ဘူးလား တကာကြီး။ အနိစ္စသဘော ရက္ခန္ဓာသဘော အနတ္တသဘောပေါ့။ အဲဒီ ခန္ဓာ ၅-ပါးကို လာ

အေးသုံးပါးနဲ့ ထုနှက်ချေခွဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင် မှတ် နိဗ္ဗာနခါတ်ကြီး ဝင်းကနဲ ပေါ်လာတာဘဲလို့ အထင်အ မြင်ဟာဘားတဲ့ တရားတော်ဟာ ဘုရားဟော မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူ ငြင်းခုံ သေးသလဲ တကာကြီးရဲ့။ ဒီ အထဲမှာ စိတ်ဆိုတာ ဝိညာဉ်ကို ဘာသာ ပြန်ထားကြတယ်။ ဒါ ဘဲ၊ ဘဲ၊ ဘဲ၊ ကျကျခေါ်လို့ မလွယ်လှဘူး။ အခုနက ဦးပဉ္စင်းပြော သလို မေ့ဆေးပေးထားတဲ့လူ၊ အလွန်အကျွံ မူးပြီး အိပ်ပျော် သွားလေ့တွေမှာ ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ နာမ်ခန္ဓာ မရှိလို့ မှ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲက အသိတရားဟာ ဝိညာဉ် ရှိရက်သားက ပျောက် နေ တယ်တဲ့ တရားမျိုးဆိုတော့ နဂိုရှိမဟုတ်ဘူး၊ အာရုံနဲ့ အာရမ္မဏ နဲ့ ထိုက်ဆုံမိမှပေါ်တာမျိုး”

အေးသုံးပါး အပြည့်အစုံ ရှိလျက်သားနဲ့ ပျောက်အောင် ချုပ်ထားတော့ ပျောက်သွားတဲ့ သဘောမျိုးဆိုတာ ထင်ရှားနေ တယ်တကာကြီးရဲ့ စဉ်းစားလေ။ မေ့ဆေး ပြေတဲ့ အခါ၊ အိပ် သောအခါဘဲအခါ ပြန်ပြီး မှတ်မိသတိရလို့ ပြန် ပေါ် လာ တာ တွေဟာလဲ ဦးနှောက်မပျက်သေးလို့ သာဖြစ်တာဘဲ၊ ဦးနှောက် မဟာ သကြောလေးတစု အလုပ်လုပ်ဖို့ နေရာ က ရပ် သွားရင် အဲဒါကောလဲ အကုန်လုံးတလွဲတွေဖြစ်ပြီး ရူးရင်လဲ ရူးမယ်။ အထောင် ကတန်းတွေရင်လဲ ဖြစ်ရတော့မယ် မှတ်လား။ ဒါ သကြောင့် စိတ်စိတ်နဲ့ တစိတ်ထဲ စိတ်နေကြတာ အင်္ဂါစုံ အောင် မဟုတ် မစဉ်းစားကြဘဲ စာအုပ်ထဲက ရေးထားလို့ ဆိုပြီး အ ခြေ ခံလာ လုပ်ယူထားတော့ ခုတကာကြီးလို့ နဂုတ်လက်ကိုင်

ငုတ်ရောအတင်းရော စိတ်ကြီးက တခါထဲရှိနေတော့ ခက်မကုန်ဘူးလား။ အနတ္တမဟုတ်ဘူး အတ္တကြီးဖြစ်နေပြီ”

“မုန်ပါ သဘောပေါက်ပါပြီဆရာတော်၊ အနိစ္စ စာတွေဟာ မှားတာတွေလဲ ရှိတယ်လို့ ယူဆရမှာဘဲဘုရား”

“အဲဒေလ စာတိုင်းမှန်တာချည့် ထင်မခန့်ပါနဲ့ပေါ့။ ဘုရားက စာနဲ့ရေးပစ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သဘောကို သာ ဟောခဲ့တာ တကားကြီးရဲ့။ အဲဒါ ဘုရားရဲ့ ဆိုလိုရင်း သဘောကို လူတွေက စာတွေနဲ့ရှောက်ပြီး အနက် ပြန် ကြတော့ ဟုတ်တာပဲ ပါရဲ့။ မဟုတ်တာလဲပါရဲ့။ စိတ်ကူးတဲ့ရာ ရှောက်ရေး ချင်တာရေးပစ် ကြတာတွေလဲ ပါကုန် တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဘဲ စိတ်-ဝေတသိက်-ရုပ်-နိဗ္ဗာန်ဆိုတာတွေ ဖြစ်နေကြတာဘဲ၊ ဒီပေါက်ပြန်တတ်တဲ့တရား ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက် သွား ငတ်တဲ့ တရားတွေနဲ့ဗ္ဗာန်နဲ့ရောပြီး ပရမတ္ထ တရားလို့ ဆိုတဲ့ စာတော့ ဘယ်လို ဦးပဉ္စင်းတို့ စဉ်းစားလို့ မရဘူးတကာကြီး၊ နိဗ္ဗာန် ဆိုတာက မပေါက်မပြန် ကေနတည်ငြိမ်ချုပ်ငြိမ်းနေတဲ့ တရားအစစ်ကြီးကလားတကာကြီး၊ စဉ်းစားကြည့် ဖယောင်းလိုပုံ အမျိုးမျိုး ခဏခဏကျိုပြီး ပျောင်းလို့ ရတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ စိန်လို မာတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ရောပြုပြီး အားလုံး အတူတူ ချည်းဆိုလို့ ဖြစ်ပါ့မလား တကာကြီး”

“အနိစ္စ..... ဘယ် လို ယူမလဲဆရာတော်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုက်အောင်”

“နိဗ္ဗာန်ကိုဆိုက်တဲ့ သဘောမှန် အစဉ်ရှိတာကတော့.....

ခန္ဓာ ၅-ပါး။

အတွင်း အာယတန ၆-ပါး။

အပ အာယတန ၆-ပါး (ပေါင်း အာယတန ၁၂-ပါး) ခါတ် ၁၈-ပါး။

အစာ ၄-ပါးဆိုတဲ့ ခန္ဓာအာယတန၊ ဓါတ်၊ သစ္စာဆိုတဲ့ အဆက် ၄-ဆက်တဲ့ရှိ တရားစုကိုလေ့ လာရင် နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်တဲ့ အစာအတွဲဆုံးအပြောင့်ဆုံးဘဲ တကာကြီး။

အခြားလမ်းတွေတော့ ကွေ့ လယ်ချောင်ပတ်ဖြစ်ပြီး မျက်စိ လယ်သွားမယ်၊ ဘုံဘဝ အမျိုးမျိုး ဆိုတဲ့ မြာဟူဏဝေဒ အစဉ်ထဲလဲ ချော်လွန် သွားစိတ် တာတွေ ပြည့်လို့ ဘဲ တကာကြီး”

တရားနဲ့ဘုံဘဝ အမျိုးမျိုးကို ညွှန်တဲ့တရားတွေနဲ့ တဲဘာ ဆိုတာဘူး။ ဒါမျိုးလဲ သတိထားအုံး။ အဲဒီ ဘုံစဉ်စိတ်တရားတွေက ဆံသရာလယ်နေတဲ့ ဝဲထဲက တရားတွေဘဲ၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် အစဉ်ထဲက လွတ်တဲ့ လမ်းစဉ်မှတ်ဘူး”

“ဟင်-ဒီလိုဆို ဆရာတော်တို့ တတွေဘဲ ဆု ဘောင်း ဆု ဘောင်း ရေစက်ချ အမျိုးမျိုး ရွတ်ဆိုပေးနေကြတာ တော့ကော ဘုရား”

“အေးလေ- ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ရွတ်တာ ဖတ်တာဆိုတာ မျိုးတွေက ဦးဉွင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး တကာကြီး။ ငယ်ငယ်တုံးကတော့ ဦးပဉ္စင်းလဲ ကင်းတော့မကင်းခဲ့ပါဘူး ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုဘုရားဆိုလိုတဲ့သဘောကို နားလယ်လာတဲ့အချိန်က ဦးပဉ္စင်းတခါမှ လူတွေရဲ့အကြိုက်ကို ဟောတာပြောတာ ဆိုတာ မလုပ်တာကြာပါပြီ။ မှန်တယ် ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော

ဝါဒီလို အပြစ်ရှိသမျှ ဘုရားရှေ့သွားပြီး ဝန်ခံလိုက်ရင် လွတ်လိက်တတ်တဲ့သဘောရှိသကဲ့သို့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘာကောင်းကုသိလိမ့်ဆိုတဲ့တရားတွေအားထုတ်စရာ လိုသေးတော့သလဲ၊ လူချင်ရာရွှေ့ကလုပ်၊ မကောင်းတာကောင်းတာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန် ဘုရားသွားကန်တော့လိုက်ရင် ကျေတာမျိုးဘဲဥစ္စာဘာကော်ထာ လိုက်လို့ ဘဲလို့ ထင်စရာ ဖြစ်မနေတော့ဘူးလား တကာကြီး”

“ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့တော့ကောဆရာတော်”
 “ဘုန်းကြီးလဲ ဘုရားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်သဘော ဖြစ်နေတာပေါ့လေ” အပြစ်ရှိသမျှ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိမျိုးဆိုတာ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်မှာတော့ မရှိဘူး တကာကြီး၊ ထာဝရဘုရားများကတော့ တာဝန်ပေးဖယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီဩကာသရွတ်စဉ်ထဲက စကားတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ဘယ်လိုစပ်ဆက်လို့ ရသလဲ ဆိုတာကို ပထမစဉ်းစားရင် ဒီဩကာသ ပဏာမ ဆုတောင်းရွတ်စဉ်က ဦးပဉ္စင်းတို့ အများကြီးမသက်ဘူးတကာကြီး။

“ဟာ-ဆရာတော်ဆီ လာဆွေးနွေးရတာ အကုန်လုံး ကမောက်ကမနဲ့ ဝှက်ကုန်ပါပြီ”

“အေးလေ-ဒီလိုဝှက်ကုန်တာက ဦးပဉ္စင်းလား၊ တကာကြီးတို့လား၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဘယ်သူဝှက်ကုသလဲဆိုတာ ပြောပေါ့ တကာကြီးရ”

“တယ်ခက်ပါကလားဆရာတော်၊ တပည့်တော်လဲ မရှောင်တတ်ဘူးဘုရား”

ဤတွင် တကာကြီးမှာ ခြေကိုပြင်၍ ခွေထိုင်လိုက်ရင်း မျက်နှာချွေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်နှင့် တကာကြီး အချီအချ ဟောပြောနေကြသော ကေးများ၌ စိတ်ဝင်စားနေသည်နှင့် လာရင်း ကိစ္စပင်အတိုင်း မေ့လေသည်။

အဲသလို မလျှောက်တတ် တာကိုက မဟုတ်သေး ပါဘူး တကာကြီးရာ၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ ပြောတာက ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ အာဇာနည်နှင့် အညီ ကိုယ်အပြစ်ကိုယ်ခံ၊ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ တရားမှန်အတိုင်းဘဲတကာကြီးရဲ့။ အဲဒါက ကိုယ်ကောင်းချင်ရင် ကိုယ်ဟာကိုယ် အားထုတ်၊ ဘယ်လို အားထုတ်ရမလဲ ဆိုရင် တဏှာဖြစ်စေတတ်တဲ့ ဥပါဒါန်အစွဲတွေပျောက်၊ ဥပါဒါန်အစွဲတွေပျောက်ရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်လာမယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်လာရင် ရှေ့မှာရှိတဲ့ မဂ္ဂင်လမ်းစဉ်ကို တွေ့မယ်။ မဂ္ဂင် လမ်းစဉ်ကို တွေ့ရင် သစ္စာကို ဆိုက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်၊ သစ္စာဆိုက်ရင် ဝိပဿနာ-ဖိုလ်ဆိုတာတွေကို အလိုလို ကူးသွား တော့မယ် ဆိုတဲ့ ဘုရားရဲ့ လမ်းစဉ်အမှန်အတိုင်းပါဘဲ တကာကြီး”

“ဒီတရားက လုပ်ငန်းစဉ် တရားတွေဘဲ ဆိုတာတော့ တပည့်တော်ရိပ်စားမိပါတယ် ဆရာတော်။ အခုတင်တ ဩကာသ ဆရာတော် ရှင်းပြသလိုဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ စပ်မရဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စပ်ရမလဲဆရာတော်၊ အဲဒါ အမိန့်ရှိအုံးမှဘဲ ဆရာတော်”

“အေးလေ ဆိုနေကျပဏာမ ဆိုတော့ ဆိုချင်ကြအုံးမယ်ပဲ၊

ဆိုရင်လဲ အဲဒီအပြစ်တွေ ခွင့်လွှတ်ဖို့ စကားတွေ မထဲဘဲ ကပ်
 တော့ကြောင်းလောက် ပဏာမခံလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဥပ
 ပညွင်းတို့ ဒီက တကာ-တကာမတွေလဲ ဒီဩကာသ မဖြုတ်ခင်
 ကြား ဆိုတာနဲ့ ကန်တော့ကြောင်းလောက် ပဏာမ ခံရမိ
 သွားကြတော့တာပါဘဲ”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာတော်”

ဒါက လွယ်လဲ လွယ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်မူနဲ့လဲ ခံ
 ဝင်ပါတယ်။ “ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ဩကာသ ကာယကမ်း၊ ဝေ
 ကမ်း၊ မနောကမ်း၊ တည်းဟူသော ဤကမ် ၃-ပါးတို့ဖြင့် ဘုရား
 ရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ၊ ရတနာတော်မြတ် ၃-
 ပါးတို့အား တကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရား
 ပဏ္ဍိတော် လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမျှော်မာန်လျှော့ ဣ
 တော့ပါ၏ အရင်ဘုရား” လို့ ဆိုရင် ပြီးကြတော့ပါဘဲ။ အဲနောက်
 ထပ် ဆုတောင်းပိုင်းလဲ မဆက်ကြတော့ပါဘူး။ ပဏာမဆုံးတာ
 နဲ့ ထပြိုင်နက် တခါထဲဆက်ပြီး အတံဘန္တေကျတော့ ကိုယ်
 တဲ့ သီလအမျိုးမျိုးကို တောင်းပေါ့၊ ငါးပါးဖြစ်ရင် သဟဿ
 သီလံ၊ ဂ-ပါးဆိုရင် ဥပေါသထသီလံ-စသည် ပေါ့လေ။ ဒါ
 ပါဘဲ။

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်များကော ရှိနိုင်သေးသလား
 ဘုရား”

“အမှန် ကတော့ တကာကြီးရေ၊ နမောတဿက- စဆို
 ဘဲ။ အဲဒါအကောင်းဆုံးဘဲ တကာကြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေ
 အကျင့်ပါနေတော် အဲဒီနမောတဿရဲ့ ဒီဘက်က အရင်ဆီ

တကာတွေကို စွဲနေကြသေးတယ်။ ဒါကလဲ ဘယ်ထက်ထက်
 ဘယ်ထူးတွေ၊ ရှေ့ပိုင်းကို ပဏာမတွေ၊ နိဒါန်းတွေ၊ ဥပယျာ
 န်တွေနဲ့ ခံထားပစ်ခဲ့တယ် မသိပါဘူး တကာကြီးရယ်”

“အော်... ဒီလိုလား ဆရာတော်”

“အေးလေ- သီလယူတယ်ဆိုဒါ အရေးအကြီးဆုံးက ၅-ပါး
 ဖြစ်ရင် ၅-ပါးကို၊ ဂ-ပါးဆိုရင် ဂ-ပါးကို သိက္ခာပဒံ သမာဒိ
 ဝါဒီ-ကြံ့ခိုင် ကိစ္စတံမှတ်လား တကာကြီးရဲ့၊ အဲဒီ သိက္ခာပဒံ
 သမာဒိယာမိ ထါးဟဲကတိကို အာမဘန္တေ လုပ်ထားလိုက်ရင်
 သိတပြစ်တာဘဲ”

“အနို့- ဆရာတော်တို့က ဆုတွေ ဘာတွေကော မပေးတူး
 တာဘုရား”

“ဟာ-ဒါကတော့ သူတောင်းတဲ့ ဆုတွေ ဘာတွေကို ပေးဘို့
 ဆုတောင်းတာ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တောင် မနဲ့ အားထုတ်ရတုံး ရှိ
 သောလား တကာကြီးရ”

တကာကြီးကော အနီးရှိ အရှင်မဟာနန္ဒပေါရယ်ကြ၏။

“ဒီတော့ အခု ဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်းဆိုရင် တမလွန်
 အောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေကို မယုံရတော့ဘူးလို့ ပြစ်မနေပါလား
 ဆရာတော်”

“အဲဒီ တမလွန်တွေကို လက်ညှိုးထိုးထားတဲ့ တရားမျိုးက
 တရားဂေါတမ ဗုဒ္ဓမပွင့်ခင်ကရှိတဲ့ တရားတွေချည်းဘဲ။ ဂေါ
 တမဗုဒ္ဓ ဘုရားလောင်းဟာ ဘုရား မဖြစ်ခင် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား
 အဝဗ္ဗာ အဲဒီဘဝစဉ်စံ တမလွန်တရားတွေကို မကျေနပ်လို့ စွန့်
 ဝယ်တော်လှန်ပြီး ဘုရားအဖြစ်ရောက်အောင် တရားစစ်ကို ရှာ

ခွဲတယ် တကာကြီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတမလွန် တရားပေး
ပွင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ တဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား မကြိုက်
စွန့်ထားတဲ့တရားစုကို ဘုရားက ပြန်လည် လက်ခံထားသေး
ယောင် စာပေတွေ ရှိနေတာလဲ တမျိုးမသင်္ကာစရာဘဲ တ
ကြီးရေ”

“ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ ဆရာတော်”

“ဟာ-ဘယ်နှယ်ကြောင့် ‘စရာ’ မလိုတော့ပါဘူး တ
ကြီး၊ ဘုံစဉ်စံ တမလွန်တရားတွေ အတိုင်းဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်သ
လို့ ထင်ရှားတဲ့ အထောက်အထားမရှိဘူးတကာကြီး၊ စာ
ကဆိုတာဘဲရှိတယ်။ ကဲ-အဲဒီဘုံစဉ်တလျှောက်ကဉာ-ဘုံကြီး
မြာဟူကဝေဒတို့ တရားအတိုင်းဖြစ်တယ်လို့ ယုံနေတဲ့ဥပ
အစွဲရင် ဗုဒ္ဓဂေါတမဘုရား မပွင့်ခင်ကာလကအတိုင်း မြာဟူ
ဝေဒအယူတွေ ပြန်ယူတာအကောင်းဆုံးဘဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာယော
ဆောင်ပြီး မြာဟူကဝေဒ လမ်းကို လိုက်နေကြ တာတော့
ကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“မရှင်းသေးပါ ဆရာတော်၊ အခုတပည့်တော် ဆရာ
ဆီလာမှ အဆန်းတွေချည့် ကြားနေရတာဘဲဘုရား”

“တကာကြီးက နံနံနုလွန်းနေသေးတယ်။ ကင်ဒါက
အတန်းသားကို ကောလိပ်ကျောင်း သင်တန်းထဲပို့ တော့ အ
နားမလည်ဘဲ အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသလို နေမှာပေါ့”

ဆရာတော်ပြောရင်လဲ ခံရမှာဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်က
သေသေချာချာ သိချင် နားလည်ချင်တာနဲ့ ဆရာတော်ဆီ
တပေါ်ဘဲဘုရား”

“ဒေးလယ်ချင်ရင် ဒီလိုရှိတယ် တကာကြီး၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
က ပြီးသား မြာဟူကဝေဒတရားတွေကို ဘာကြောင့်မလိုက်
ဘဲ ထလမ်းရှာပြီး သီးခြားလိုက်လာသလဲ၊ ဒီလိုသီးခြားလိုက်
ပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရားအဖြစ်ကို ဘယ်တရား အဓိက
တရားပြီး သုံးသပ် ရောက်ရှိ လာတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို
အဆင် ခြင်းစား ဖြေနိုင်မှ ဒီတကာကြီးတို့ ဦးပွင်းတို့ အတွက်
ဘုရားရှင်ရဲ့ မှုရင်းတရားတော်စစ်စစ်ကို သိနားလည် နိုင်မယ်
တကာကြီးရဲ့”

“မုန့်ပီဘုရား”

“အခုတင်က တကာကြီးပြောတဲ့ တမလွန် ကောင်း ကျိုး
ကျိုးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ဟာ ဥပါဒါန်အစွဲနယ်က တရားဖြစ်
အယ်တကာကြီးရဲ့၊ သဘောကတော့ ကြံတွေ့ ရှိတယ်လို့ ပြော
သိကြားတာကို အတည်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းမျှော်မှန်းနေတဲ့ သဘော
ဘဲဖြစ်တယ်၊ ဦးပွင်းတို့ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ဟာ အဲဒီလိုစွဲလမ်းမျှော်
ထားတဲ့ အနာဂါတ်ကို ပိုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ တရားဖြစ်တယ် တ
ကာကြီး၊ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ စွဲလမ်းမျှော်
ထား ဝိတက်-ဝိစာရစဉ်တဲအတွက် ပစ္စုပ္ပန် ဆတ်ဆတ်မှာ တန်
တန်ရပ်နေအောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးမှတ်လား၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို တန်
တန်ရပ်နေအောင် ဘမ်းမထားနိုင်ရင် အတိတ်က အကောင်းအ
တိုင်းတွေရော အနာဂါတ်ကို မျှော်မှန်း တာတွေရော ချက်ချင်း
ဝင်လာနိုင်တယ်။ ဒီလိုဝင်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဘာတွေဖြစ်သ
မလဲ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-စခန်းကို ခြေကုတ် မယူ နိုင်တော့ဘူး တကာ
ကြီးရဲ့”

“မှန်ပါဘုရား”

“အဲ...သမ္မာဒိဋ္ဌိမှာမှ ခြေကုတ်မမြဲရင် ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ မှားတွေလဲ မဆိုက်နိုင်တော့ဘူး။ အကုန်လွတ်ထွက် သွားကုန်သော မှားပေါ့။ ဒါကြောင့်ဘုရားက ဘုံဘဝ ထိုထိုကို စွဲလမ်းတဲ့ ဥပုသ်ဒါနနဲ့ ကင်း လွတ်အောင် အားထုက် ကြလို့ အ တိ အလင်းဟောထားခဲ့ကယ်။ အဲဒီဘုံ စဉ်စံတရားထဲက ၃၁-ဘုံ ဟာရိုတယ်တဲ့ထားပါအုံး တကာကြီး။ ဇာတိ- ဇရာ- ဗျာဓိ မရဏ ဒုက္ခကင်းခွင်တဲ့ဘုံ လို့ တကာကြီးဘယ်ဘုံကို ပြောနိုင်မလဲ။ ကမ္မဂ္ဂပူ အဂ္ဂပလ္လိတော့ ဆိုထားတယ်။ ဒါလဲ ဘုရားပွင့်တော် မူချိန်ကလက ဒီဘုံ စဉ်စံတရားကြီးတွေဟာ ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားပွင့်ခဲ့ ကော် ရိပ်အပြင် ဘက် နယ်မှာ အလွန် ခေတ် စားနေ ကြလို့ ဗြဟ္မာဏဒေဝထိုက တွင်တွင်ကြီးအသံလွှင့်နေကြလို့ ဦးပဉ္စင်းထိုဗုဒ္ဓဂေါတမဘုရားလဲ ဒီ စကားတွေကို တရားထဲမှာ ထဲ ဟောလို့ကိရုဏာနဲ့ တူပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဘုရားလက်ခံတဲ့ ဘုံအဝရယ်လို့ တခုမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့ လားဆရာတော်”

“ဟုတ်ပါတယ်တကာကြီး၊ ဦးပဉ္စင်း လုပ်ကြံပြောစရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ပါဠိတော်တွေနဲ့ နိကာယ်ကြီးတွေလဲ ဘုရားဟာ ဘုံဘာအထွေထွေကို အလွန်စက်ဆုပ် ပယ်ဖျက်တဲ့တရားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်တကာကြီး”

“အနို့ ဒီဘုံ ဘဝတွေကို အခြေခံထားတဲ့ တမလွန်ဘဝတွေမရှိဘူးလို့ ဆိုမလားဆရာတော်”

“ရှေ့ဘူး ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးပဉ္စင်း မပြောလိုဘူး၊ သူ့ဟာသူ

မရှိသို့ ဘုရားက အဲဒါတွေကို မျှော်မှန်းတမ်းတ အားထုတ် မှုန်တော့ မကြိုက်တာအမှန်တဲ့တကာကြီး”

“အနို့ ဘုရားသခင်ကြိုက်တဲ့ တရားကဘာလဲ ဘုရား”

“သံသရာနဲ့ပြတ်တဲ့ တရားမျိုးသာ ဘုရားလက်ခံတယ်”

“ပြင်လွန်းနေတယ် ဆရာတော်၊ တပည့်တော် မမှီသေးဘူး ဘုရား”

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော့ တကာကြီးသိမှာပေါ့”

“မှန်ပါ-အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရာဆိုတာ မှတ်လား ဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပါတဲ့။ အဲဒီတရားမှာ ဂွင်းဆက် ၁၂ ဆက်နဲ့ ဘိုင်စကယ်ချိန်းကြိုးလို ပတ်ပတ်လယ်ဆက်ပြီး အခွေကြိုး ဖြစ်နေတဲ့ တရားပေါ့တကာကြီး၊ အဲဒါသံသရာဘဲ”

“ဟာ...ကိုလေသာဆိုတာလဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဂွင်းဆက်အခွေကြိုးမှာပါတဲ့ တဏှာဂွင်းဆက်ကို လုပ်ထားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပေါ့ တကာကြီးရဲ့။ အဲဒီသံသရာဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဂွင်းဆက် ၁၂ ဆက်နဲ့ ပတ်ပတ်လယ်ဆက်ထား အခွေကြိုးကို အဓိကအားပေး ထန်ပါတဲ့ ဂွင်းဆက်ကတော့ အဝိဇ္ဇာ ဂွင်းဆက်နဲ့ တဏှာဂွင်းဆက် ၂-ခုဟာ အရေးကြီးဆုံးဘဲ။ အဲဒီ ဂွင်းဆက် ၂-ခုဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့ အစဉ်အဆုံး ဂွင်း ဆက်နှစ်ဆက် ဖြစ်တယ်။ ဒီ သံသရာအခွေကြိုးပတ်ပတ်လယ်နေတာကို ဒီဂွင်းဆက် ၂-ဆက် က ပြုတ်လိုက်ရင် ချိန်းကြိုးပြတ်သွားတဲ့ ဘိုင်စကယ်လို ဘယ်လို မှတ်မိလို့ မရတော့ဘူး၊ ရပ်သွားရတာပေါ့”

“ဒီလိုရပ်ရင် သံသရာပြတ်ပြီပေါ့ဘုရား”

“အေးလေ...အဲဒါ ဘုရားကြိုက်တဲ့ တရားဘဲ တကာကြီး၊

ဘုရားလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ကျင့်ဆောင် အားထုတ်တယ်။ လူ့သား
တွေကိုလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ဟောခဲ့တာပါဘဲ တကားကြီးရဲ့။ ဒါ
ပစ္စိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဂွင်းဆက် ၁၂ ဆက်မှာ ဘယ်ဂွင်းဆက်မှ ဘုရား
ကြိုက်တာမရှိဘူး”

“ဒီတော့ စောစောက တကားကြီး ပြောတဲ့ တမလွန် ဆရာ
ဘုဲ့ဘဝတွေဆိုတာ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေ ၇-ဆိုတဲ့ဂွင်းကို ဆက်
ပေးလိုက်ပြန်တဲ့ မျှော်မှန်းချက်စွဲလမ်းချက် ဖြစ်ရပြီ။ မှတ်ဘူးလား
တကားကြီး၊ အဆက်မပြတ်ရင် သံသရာလယ်နေတော့မှာပေါ့”

“ဒါလဲစိတ်က ပြတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်လာမှ ပြတ်မှာဘဲ ဆရာ
တော်၊ ဒီတော့ စိတ်ကဘဲအရေးကြီးလာပြန်တာဘဲ ဘုရား”

“တကားကြီးဟာက ဒု်ရင်း ပြန်လယ် နေပြန်ပြီ၊ (စိတ်)
ဆိုတဲ့ စကား၊ ဘုရားဟောတဲ့ အဓိကတရားထဲမှာ မရှိဘူးတကား
ကြီး၊ မနောဝိညာဉ်လို့သာ ဆိုတာရှိတယ်။ ဘုရားက မျက်စေ့
နားလျှော့ နားကိုယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စုဒ္ဓါရမှ ပို့သမျှအာရုံကို ဟဒယ
ကဆီးပြီး လက်ခံမှ မနောဝိညာဉ် ဖြစ်လာတာမျိုး တကားကြီး
ရဲ့။ အခုဘဲတကားကြီးဟာ နားကကြားရလို့ အဲဒီ ကြားရတဲ့
အာရုံက ဟဒယဝတ္ထုက ရောက်သွားလို့သာ စိတ်ကဖြစ်ချင်
လာမှ ပြတ်မှာဘဲဆိုတဲ့ စကား ပြောလာနိုင်တာ မဟုတ်လား-
တကားကြီး၊ တကားကြီးမှာ တကယ်လို့ နား မပါဘူး ပါ
တော့ အခု ဦးပဉ္စင်းပြောတာ ဘာနဲ့ကြားလို့ ဘယ်အာ ရဲ့နဲ့
ဟဒယဝတ္ထုကို ထိနိုင်တော့မလဲ။ အခု ပြောတာတွေကို စာနဲ့
ရေးပြမယ်ဆိုရင်လဲ မျက် စေ့ အာရုံက ဟဒယကို ပို့မှာဘဲ။
ဒါမှမနောဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာမှာပေါ့ တကားကြီး။

...ကြားနိုင်၊ မမြင်နိုင်ဘဲ ကန်း-ပင်းနေတဲ့ လူတယောက်
...အနားမှာရှိနေရင် ခုဦးပဉ္စင်းတို့ ပြောတာတွေကို သူ
...လို့နေမလဲ၊ ဘာမှမကြားရ မမြင်ရလို့ ဘာမှ ဖြစ်မှာ
...သူ့မှာပင်ကိုယ်က စိတ်ဆိုတာရှိနေရင် သေနေတာ
...ဒီစကားတွေကို တခုခု ကြံစည်ဘို့ စိတ်ပေါ်လာ
...မဟုတ်လား တကားကြီး” တကား ကြီးသည် အတန်
...စားပြီးမှ တဖန်...

“အော်-မျက်စေ့ကပို့တဲ့ အာရုံ၊ နားဆိုတာနဲ့ အာရုံက
...တွေထိမှ စိတ်ဖြစ်လာတယ် ဒီလိုလား - ဆရာ
...တော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလိုသာယူပါ။ နဂါအရိတရားလို့ မစွဲပါ
...ပြင်-ပျက်လို့ပြီး ပျောက်ပျောက် သွားတတ်တဲ့ မနော
...သတ္တိသက်သက်ကို စိတ်လို့ ခေါ်နေကြတာပါဘဲ။
...က-ပျောက်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာမယုံရင် အခု
...အိမ်ရောက်ရင် ဒီစိတ်ဟာ ဘယ်လောက်များ
...နေသေးသလဲဆိုတာ တကားကြီးဟာ တကားကြီး ပြန်ပြီး
...ကြည့်ပေါ့၊ အကုန် အခုကြားတဲ့အတိုင်း မှတ်မိပါအုံး
...တော်”

“နဲ့နဲ့ သဘောပေါက်ပါပီ-ဆရာတော်၊ ဆရာတော်ဆီလာရ
...အာ တပည့်တော်မှာ အရင်ကထက် အသိတရား တိုးတက်လာ
...တယ်။ တပည့်တော်တို့ ရိုးရာ လက်ခံယုံကြည်ထားတဲ့ အယူ
...အဆတွေကိုလဲ အခုလိုဆရာတော် သုံးသပ်ပြတာ ကြားရ၊ နာရ
...အတော့ အတော့ကို သတိထား စဉ်းစားစရာတွေ ရလာပါတယ်။

တပည့်တော် ဒီတောင်တွင်းကြီးမြို့မှာ ရှိနေသမျှတော့ အာဆာ
အခါ ရှောက်လာပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်-ဆရာတော်”

“လာတာပေါ့တကာကြီး။ အခု ဒီမြို့မှာ ဘယ်လောက်
ကြာအုံးမလဲ”

“အရက် ၂၀ - အစိတ်လောက်တော့ ကြာပါလိမ့်မယ်
ဆရာတော်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် ဒီ တောင်တွင်းကြီး
မကြာခဏ လာလာနေရမှာပါဘဲ။ ကဲ-အချိန်လဲ အတော်ကြာ
သွားပါမိ၊ တပည့်တော် ဦးတင်ပါသေးဘုရား”

၁၄-အသိ

တကာကြီးဆင်းသွားသောအခါ ဆရာတော်သည် အရှင်
မဟာနန္ဒဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း တလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဆင်းသို့ကို ပြန်လိပ်ပြီး ကေသိကို ကောက်၍ လက်ကတော့
ထီးထောင်လုပ်ပြီးမှ မထိုးတော့ဘဲ ရှေ့မေးအောက် လယ်
ပင်းကို ဖုံးတင်ရင်း အစ ၂-စကို နောက်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။
သို့ဖြင့် အနည်းငယ် အညောင်းဆန်လိုက်ပြီးနောက်-

“ပေါ်လာ အတော်ကြာ တခါတခါလှာတဲ့ ရှင်နန္ဒ
ဘက်စို့”

အရှင်မဟာနန္ဒသည်လည်း ထိုင်နေရသည့် အချိန် အတန်
ကြာညောင်းသွားသဖြင့် အညောင်းပြေ ခေတ္တ ဆရာတော်နှင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လိုက်ပြီး နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
၅-နာရီပင် ခွဲကာနီးနေပြီ။

“ကိစ္စကတော့ အတော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပါ ဆရာတော်။

ဆရာတော်ကို တပည့်တော် ဒီမှာ အဆင်သင့်မှတွေ့ရပါ့မလား
ဦး ဝိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ အမြန်လာခဲ့ရပါတယ်ဘုရား”

“အေး-ဝေ-ဒီရောက်လို့ တွေ့နေမှတဲ့ဟာ၊ ပြောပါအုံး-ဘာ
ထီလဲ”

“ဝက်ထီးကန်ဟိုဘက် ကျောက်ကွင်းရွာမှာ ဘာသာရေး
ဆရာပြောပွဲကြီး တခု ကျင်းပသို့ ရှိနေပါတယ် - ဆရာတော်။
အဲဒီကျောက်ကွင်းရွာအနားက အလိုတော်ရ ရွာက ဘုရား
တပည့်တော် ဒီနေ့မနက် ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။ အာလုံက
ကျောင်းကိုတောင် ဘုရားတပည့်တော် မဝင်နိုင်ခဲ့ပါ ဆရာ
ဆော်...”

“ဘာသာရေး ဟောပြောပွဲ ဆိုတာဖြင့် ဘာအရေးကြီး
ရော့လို့လဲ-အရှင်နန္ဒရဲ့၊ ကဲ - အောက်ခဏဆင်းလိုက်ကြအုံး
ဦး ပြီးတော့ အရှင်နန္ဒ ဘာသာရေးပွဲအကြောင်း ပြောပြ
တာပေါ့”

ဆရာတော်သည် ညောင်းညာနေဟန်ရှိ၏။ ရှိလောက်ပေပြီ။
ညနေ ၃-နာရီခန့်ကစ၍ တကာကြီးနှင့် ထိုင်ပြော နေခဲ့ရ၏။
ဆေးမှ စောင့်နေရသော အရှင်မဟာနန္ဒသည်ပင် အတော်
ညောင်းနေပြီဖြစ်ရာ ဆရာတော် ဆင်းသွားရာ နောက်မှ ဆင်း
ထိုင်လာခဲ့သည်။

ညနေစောင်း ၅-နာရီခွဲကျော်ကျော်အချိန် ဖြစ်သော်လည်း
ဆရာသီတနေ့လုံးပူထားသော နေ၏အရှိန်မှာ မကုန်သေးပေ။
ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်၌ မန်ကျီးပင်အုပ်က အနောက်သို့
ဆင်းဆင်းနေသော နေရောင်ကို ကာထားသဖြင့်သာ ကျောင်း

ပေါ်၍ အနည်းငယ် အပူသက်သာသလိုထင်ရသည်။ ကျောင်းကြီး၏ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ကျောင်းသားအများပင် လုံးကစားနေကြလေပြီ။

ဆရာတော်သည်ကုဋိမ္မအပြန် ကျောင်းကြီး၏ မြောက်ဘက် လမ်းရွှေကန်နေလိုက်သေး၏။ အရှင်မဟာနန္ဒမာ ဆရာတော် လမ်းရွှေကန်နေစဉ် အနီးသို့သွားပြီး-

“ဆရာတော် ကျောင်းပေါ် ခဏပြန်ကြအုံးမှဘဲ ဘုရား တပည့်တော် လွယ်အိတ်ထဲမှာ စာချုပ်မိတ္တူ ကူးခဲ့တာကို တစ်ဆင့် ဆရာတော် ဘတ်ကြည့်တော်မူအုံးမှ ဖြစ်မယ် ဆရာတော်...”

“ဘာစာချုပ်များလဲ-အရှင်နန္ဒရဲ့”

“ဘုရားတပည့်တော် အခု လျှောက်ထားနေလို့ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်မှာ မှတ်တမ်းတူး ဆရာတော်၊ အဲဒီ စာချုပ်မိတ္တူကို ဆရာတော်ဖတ်ပြီးမှ ဘုရားတပည့်တော် အကြောင်းစုံ လျှောက် ထားပါရစေ...”

ဆရာတော်သည် ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွလာ၏။ အရှင် မဟာနန္ဒလည်း နောက်ကထပ်ချပ်မကွဲလိုက်လာ၏။ နွေရာသီ သည် နွေတာရှည်လှသည်၊ ညနေ ၆-နာရီ နီးပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်သည် ကောင်းစွာလင်းလျက်ရှိနေသည်။ ကျောင်း ကြီးတောင်ဘက် လမ်းမကြီးတွင် မြင်းလှည်းရော၊ နွားလှည်း ရော စက်ဘီးများပါ သွား၍နေကြ၏။ ထိုယာဉ် အသီးသီး၏ နောက်တွင် ဗုံလုံးကြီးများတန်း၍ ကျန်ရစ်လေသည်။ ကျောင်း ဝင်းတဝိုက်၌ ပေါက်နေသော မန်ကျီးပင်ကြီးများမှာ ရွက်

များ ထွက်ဆံပင်ရှိသေး၏။ ကျောင်းဝင်းကြီးထဲ၌ ကစားပြေး ကျောင်းနေကြသော ကျောင်းသားများ၏ အသံတွေမှာ စိစိ ဆောင်လောင်နိုင်လှလေသည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် အရှင်မဟာနန္ဒသည် လွယ် အိတ်ထဲ၌ စာအုပ်တအုပ်ဖြင့်ညှပ်ပိယူလာသော စာချုပ်မိတ္တူ ကိုထုတ်၍ ဆရာတော်သို့ ဆက်ကပ်လိုက်၏။

ဆရာတော်သည် စားပွဲပေါ်မှမျက်မှန်ကို လွမ်းယူလိုက်ပြီး စာချုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။ အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော် ၏ အမူအယာကိုသာ အကဲခတ် ကြည့် ရင်း ယခင် နေရာ၌ ထိုင် သေး၏။

ဆရာတော်သည် စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရင်း-
“ဘယ်နှယ်က ဘယ်လို ဟာ တဲလဲ၊ မဏ္ဍပ်ကြီးကလဲ ၁၄ ခန်း၊ ၁၅ ခန်းတောင်ဆိုတော့ တယ်ကြီးကျယ် လိုက်ပါကလား- အရှင် နန္ဒရဲ့”

ထိုသို့ပြောရင်း စာချုပ်ကို တခါပြန်ကြည့်နေပြန်၏။

“မှန်ပါ-ဆရာတော်၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရား တပည့် တော်လဲ အရေးတကြီးနဲ့ ပြေးလာ ခဲ့ရတာပါဘဲ... ဆရာတော်၊ ကိစ္စက အခု ဆရာတော် ဘတ်ပြီးတဲ့ စာချုပ် အတိုင်း ရက်ချိန်းကလဲ ထပ်နေတော့ ဘုရား တပည့်တော် အဲဒီကို အမြန် ပြန် သွားပြီး ကြိုတင်စီစဉ်စရာများကိုလဲ ဆောင် ရွက်စရာ ရှိပါသေးတယ်- ဘုရား”

“အဲဒီ- ဟောပြောပွဲက ဘယ်လို ဖြစ် တာလဲ၊ ဆန်းတော့ ဆန်ဆန်းဆန်းဘဲ အရှင်နန္ဒရဲ့”

ဝက်သားဟင်းတွေတော့ တယ်ကောင်းတဲ့ ဝက်သားဟင်းဆို
ပြောမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ကျုပ်တို့က ကောင်းနေတဲ့ ဝက်
သားဟင်းကိုဘဲ၊ ဝက်သားမကြိုက်တဲ့လူ၊ ဝက်သားနဲ့ မထဲ
လူနဲ့ကျတော့ အဲဒီဝက်သားဟင်းကို လှည့်တောင်ကြည့်ချင်မယ်
မဟုတ်တော့ဘူး - အရှင်နန္ဒရဲ့၊ ဒီတော့-အဲဒီ ကောင်းတယ်
မကောင်းဘူး ဆိုတဲ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ လူတွေမှာရှိကြတဲ့ခါထဲ
ဥပါဒါန်အစွဲတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာမျိုးတွေ ဆိုတော့ အားသ
ညီညွတ်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ရအောင် ဘယ်ပြဒါးတိုင်း
ထောက်ကြည့်လို့ ဘယ်ပေတန်မျိုးနဲ့ တိုင်းကြည့်ရမယ်
အဲဒီ “ကောင်းသည် - ကောင်းသော” စကားလုံးဟာ
အတော်ကြီး အဆုံးအဖြတ် ခက်တဲ့ စကားမျိုးပေါ့
အဲဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဘာသာ ပြန်ကြ တာတွေမှာ
သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ သမ္မာတွေကို ကောင်းသော
အမြင် - ကောင်းသောအကြံစတဲ့ “ကောင်းသော” ဆို
ဝိသေသနကောင်းနဲ့ ဘာသာပြန်ထားတော့ လူတွေကို ဝိသေ
လေးနဲ့ မျက်စေ့ လယ်ကုန်အောင် လုပ်ပစ်ထားနဲ့ မတူဘူး
လား၊ ကြည့်လေ - ကောင်းသော အမြင် - ဆိုတဲ့ စကား
ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ယူမလဲ၊ ကောင်းသောအမြင် ဆိုကတည်း
ကောင်းတာတွေကိုချည်းမှ ရှေးမြင်ရတော့မလို့ ဖြစ်မနေဘူး
လား၊ အဲဒီ ကောင်းသော အမြင်တွေကိုသာ မြင်ကြပါ ဆို
အဓိပ္ပါယ်မျိုးကို ယူသွားတဲ့လူဟာ မကောင်းတာဆိုရင် သူ့
နားလယ်ထားတဲ့မဂ္ဂင်နဲ့ မကိုက်ညီလို့ မြင်ကို မမြင်ချင်တော့
ဘူးလို့ဖြစ်ရတော့မယ် အန်ဋ္ဌာရုံ စာရင်းထဲ ထည့်ပြီးကြည့်လို့

အရှင်နန္ဒရဲ့ မြင်သွားကရာမှတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့ အာရုံမှာ
ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေ
ကိုလိုချည်း စွဲသွားတော့မယ်၊ ဒီတော့ အမှန်နဲ့ ဆက်ဆံဘို့
မတူတော့၊ ဥပမာ ဒီထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီး
အရှင်နန္ဒရဲ့ သူကြည့်လို့ မြင်လို့ ဖြစ်တော့မယ်မဟုတ်ဘူး မှန်နေပေ
မကောင်းဘဲကို သူ့သားသမီးတယောက် နာတာ သေတာ
အကြားချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ သူ့အိမ် သူ့အိမ် မီးလောင်
အကြားတော့မျိုး သူမမြင်ချင် မကြည့်ချင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဒီလော
ကမှာ မြင်မှု ပျက်မှုတွေကို သူ့အမှန်အတိုင်း လက်မခံနိုင်အောင်
အားသညီညွတ်တော့မယ်၊ ဒါဟာဘာပြုလို့လဲ အဲဒါသူ့မှာ ကောင်း
အားရှိမှမြင်ရသလိုလုပ်ရကြုံရစည်ရဆိုတာကိုချည်း စွဲနေတော့လို့
အရှင်နန္ဒရဲ့။ မကောင်းတာဆိုရင် သူ့နဲ့လုံးမသာဖြစ်မယ်
အဲဒါတွေရဘို့ ရှောင်မယ်။ ဒီတော့လောကဓာကိုဘယ်လိုသူ ကြံ
ကြည့်နိုင်တော့မလဲ သူ့ ဥပါဒါန်က ကောင်းတဲ့ဟာတွေသာ စွဲယူ
အားထားကိုးမှန်တာကို ဟုတ်တာကို သူ့လက်မခံနိုင် တော့ဘူးအ
ရှင်နန္ဒရဲ့။ အဲ-အခုကျုပ်တို့က သမ္မာတွေကိုအမှန်ဆိုတဲ့ စကားနှင့်
အခြေခံ ဝိသေသနပြုကြတော့ ဒီဘုန်းကြီးတွေကဝစာတွေလို ဆို
တော့ အရှင်နန္ဒရဲ့၊ အမှန်မြင်၊ အမှန်ကြံ၊ အမှန်ပြော၊ အမှန်
အားအမှန်ကိုင်း၊ အမှန်ကို ကြိုးစား၊ အမှန်ကိုမှတ်၊ အမှန်ကိုထိန်း
ချုပ်လို့ ကျုပ်တို့ပြောတာက ဒီလောကမှာ အကောင်းရော
မကောင်းတာတွေရော ဆိုတဲ့ သဘောတွေက အစဉ်မပြတ် လို့
အားနေတာကလား၊ ဒီတော့ အဲဒီလိုလှည့်ပတ် ရစ်သိုင်း ဝိုင်းကြံ
ကြည့်သိနေရတဲ့ သဘာဝ တွေကို သူ့ဟာသူ ကောင်းချင်

ကောင်း မကောင်းချင်နေပလေစေ၊ ကျုပ်တို့က အမှန်အတိုင်း ထင်းကနဲ ပေါက်အောင်မြင်ရ ကြံ့ရ- ပြောရ- လုပ်ရ မယ်ဆိုတာတွေ သဘောပေါက်ရ စေမယ်မှတ်လား၊ ကုသ လာ မွေးအကုသလာမွေး- အပျာကတာမွေးလို့ တော့ တွင်တွင်ပြောကြပြီး လက်တွေ့မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရမဲ့ တရားကျတော့ ကောင်းမှတ်ယူ မကောင်းရင်ပယ် ဆိုသလိုလဲ ဖြစ်နေတော့ ခက်ကုန်စရာ-အဲဒီတော့....

သမန္တာ စက္ကဝါဠေသူ၊ အတြာ ဂစ္ဆန္တ၊ ဒေဝတာ- ဆိုတာတွေ သိပ်ကောင်းကုန်ကြတာဘဲ အရှင်နန္ဒရဲ့၊ မှန်-မမှန်ဆိုတာတော့ စဉ်းကိုမစဉ်းကြတော့ဘူးမှတ်လား။

အရှင်နန္ဒသည် ဆရာတော် အမိန့် ရှိနေသော စကားလုံးများ၏အဓိပ္ပာယ် လေးနက်ပုံကို စဉ်းစားရင်း နားသာထောင်နေလေ၏။

နောက်ပြီး ဟောဒီ အမှန်- မှန်သော- မှန်သည်ဆိုတဲ့ စကားလုံး နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိနေပြန်ပေကော အရှင်နန္ဒရဲ့၊ ပညတ်သဘောနဲ့ ပရမတ်သဘော နှစ်မျိုးလေ-

ဥပမာ- မိန်းမပျိုကလေး တယောက်နဲ့ လူပျိုကလေး တယောက် ညားသွားကြတော့မှန်တယ်၊ ဒါရထိုက်တဲ့ အကြောင်းဘဲလို့ ဆိုကြမယ်။

ဒါပေမဲ့ မိန်းမပျိုကလေး တယောက်နဲ့ သား ကြီး မယား ကြီး မြေးမြစ်တွေနဲ့ အတိုးကြီးတယောက် ညားကြပီ ဆိုတော့ မမှန်တော့ဘူး။ တခုခုတော့ တနေရာရာမှာ မှားနေတာရှိပြီလို့ ဆိုကြပြန်ရော၊ ကဲ ဘယ်နှယ်လဲအရှင်နန္ဒ။

ကျုပ်တို့လို ဘုန်းကြီးတဦးဦးက မညိုတုတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ကျက်လာတာကို ကြည့်ပြီး ကိုရင်နန္ဒိယ ဆွမ်းခံသွားမလို့ လား မေးမိတဲ့ ဟာမျိုးကလဲ ခုနကအဖိုးကြီးနဲ့ သူငယ်မလေးတို့ ဝတ်ထက် ပိုဆိုးမနေဘူးလားလို့၊ အဲဒါပညတ်မှန် ပရမတ်မှား ဆိုတဲ့ ဆိုရတော့မယ်။

အဲနောက် ဒီအမှန်-အမှားကိုစွဲက တမျိုးရှိသေးတယ်၊ ၁-နဲ့ ၂-ပေါင်းတော့ ၃-ဖြစ်တာ မှန်တယ်။ သုံးသုံး လီကိုး ဖြစ်တာ မှန်တယ်။ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အကျိုးနဲ့ ကိုက်ညီ ပေသကိုး အရှင်နန္ဒရဲ့။ လေးလေးလီဆဲ ငါး ဆိုဘာ ကျတော့ မှား တယ် ဆိုတာ လူတိုင်းလွယ်လွယ်လေးနဲ့ သိကြတာမျိုးဘဲ။

“အဲ-လေးလေးလီ ဆဲ ခြောက်ဆိုတာ ပရမတ် ခိုက်အောင် နှုတ်နေတဲ့အမှန်ပေါ်ဘဲ အရှင်နန္ဒရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကုသိုလ် စိတ် ၂၀၊ အကုသိုလ်စိတ် ၁၂၊ ဝိပါတ်စိတ် ၃၆၊ ကြိယာစိတ်က ၂၀၊ အဲဒါတွေပေါင်းလိုက်တော့ စိတ်အကျဉ်း ၈၉၊ အပျာတဲ့တဝိညဉ့် ဖြစ်ကရောဆိုတဲ့ ဂဏန်းမျိုးတွေနဲ့ အဖြေကို အမှန် သိချင် လို့ မေးဆိုပြီး နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေတဲ့ ရဟန္တာ ကို သွား မေးကြည့်ရင် ဘာပြောမယ်ထင်သလဲ အရှင်နန္ဒ၊ သူ့ အဖြေက ဘာဂဏန်းဘဲလာလာ သူည ချည်းဘဲ အရှင်နန္ဒရေ။ အဖြေ ဂဏန်းတခုထွက်ရင် မှန်ကို မမှန်တော့ဘူး။ ဖိုလ်ဆိုက်နေတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒီအကြောင်းနဲ့ အကျိုး ဘယ်လို ဆက်စပ်စရာမရှိတော့ဘူး ကုန်နေပြီ ပြတ်နေပြီကလား အရှင် နန္ဒရဲ့၊ ကိလေသာမှာ သူညဘ ဆိုက်နေရင် အနတ္တ ဆိုက် နေ ပြီမှတ်လား။ အဲသလို အနတ္တကို ဆိုက်နေတဲ့ အရိယာကြီးတွေ

ကြာကြီး ချာလယ်လိုက်ခါ နေခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲအောင်ရန် ဟူသော ရည်မှန်းချက် နယ်နိမိတ်ထက် တထစ်မှမပိုမိခဲ့ပေ။ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့သောအခါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အနှစ်သဘောကို အတော်အတန် တီးခေါက်မိလာ၏။ ယခု ဆရာတော် ပြောဟောသွားသော စကားများကို ကြားနာရသောအခါ မိမိ၏ ရဟန်းဘဝ တာဝန်နှင့် ပန်းတိုင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် လှမ်း၍ မြင်ရလေတော့သည်။

“ဟေ့ ရှင်နန္ဒရဲ့ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဒီစာချုပ်ကြီး ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်ရမှာတုံး”

အရှင်မဟာနန္ဒသည် တွေးခါငေးခါနေရာမှ ဆရာတော် မေးလိုက်သဖြင့် အစဉ်းစားရပ်သွား၏။ ဤတွင်မှ အရှင်မဟာနန္ဒက မိမိသိခဲ့ရသမျှ အကြောင်းစုံ ပြန်လည် လျှောက်ထားရတော့၏။ အလိုတော်ရဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၌ ကြုံတွေ့နေရသော အင်အားအခဲအစုံကိုလည်း ဇာတ်ရင်းပြန်လှန်ရင်း ဆရာတော်ကို အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင်သံသာ အားလုံးကပင် အထူးမျှော်မှန်းအားကိုးနေကြကြောင်းကို လျှောက်တင်လေသည်။

အချိန်လည်း ၇-နာရီခန့်ရှိလာ၍ ကျောင်းဆောင် အသီးသီး၌ မီးများလင်းနေပေသည်။ နေချိုအေးစပြစ်၍ ကျောင်းအနောက်ဖက် ရွှေအင်းတောင်စေတီ ယင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများကို ကြားနေရသည်။ စေတီတော်မှ ခါတ်မီးရောင်များ နေ့အကုန် ညအကူး ကြားကာလမို့ အဝေးသို့ မပါကိုင်သေး၊ စေတီတော်ရွှေသင်္ကန်းမှာကပ်လျက် ထိန်ထိန်ဝင်းလျက်ရှိသေး၏။ ဆရာတော်နေသော ကျောင်းဆောင် က

ဆေး အပေါ်ထပ်မှကြည့်လျှင် တောင်ဘက်လမ်းမကြီးများ တလျှောက် လမ်းမီးများနှင့် လေးကျွန်းအောင်မြေ ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ်က စေတီတော်များကို အဝင်းသား လှမ်းမျှော် မြင်နေရ၏။ နေရောင်ဟပ်နေသော မိုးကောင်းကင်၏ အလင်းရောင်သည် အထင်းသားရှိနေသေးသည်။

ဆရာတော်ကမေးလိုက် အရှင်မဟာနန္ဒက လျှောက်လိုက်နှင့် ၂-ပါးလုံး ထိုင်လျက်ရှိကြသေး၏။ အခန်းထည်းတွင် ညနေက လိုလူမရှင်း၊ ကျောင်းသားအချို့နှင့် ဆရာအချို့ပါ လာရောက်နားထောင်ကြသည်။ လေသည်တချက်တချက်သာ တောင်ဘက်လမ်းမကြီးတလျှောက်ပြေးလာပြီး ကျောင်းကိုဝင်ခွေသွား၏။ သို့ရာတွင်မအေးပေ၊ ပူနွေးနွေးပင်ရှိလိုက်သေး၏။ ကျောင်းကြီး အပေါ်ထပ်မှ ကျောင်းသားများ စာကျက်သံများကို ကြားရသည်။ မီးတွေလည်း လင်းနေပြီ။

“ဟေ့-မင်းသားကြီး ဆရာကြီးဦးကုန်းနဲ့ ဆရာသခင်ကြီးကြီး တို့ ခဏသွားခေါ်ကွာ...၊ ကဲ-အရှင်နန္ဒ ခဏ လမ်းရှောက်လိုက်ကြအုံးစို့၊ ဟိုဆရာတွေလာတော့ တိုင်ပင်ပြီး ဒီကံကျုပ်တို့လားမဲ့ ရက်ကို ချိန်းကြတာပေါ့”

ဆရာတော်သည် ရေနံချောင်းမှ ကျောင်းလာနေသော ကျောင်းသားကြီးတဦးအား ဆရာများအား အခေါ်လွှတ်ပြီး လမ်းရှောက်ရန် အောက်သို့ ဆင်းကြွသွား၏။ မင်းသားကြီးဟု ဆရာတော်ခေါ်သူမှာ ကျောင်းအမျိုးသားနေ့ ကပွဲချိန်၌ မင်းသားလုပ်၍ ကရသူဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်က မင်းသားကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသူ ဖြစ်၏။

၁၅-အစဉ်

ထိုည ဆရာတော်၏ ကျောင်းကလေးအပေါ်ထပ်တွင် အရှင်နယ်ကျောင်း မြန်မာစာဆရာကြီး ဦးကွန်၊ အင်္ဂလိပ် စာဆရာ ဆရာ သခင်ကိုကြီး၊ အရှင်ဇာနည်နှင့် အရှင်မဟာနန္ဒတို့တဆရာ ဆရာတော်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။ ဘေးမှ နားထောင်သူ ဆရာအချို့နှင့် ကျောင်းသားကြီးများ ရှိကြသည်။

အရှင်မဟာနန္ဒက ရောက်ရှိလာသူ ဆရာများအား ကျောင်းကွင်း ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာခြင်း၏ အကြောင်းအရာအစုံကို ပြန်လည်တင်ပြ၏။ ဆရာများ ကျောင်းသားကြီးများကပါ သိလိုသမျှ မေးမြန်း စုံစမ်းကြသည်။

ဟောပြောရေးကိစ္စအတွက် ဆရာတော်က ခေါင်းဆောင်၍ ဆရာကြီးဦးကွန်က ကူညီရန်ဖြစ်လာ၏။ မည်သို့မည်ပုံ ခြေဆီရန် ဆိုသောတာဝန်မှာ ဆရာတော်၏အလုပ်သာဖြစ်၍ အထူးအထွေ မစဉ်းစားကြတော့ပေ။ လိုက်ပါမည့်သူများကို ချယ်သည်တွင် အားလုံးက လိုက်ချင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် စရိတ်စကနှင့် တည်ငိုနေထိုင် သွားလာရေးတို့၌ သက်သာဆုံးဖြတ်စေရန် ငါးဦးသာ သွားထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

တိုင်းဦးမှာ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ အရှင်သုတ၊ အင်္ဂလိပ်ကပြား အရှင်အရိယ၊ ဆရာကြီးဦးကွန်နှင့် ဆရာသခင်ကိုကြီးတို့ဖြစ်၏။

ကြမည့်ရက်ကိုသတ်မှတ်ကြသောအခါကြိုသို့စီစဉ်လိုက်ကြ၏။ ပြေလ ၂၀-ရက်နေ့နံနက် တောင်တွင်းကြီးထွက်၊ အာလံသို့ နံနက် ဆွမ်းချိန်မှီ အရောက် အရှင်မဟာနန္ဒ၏ကျောင်းတွင် ထိုနေ့ရပ်နား၊ ပြေလ ၂၉-ရက်နေ့ နေ့ဆွမ်း စားပြီး အာလံမှ ထွက်၊ ဝက်ထီးကန်သို့ ညနေအရောက်၊ ဝက်မြေတောကျောင်းတွင် ထိုနေ့ရပ်နား။ ပြေလ ၃၀-ရက်နေ့ (ကဆုန်လဆန်း ၁၁-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့) နံနက်စောစော ဝက်ထီးကန် ဝက်မြေတောကျောင်းမှထွက်၊ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျောင်းသို့ ခေတ္တဝင် နှုတ်ဆက် ၈-နာရီခွဲခန့်ပြန်ထွက်၊ ကျောက်ကွင်းရွာတရားဟောရမိ၍ မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ နံနက် ဆွမ်းချိန်မှီ အရောက်၊ ထိုနေ့ မဏ္ဍပ်ကြီး၌ ရပ်နား။

မေလဆန်း ၁-ရက်နေ့ ပွဲကြီးရက်၊ ထို မဏ္ဍပ်ကြီးမှာပင် ကျင်းပမည့် ဟောပြောပွဲသို့တက်ရောက်ရန်။

ထိုသို့ လမ်း၌ ရပ်နားရက်များထားရသည်မှာ ဝက်ထီးကန် အာလံစသော အရပ်များ၌ ဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်ရန် အရှင်မဟာနန္ဒက ဆန္ဒရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့သည် ကဆုန်လဆန်း ၅-ရက် ပြေလ ၂၄-ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ အရှင်မဟာနန္ဒ၏ ခရီးစဉ်မှာ နက်ဖြန် ကဆုန်လဆန်း ၆-ရက်နေ့ နံနက် ဆွမ်းစားပြီး ဘောင်တွင်းကြီးမှ ထွက်၊ အာလံကျောင်းခေတ္တဝင်၊ ပြန်ထွက်-ဝက်ထီးကန် ထိုနေ့ ညနေအရောက်သွားမည်၊ နောက်နေ့ ဆွမ်းမှီ အလိုတော်ရ သို့ ကူးပြီး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ လျှောက်ထားရန် ကိစ္စအဝဝ ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ကျောက်ကွင်းသို့ ဆက်သွားမည်။ ကျောက်ကွင်း

တွင် သူကြီးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးများကို အကြောင်းစုံ ပြော
ပြီး အရာတော်တို့ ရောက်မည့်ရက်၌ လိုအပ်သော အစီအစဉ်
များ တိုင်ပင် မှာကြား ပြီးနောက် အလိုတော်ရသို့ ပြန်မည်။
ထိုနေ့ည အလိုတော်ရ သံဃာတော်များနှင့်ဆွေးနွေးပြီး နောက်
တနေ့နံနက် ဝက်ထီးကန်သို့ ပြန်ကူးမည်။ ဝက်ထီးကန်၌ နေ့
ဆွမ်းစားပြီး ထိုနေ့ညနေ အာလံ အရောက်ပြန်မည်။ နောက်
နေ့ ပြေလ ၂၈-ရက်နေ့တွင် တောင်တွင်းကြီးမှ ပြန်ကြွလာ
မည် ဆရာတော်တို့ကို စောင့်ကြိုရန်ဟူ၍ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အရှင် မဟာနန္ဒ၏ ခရီးစဉ်မှာ ရှုပ်ရှက်ခတ် လွှဲ
လာ ခေါက်တုံ့ လွန်းထိုးသလို ဖြစ်နေ၏။ ဆရာတော်ကို လွယ်
လွယ်တော့မပြီး လွယ်လွယ်စိစဉ်ပြီးသည်ပင် အရှင်မဟာနန္ဒအစီ
ကျေနပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ထက် ဤပွဲတွင် ဆရာတော် ကိုယ်တိုင်
ယှဉ်ပြိုင်ဟောတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သေချာ ခိုင်လုံပြီး ဖြစ်၍
မဟာနန္ဒမှာ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းနေပေသည်။

ဤ ဘာ သာ ရေး ယှဉ် ပြိုင် ဟော ပြော ပွဲ ကြီး ၌ အရှင်
မဟာနန္ဒသည် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကိုသာလျှင် အားထား
ယုံကြည် စိတ်ချရဆုံး ဖြစ်သည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယုံ ကြည် ထား ဖန်
ရှ်ပေသည်။ ဤပွဲတွင် ဖိုလ်ရွေး မဟာနန္ဒ၏ ရှုံးရပေါ့က သာမန်
အရှုံးပျိုးမဟုတ် ပမာတလောကလုံး ယုံ ကြည် ကိုး ကွယ် နေ
သော ဗုဒ္ဓဘာသာကြီး၏ အရှုံးကြီး ဖြစ်ရတော့မည်ကို ကြိုတင်
ကွက်သဖြင့်ဖြစ်၍ အရှင်မဟာနန္ဒသည် ဤမျှ အားတိုက် ခွန်တိုက်
မပမာနိုင်၊ မပန်းနိုင် ဆောင်ရွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌထံတွင် ခရစ်ယံ သမ္မာကျမ်းစာ

ဆရာတော်—မေ့သစ် အစုံရှိနေ၏။ ထိုနေ့ည ဆုံးဖြတ်ချက်များ
အမှတ်စီစဉ်ပြီးနောက် ဆရာတော်သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို
ဆတ်၍ ခဲတန် နိပြာတန် ဟချောင်းနှင့် ကောက်နှုတ်ချက်တွေ
ဆားမှတ်တော့၏။

ဆရာသခင်ကိုကြီးနှင့် ဆရာကြီး ဦးကုန်းတို့က ဆရာတော်
ဆားမှတ်ပြထားသော အချက်များအတွက် စာအုပ်တွဲ အမှတ်
အမျက်နှာအမှတ်စသည်တို့နှင့် ညွှန်းချက် အစစကို မာတိကာ
အဖြစ် လိုက်၍ စာရင်းသွင်းကြရ၏။

ဤသို့ ထိုနေ့ညမှစ၍ ကြိုတင်ဘွယ်ကိစ္စ အဝဝကို စတင်ကြ
ဆေတော့သည်။ သန်းခေါင်ကျော်မှ ရပ်နားကြ၏။

နောက်တနေ့ နံနက် ဆွမ်းချိန်ပြီးလျှင် အရှင်မဟာနန္ဒသည်
ဆရာတော်တို့အတွက် အလိုတော်ရမှ ဆက်ကပ် လိုက်သော
ဆီးစရိတ်များကို လှူလေလျှင်ဆရာတော်က ငါးကျပ်ထည်းသာ
အက်ခံပြီး ပိုသမျှ ပြန်၍ အပ်လိုက်၏။

နံနက် ၉-နာရီခန့်တွင် အရှင် မဟာနန္ဒသည် ပျော် ပျော်
ပါးပါး နှုတ်ဆက်၏ တောင်တွင်းကြီးမှ ထွက်ခွာ ကြသွား
ဆေသည်။

ဆရာတော်နှင့်တကွသော ဆရာ ၂-ဦးမှာ ညက မှတ်လက်စ
စာအုပ်တွေနှင့် ဆက်လက်ကိစ္စများနေကြတော့၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့ ကန်တော်ကြီး အရှေ့
ဘက် ၂-မိုင်ခန့် ကွာတွင် နေသော နတ်မိုးတောရ ကျောင်း
ဆရာတော် ဦးကလျာဏကြီးသည် ဘယ်က ဘယ်လို သတင်း
ကြားလာသည်မသိ။ အော်ကျယ် အော်ကျယ်နှင့် အားရပါးရ

ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ရင်း ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ မြို့မြောက်
ဖက် ညီမ ကောင်းမှု ဆရာတော် ဦးကေလာသနှင့် ဘုန်းကြီး
အချို့ ရောက်လာပြီး သတင်းမေးကြပြန်သည်။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် လွန်စွာသိတ်သည်းတတ်သော
ဝါသနာရှိသည်။ ဟိတ်ကျယ်ဟန်ကျယ် လုပ်တတ်သော စရိုက်
မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကြိုက်စွာတွင်လည်း လူပိုတွေ့ကို အလိုမရှိ
အချင်းချင်းသာ ကြိတ်ပြီး စိစဉ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ပါလျက် ယခုကိုယ်တော်ကြီးတွေ ဘယ်လို သတင်းနဲ့
သန့်သန့်ရလာသည်ဟု မပြောနိုင် ကျောင်းသို့ရောက်လာကြ
လေသည်။ ဆရာတော်က အတေးအမှတ် အလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်
နေ၏။ ဆရာတော်ကြီးတွေက အော်ကျယ်ကျယ်နှင့်မေးခွန်း-တွေ
ဒလစပ်ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံးလာသမျှ ကိုယ်တော်ကြီးတွေက လိုက်ရကောင်း
ဝေ တကဲကဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဆရာတော်ကို ဝါကြီးနေသော
ကိုယ်တော်ကြီးတွေက ငယ်နိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် အတော်ကျိုးစား၍
တောင်းပန်နေရ၏။ ဆိုအချိန်က ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌမှာ
သက်တော် ၄၀-မျှပင်မပြည့်သေး အရွယ်ကောင်းတုံး စိတ်အား
ထက်သန်တုံး အရွယ်မျှ ရှိသေး၏။

ဆရာတော် ဦးကလျာဏကြီးက-

“ဟေ့-ဒို့ ဗိုလ်အုပ်တို့အဖွဲ့က အားနဲ့လွန်းလှတယ်။ စိတ်မချ
သေးပါဘူး။ ဒီပွဲမှာ ကိုယ့်ဘက်က အားတောင့်မှ ဖြစ်မယ်။
ကိုယ်တော့ တပည့်တော်တော့ လိုက်ရအုံးမှစိတ်ချမယ်”

“နေစမ်းပါအုံးကိုယ်တော်ကြီးက စိတ်မချလို့လား လိုက်
ချင်လို့လား”

“စိတ်လဲမချဘူး လိုက်လဲလိုက်ချင်တယ် ဒါဘဲ”။

“ကိုယ်တော်စရိတ် ကိုယ်တော်ကြီး တာဝန် ယူနိုင်ရင်တော့
ကိုယ်တော်ကြီးတပါးတော့လိုက်လေ၊ ကျန်တဲ့ ကိုယ်တော်တွေ
တော့ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အားနာစရာဖြစ်နေမယ်”

သို့နှင့် မူလက ၅-ဦးသာရွေးသော်လည်း နတ်မှီကိုယ်တော်
ကြီးက ဇွတ်ရော၊ အတင်းရော လုပ်နေသဖြင့် ၆-ဦးဖြစ်သွား
သေတော့၏။

ရက်ကြတ်အချိန်ပိုင်းဖြစ်၍ သမ္မာကျမ်းစာကောက်နှုတ်ချက်
တွေကို အရေးတကြီး ကူးကြ၊ မှတ်ကြ၊ လုပ်ကြရသည်။ သို့နှင့်
ဝင် စာမျက်နှာ ၈၀-ရှိ ဗလစာအုပ်နှင့် အပြည့် ဖြစ်နေလေပြီ။
စာကုန်မဟုတ်ပေ။ စာမျက်နှာနှင့် အုပ်တွဲ အမှတ်စဉ်သက်သက်
ခတ်ကသာဖြစ်သည်။

စီစဉ်ပြီး ခရီးစဉ်အရ ပြေလ ၂၈-ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်
အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ခေါင်းဆောင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ အဖွဲ့ဝင် ၉-ဦး
သည် နံနက် ၇-နာရီခန့်အချိန် တောင်တွင်းကြီးမှ အာလံသို့
ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ဟူ၍ ထွက်ခွာခဲ့သည် ဆို
ရာ၌ ကြီးကြီးကျယ်မဟုတ်၊ ယခုခေတ်လို သာသနာ့ အလုံတွေ
အဝေသား ပိတ်ဆိုင်းဘတ် စာနိတန်းကြီးတွေ တဖါးဖါးနှင့်
မျက်မှန်ကြီးတွေ တကားကား ဟူ၍မရှိ၊ တောင် တွင်း ကြီး မှ
အာလံဘက်သို့ နေ့စဉ် ခရီးသည် ဆွဲနေကျ ဘတ်စ်ကားပေါ်
သို့ တက်လိုက် လာခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဦးကုန်းနှင့်

သခင်ကိုကြီးတို့၌ လွယ်အိတ်တလုံးစီနှင့် လိုအပ်သော ကျမ်းစာ အုပ်ထုပ်ကြီးအပြင် ဘာမျှအပိုမပါကြပေ။

၁၆-အစမ်း

အာလံဘက်သို့ နံနက် ၆-နာရီခန့်တွင် ရောက်ကြသည်။ ကားဆိပ်၌ အရှင်မဟာနန္ဒသည် သံသာ ၃-၄-ပါး၊ ကျေးဇူး သား ၄ ဦးနှင့် စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ အရှင် မဟာနန္ဒ၏ဗုဒ္ဓသာသနာပြုကျောင်းသို့ရောက်ကြ၏။ မကြာမီ အာလံမြို့မှ ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအကြောင်း ကြားသိထား သူ့ပရိသတ်များ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုဒကာ၊ ဒကာမတို့ကပင် နံနက်ဆွမ်း ပို့ကြပေသည်။

ထိုအချိန်က ဆရာတော်သည် တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း၌ သာသနာရေးဆောင်းပါးများ မပြတ် အပတ်စဉ် ရေးသားနေသည့် ဆရာတော်ကို ကိုယ်တိုင် မမြင်ဘူးသူများ လာရောက်ဖူးမြင် နှုတ်ဆက်ကြရာ ကျောင်းတွင် ညွှန်အတော်များနေလေသည်။

ဤသို့ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြသူများ၏ အထည်း၌ ယခင်က စစ်တိုင်းတောင်ရိုး နယားချောင်တွင် နေထိုင်ခဲ့သူ အလွန် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သော နိုင်ငံကျော် ကထိက လက်ဟောင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ “မြဝတီဆရာတော်” ထွက် ဦးအုံး ဆိုသူတဦး ပါလာလေသည်။

ဦးအုံးမှာ အသက် ၆၀ ကျော်ချေပြီ။ ပိဋကတ်စာရေး နဲ့ စပ်ခဲ့သူတဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော်များ

ဆိုင်ရာ အဖွင့်အရှင်း ကျမ်းများ၌ ဗုဒ္ဓ၏မူရင်း အဓိကအချက် များနှင့် ချွတ်ချော်တိမ်းပါး ရှေ့နောက်အစဉ် ဆက်စပ်မရ ဖြစ်နေသော စာအများပင် ရှိနေသည်ဟု ဦးအုံးက ဆွေးနွေး ထားသည်။ ဦးအုံးက ထိုချို့ယွင်းတိမ်းပါးချက်များကို ဗုဒ္ဓ စာအတော်ယောင်ယောင်အပြစ် တဖက်က လူများက စွဲကိုင် ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကိုဝေဖန်ပစ်မှာစိုးသည်ဟု သတိပေး၏။

“ဒါတွေကို ဦးပဋ္ဌင်းတို့ပြောကြရင် ဆုံးတော့မှာ မဟုတ် တဲ့။ စာတွေဆိုတာ ဘုရားကို မြင်လိုက်တွေ့လိုက်တဲ့ အထဲက ပြုလုပ်တဦးကမှ ရေးခဲ့၊ မှတ်ခဲ့တာ မရှိဘူးဆိုတာ တကားအုံး က အသိသားဘဲ၊ နှုတ်နဲ့ဘဲ ရွတ်ဖတ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတာ ဆွေချည်းဘဲ၊ အဲ-သာသနာသက္ကရာဇ် ၃၅၀-ကျော်လောက် ကတော့မှ စာရေးဆရာတွေ အမျိုးမျိုးပေါ်လာကြပြီး ဒီ ပါဠိ ဆာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘုရားက ဘယ်လိုဆိုလိုတာ၊ ဟိုပါဠိက ဘယ်လို အနက်သဘော စတဲ့ဟာတွေ ရှောက်ရေးကြတာဘဲ ဆိုတာအုံးရဲ့။”

“အဲဒါတွေကြောင့် တပည့်တော် စိုးရိမ်မိတာပေါ့ ဆရာ ဆော်၊ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ရေပုံတွေ ကြည့်တော့ သူတို့ကဘဲ ဘုရားကြလေရာရာ သူတို့ပါထပ်ချပ်အတူ ပါသွား ပြီး ကိုယ်တိုင်ဘဲ မြင်ကြ၊ တွေ့ကြတဲ့အတိုင်း ရေးထားကြ သယောင်ယောင်တွေလုပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ပြ၊ ရှင်းပြ နဲ့ ဖြစ်နေကြတာဘဲ ဆရာတော်ရဲ့။”

“အေးလေ-သူ့ဟာသူ ရေးချင်တာ ရေးကြပေစေပေါ့။ အဲဒီ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး နှစ်ပေါင်း ၃၅၀-ကျော်နဲ့

ကြောသုတ်ရဲ့ အစနိဒါန်းပိုင်းနဲ့ အဆုံးသတ်နိဂုံးပိုင်း ၂-ခုထဲ မဂ္ဂင်နဲ့ ညှိကြည့်ရင် အ ကိုမဝင် ထည့်စာတွေပါနေတာဘဲ တွေ့ကော ဘယ်လိုလဲဘုရား”

“ဒါမျိုးတွေကျတော့ အလယ်ပိုင်း ဘုရားဟော အစစ်ရဲ့ မူကိုသာ ယူပေါ်တကာအုံးရဲ့။ ဒီအစပဏာမနဲ့ အဆုံးနိဂုံး တွေကျတော့ မဇ္ဈိမမူကတမျိုး မြောက်ပိုင်းက တမျိုးနဲ့ ဖြစ်နေတာတွေရတယ်။ အလယ်က ပါဠိတော်ရဲ့ အ ပိုင်း က တော့ သာသနာ သုံးပိုင်း သုံးဌာနစလုံးမှာ မတိမ်း မစောင်းအောင် တွေ့နေရတယ် တကာအုံး။ ဒီတော့ အဲဒီ သုံးဌာနက အတည် ဖြစ်နေတဲ့ အ လယ် ပိုင်း စာ ကိုယ် ပါဠိတော်ကို ယူထားရင် ဘယ်ကမှ ငြင်းချက် ထွက်စရာ မလိုတော့ဘူးမူတ်လား တကာ ကုံးရ”

“ဘုရားတရားတော်တွေထဲမှာ ဘုန်း ကြီး တွေ ရဲ့ စိတ် တူး တွေက ဝင်နှောက်ထားတာက အတော် ခက် နေ တယ် ဆရာ တော်၊ အဲဒါမျိုးတွေကိုဘဲ တပည့်တော် မ ကျေ နပ် နိုင် တာဘဲ ဘုရား”

“ဒါကတော့ တတာကြီးတို့လို စာပေနှင့် ပွန်းတီးထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းလိုလိုဘဲ ဒီမကျေနပ်မှုမျိုးတွေ ရှိတာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် နည်း နဲ့ ကိုယ် တရား တော် အစစ်တွေ ရွေးထုတ် ယူနေကြတာပေါ့၊ ပြောနေလို့ လဲ စာဘူးတောင်း သိုက်ထဲ သပွယ်အူသွတ်လိုက်သလို အကုန်လုံးထွေးလုံး ရစ်ပတ်ကြီး ဖြစ် ပြီး ပြောမဆုံးပေါင်- တောသုံးထောင်ထဲမှာ ချာလယ်ချာလယ် နဲ့ ဖြစ်နေကြဘို့ဘဲ ရှိတယ်တကာကြီး၊ ဒီတော့ ဒါတွေ ရှောင်

ပြောမနေနဲ့တော့ ကိုယ် ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်သာ ချင့်ချိန်ပြီး ယူကြဘိ တိုက်ထယ်၊ စကားပမာဘဲဆိုပါတော့ အဋ္ဌ ကထာ ဆရာ အရှင် ဣဿောသဆိုတာ သိဟိုဠ်ကို ရောက်လာချိန်မှာ ဘုရားပရိတ် မိတ္တာန်စံဝင်ပြီးလို့ နှစ်ပေါင်း ၉၅၆-နှစ်တောင် ကြာလွန်ခဲ့ပြီ မူတ်လား။ အဲသူသိဟိုဠ်က ပိဋကတ်စာပေတွေ လေ့လာဖတ် မြောက်ပါပြီဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းဘဲ တထောင်နီးပါး ဘု ရား နဲ့ ကွာခဲ့ပြီဒါပေမဲ့ တကာအုံးလဲသိမှာဘဲ။ အဲဒီ အရှင် မဟာ ဣဿောသက လောက ဝိဒ္ဓအဖွင့်ဆိုတာကို ရေးတော့ ဘုရား ဆခင်က နတ်ပြေတက်လိုက်တာ မြင်မို့ တောင်ကတဆင့် လှမ်း လို့ ၂-သွမ်း ၃-ဖဝါးနဲ့ ရောက်သွားဆိုဘဲ၊ နောက်ဘုရားပြန်ကြွ ဆင်းလာတော့ ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြား စောင်းတန်းကြီး တဝင်းဝင်းက နတ်ပြဟောတွေ ထီးဖြူတွေနဲ့ မိုး ပေး ပြီး ခရု သင်းတွေမှုတ်ပို့ ပေးလိုက်ကြတယ်လို့ စာတွေ ဖွဲ့ထားတော့တာ ဘဲ။ အဲဒီအရေးအသားမျိုး ရေးပြရအောင်က သူဘယ်နည်း နဲ့ မြင်ရသိရလို့ ရေးတာလဲ၊ သူနဲ့ ဘုရားပွင့်ချိန်နဲ့ နှစ်ကိုးရာ တထောင်လောက် အနည်းဆုံးကွာနေတာ တွေရတယ်၊ ဒီတော့ ဒါမျိုးတွေ တကာအုံးပြောမနေနဲ့ တော့လေ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သာ သုံးသတ်ယူဘိဘဲရှိတော့တယ်။”

“မဟုတ်ဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က အဲသလို စိတ်ကူးနဲ့ စာဖွဲ့ပြီး ပိဋကတ် ပါဠိတော်တွေကိုဖွင့်ပြတာ မျိုးတွေ ကျတော့ အူထဲအသဲထဲကကို ပူပူ ထ လာ တယ်။ နောက် ပိုင်း မှာ ရှင် ပိဏ္ဏောလ မထေရ်က ၃-ယူဇနာကျယ်တဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးကို ခြေမနဲ့ ညှပ်ပြီး ကောင်းကင်မှာ လှဲ ပြလိုက်သေးတယ် ဆိုတာ

တွေလဲ ရေးလိုက်တာ ပြည့်နှက် နေတာ ပါဘဲ။ ဒီအရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓသောသဆိုတာကြောင့် အတော်ကို ခက်ကုန်တာဘဲ ဆရာတော်။”

“ဒါကြောင့် ဒါတွေမစဉ်းစားတာဘဲကောင်းတယ် တကယ်အုံး။ ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့က ဘာတွေကို ပြန်ထေင်ကံပြီးတော့ စားကြရမလဲ ယူကြရမလဲဆိုတာ ရှာကြည့် လိမ့်မယ် တကယ်အုံးရဲ့။”

“မုန်ပါ။ ဆရာတော် ထောက်ပေးစမ်းပါအုံးဘုရား”
“လွယ်လွယ်ကလေးတွေထဲကရှာလိုက် တော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဘုရားရှင်ဟာ ဘုရားရှင်အဖြစ် ရောက်ရှိပြီဆိုတာ ကိုယ်တော်တော် သိရှိဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် သမာပတ်က ထတော် မူခဲ့ပြီး တရားဟောဘို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေဆီ ကြွတယ်မဟုတ်လား။”

“အဲဒီမှာ သတ္တဋ္ဌာနလို့ ရှင်ဗုဒ္ဓဒတ်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဋီကာက ဆိုပြောတာကော ဆရာတော်”

“တကာအုံးက ဝိနည်းမဟာဝါပါငြိတော် မူရင်းမှာပါပဲ စတုသတ္တဟနဲ့ မတူပြန်ဘူးလို့ ဆိုချင်ပြန်ပလား။”

“ဆိုကိုဆိုချင်လို့ လျှောက်ထားပါ ဆရာတော်”

“အိုဒကာအုံးမလဲ ဘုရားနဲ့ နှစ် တထောင် လောက် ကွာ မှေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေချည်း အပစ် တင် နေတာကိုး- အဲဒါ ထားပါအုံး အဲသလိုဘုရားရှင်ဟောဘို့ မိဂဒါဝ်ကိုရောက် တော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတွေက ဘုရားဖြစ်လာတာ မယုံနိုင်ကြသေးဘဲဖြစ်နေကြ တယ်မဟုတ်လား။”

“မယုံဘူးလို့ အတိအလင်းငြင်းဆိုကြပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒီမှာဘုရားရှင်နဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ပထမဦးဆုံး ပြန်တွေ့တဲ့ အခါကိုကြည့်လိုက်ရင် ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ ဣဒ္ဓိပါဒ်တံခိုး ပြာဋိဟာ ဆရာတို့ အဓိကထားတဲ့ဘုရားလား။ (သို့မဟုတ်) အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို ဆင်ချင်သုံးသတ်တဲ့ ဥာဏ်တော်ကို အဓိက ထားသ ထားဆိုတာ မရှင်းဘူးလားတကာအုံး။”

“အဲဒါအထိဆုံးဘဲဆရာတော်၊ ဥာဏ် တော် သက်သက် အဓိကထားတဲ့ ဘုရားဆိုတာ အလွန်ထင်ရှားပါတယ်။ ငါဘုရား ဖြစ်ပြီဆိုပြီး ဘယ်တန်ခိုးတော်နဲ့မှ ကြွမပြပါဘူး- ဥာဏ် တော် သက်သက်နဲ့ ကြောင်းကျိုး ဆင်ချင်ပြီးရတဲ့ တရားကို သာရှင်း ဆင်းဟောပြတာ တွေရပါတယ်ဘုရား။”

“ကဲ-ဒီလိုဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က တန်ခိုး ပြာဋိဟာတွေရဲ့ အရှိန်အ ခါဘာမှမပါဘဲ ဥာဏ်စခန်းသက်သက်နဲ့ ဟောပြောတဲ့ တရား ဆော်ကို ကြားတာနဲ့တပြိုင်နက် ပဉ္စဝဂ္ဂီတသင်းက ကန်ကွက် ချက်တစုံတရာမရှိဘဲ အညီအညွတ် ဘုရားအစစ် ကေန့်ဖြစ်လာ ကြောင်း သိကုန်ကြတာဘဲမဟုတ်လား တကာအုံးရဲ့”

“ဟုတ်ထာပေါ့ဆရာတော်၊ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်တွေ ဘာတွေ ပြုလို့မယုံဘူးဆိုတဲ့ ဝဂ္ဂီတဦးမှ မရှိတော့ဘူး။ တခါထဲကို ဝတ် ဆွဲပြီး ဘုရားဖြစ်တာဝန်ခံကုန်ကြတာပါဘဲဘုရား”

ဤသို့ဆရာတော်နှင့်ဦးအုံးတို့ အချီအချပြောဆိုနေကြသည်ကို သားမှပရိသတ်က ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေကြ၏။ အားလုံး ထပ် အထူးစိတ်ဝင်စားနေကြပေသည်။

“နောက်တချက်က ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးထဲက

အငယ်ဆုံးအရှင်အထွဋ်နဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းဥပတိထာ
တို့ တွေ့တဲ့အခန်းကို အကဲခတ်လိုက်ဖို့ရှိပြန်တယ်”

“ဆိုပါအုံးဆရာတော်”

“အဲဒီအရှင်အထွဋ်နဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို မြင်တဲ့ ဥပတိထာ
အရှင်ရဟန်း ဘယ်တရားအားထုတ်ပါသလဲလို့ မေးလိုက်တော့
အရှင်အထွဋ်က ဘာတန်ခိုးများ ထုတ်ပြတာတွေရသလဲ ဆရာ
အုံးရဲ့၊ ရိုးရိုးကလေးဘဲ(ယေဓမ္မာ-ဟေတုပဘဝါ) ဒီလောက
မှာ အကြောင်းနဲ့ ကင်းသောတရားမရှိလို့.....”

အဲဒါလေး ပြောလို့ကန့်နဲ့ ဥပတိထာဟာ တခါထဲ အရှင်
အထွဋ် သင်္ကန်းဆွဲပြီး နောက်ကကပ်လိုက်လာတော့တာဘဲ မှတ်
လား၊ အဲသလိုအချက်တွေကို ပြန်ပြီး ထောက်ကြည့်ရင် ဦးပဉ္စင်
တို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ တန်ခိုးဗျာဠိဟာတွေ ဣဒ္ဓိပါဒိတွေနဲ့ လုပ်
နေစရာမလိုပါဘူး တကားအုံးရဲ့။ တရားတော်အစစ်ရဲ့ အနှစ် အ
ဓိပ္ပာယ်တွေကိုက သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်က ထွက် လာ တာ တွေ
ချည်းဘဲဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီသားပါ”

“အဲဒါကိုဘဲဘုရားမမြင်ဘူးဘဲ နှစ် တ ထောင် လောက် ရှိမှ
မွေးလာတဲ့စာရေးဆရာတွေက မနေ့တနေ့ကဘဲ သူ တို့ နဲ့ ဘုရား
နဲ့အတူတူလိုက်ပြီး တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရ သလို ရှောက်ပြီး ချဲ့ ဖွင့်ရေး
ကုန်ကြတဲ့စာတွေကို တပည့်တော်စိတ်နဲ့ မဆန့် ဖြစ်နေတာပေါ့
ဆရာတော်”

“ဒါတွေတော့ သူတို့ စာရေးဆရာ ချင်းလဲ တဦးရေးတာ
တဦး ဝေဖန်ထားတာတွေ ပြည့်လို့ပါဘဲ တကားအုံးရဲ့။ အရှင်
မဟာဗုဒ္ဓဗောဓိ သ ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို ဇေတဝန ဝါသီဂိုဏ်းဝင်

အရှင်အာနန္ဒာဆိုတာက အကုန်ရှောက်ပြီး ဝေဖန် သုံး သတ်ပစ်
တာတွေလဲ ရှိတာပါဘဲ။ အရှင် အာနန္ဒာရဲ့ စာတွေ ရဲ့ အချိုး
အစိန်းမှာ ဘာက စ တွယ်သလဲဆိုတော့ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဗောဓိ
အာ သူ့ထက် နှစ်ပေါင်း ၅၀-လောက်ဦးပြီး လူ့ ပြည်ရောက်
တာနှင့်လို့သာ လက်ဦးသွားတာ ခံရတာပါတဲ့။ သူကသာ အရှင်
ဦးပြီး မွေးလာနိုင်ရင် အရှင်ဗုဒ္ဓဗောဓိရဲ့ ကညစ်ကဒီလိုစာမျိုး
တွေ ထွက်လာနိုင်ဘို့ အဝေးကြီးလို့ ဆရာစဉ်ဆက် ပြောကြတယ်
ဆရာအုံးရဲ့”

“မှန်ပါ။ မူလဋီကာကျမ်းဟာ အရှင်အာနန္ဒာရေးတယ် ထင်
တယ်ဘုရား”

“အဲဒါတွေပြောနေကြရင် တကာကြီးနဲ့ဦးပဉ္စင်းတို့ ဆုံးတော့
မယ်မှတ်ဘူး၊ လယ်တီ ဆရာတော်ကြီးလဲ ဝသာဝနီဋီကာ ကျော်
စ အမှားပေါင်း ၂၀၀-ကျော်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းထောက်
ပြခဲ့တာဘဲ တကာကြီးရဲ့။ ဒီတော့ဦးပဉ္စင်းတို့က ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ရဲ့
အန္တရာကထာနဲ့ ကိုက်မကိုက်-ညီမညီ ကိုယ့် ဟာ ကိုယ့် ကြည့်ရှု
ဆုံးသပ်ယူကြဘို့ဘဲရှိတယ်”

“ဓမ္မစကြာနဲ့ အနတ္တလက္ခဏသုတ်နှစ်သုတ်လားဆရာတော်”

“ဒီနှစ်သုတ်ကတော့ ဘုရားရဲ့ ပါဝစနဟုတ်-မဟုတ် မှတ်တိုက်
ကြည့်ဘို့ မှတ်ကျောက်သဘော လက်စွဲထားရမှာဘဲလေ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ဟုတ်ဘဲဆရာတော်၊ ပါဠိတွေနဲ့ မြင်တိုင်း
ဘုရားဟောချည်း ဖြစ်နေရတဲ့ စာတွေက များ လွန်း နေ တော့
ဒီ ၂ သုတ်ဘဲ မှတ်တိုက်ကြည့်ဘို့ဘဲရှိတယ်။ တပည့်တော်လဲ ဒီနည်း
သဘောကြတယ်ဆရာတော်”

အဲဒီလိုကိုယ်မှာရှိတဲ့ ပဉ္စဒါနဲ့ အပြင်ကပဉ္စရုံနဲ့ အမြဲကပ်တတ်တတ်တတ်၊ ငြိတတ်တဲ့သဘော မကုန်သေးသရွေ့ သံရိုးရိုးဘဲ၊ လိုက်နဲ့ တွေ့ထိကြည့်ရင် ကပ်တတ်တဲ့သံ အညံ့စား ဝိဇ္ဇာလဲ လိုမရသေးတဲ့ သံခဲသက်သက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာပေါ့။ အဲဒီလိုကိုနဲ့ထိလို့ မရတော့ဘူး၊ မကပ်တော့ဘူးဆိုမှ သံ တွယ် လွတ်တယ် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီး အဲဒါလို ဥပမာပြောတာပေါ့-တကား”

“အဲဒီလို အခုဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း သံတွယ် လွတ်တတ်တရားကကော-ဘုရား”

“ဒါက တခု တကာမှာ ရှိနေတဲ့ တဏှာ ဆိုတဲ့ တပ်မတော်လိုချင် မက်မော တောင်တတဲ့ အာရုံကို ဖြတ်လိုက်ရတယ်”

“ဒါပြတ်အောင်က ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲဘုရား”

“ဒီကျတော့ အကျင့်က ရှိတော့တယ်၊ အားထုတ်ပြီး ထိန်းရတယ်၊ မျက်စေ့တို့၊ နားတို့၊ နှာခေါင်းတို့၊ လျှာတို့ကို ကာယ အတွေ့ အထိ အပူတ်အသပ် ခံစားမှုတို့ ဆိုတာတွေက ကိုယ် ဟဒယ ဝတ္ထုဆိုတဲ့ အတွင်း နှလုံးသားအိမ်ကို အာရုံကြောတုက မပို့အောင် ထိန်းပေးရတယ်၊ မတော်လို့ အဲဒီအာရုံကြောတွေထဲက ပို့ပေးအံ့၊ နှလုံးက အမှတ်သညာပြုမူဦးကျောက်ဆီကို မရောက်အောင်ပေါ့လေ- ထိန်းသိမ်းပေးရတယ်၊ အဲဒါလို အတွင်းအဋ္ဌတ္တမှာရှိတဲ့ အာရုံပို့ပေးရာလမ်းတွေကို ဖြတ်လားရတယ်၊ စိတ်နဲ့ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ဖြစ်မှဖြစ်ရင် သေသွားမှာပေါ့၊ စိတ်ကိုမနောဝိညာဉ်လို့ စာခေါ်တယ်၊ အဲဒီ မြင်တာ- ကြားတာ- နံတာ- အရသာယူတာ- ထိတွေ့တာတွေ အားလုံး သူ့ သဘာဝ အလျောက်၊ မြင်မှု- ကြားမှု- နံမှု-

အရသာခံမှု- ဝိမ်တွေမှု ဆိုတာတွေရှိချင်ရှိ၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ တယ်လို့ မနေ မနောဝိညာဉ် ဆိုတာဆီကို မရောက်အောင် ထိန်းနိုင်အောင် သမာဒိဋ္ဌိဆိုတာပေါ့-တကား”

“သမာဒိဋ္ဌိအမြင်မှန်ဆိုက်ရင် ကိုယ် ကိုယ်ကို ငါဘဲ၊ သူဘဲ၊ သောကျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ အိမ်၊ မော်တော်စား၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ တောတောင်တွေဘဲလို့ တချက်မှ မယူဆသန့်တော့၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော- ဆိုတဲ့ သောဘူတ ဓါတ်လေးပါး တို့ ရဲ့ ပရိယာယ်မျှ ခေတ္တ ခဏ အညှိုး ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ဥပါဒါန် အမှတ် သညာတွေ ပါ သလားလို့ အကုန် အမှန် အစစ် သဘာဝကို မြင်လိုက်ရင် အနားကပ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒါသာပါဘဲ- ဒီမှာ အရိသာအဆင့်ရောက်ပါပြီ ဒီနောက် အရဟတ္တမဂ်မှာ အသို့ မာနဆိုတဲ့ ဋီ-ဆိုတဲ့ အမှတ်သညာလေးပါ ပြုတ်တာနဲ့ တချက်ထဲ ထိကိုကူးသွားလို့ လောကနဲ့ လွတ်သွားပြီ ဆိုတာသာ မှတ်ဆော့၊ ဒုက္ခအားလုံးက ငြိမ်းပြီမှတ်တော့၊ အဲလေ ‘မှတ်’ ကိုလဲ မနေရတော့ပါဘူး၊ စကြာဝဠာနဲ့ တသားထဲ ရောသွားပါပြီ၊ တတိထင်ထင်နဲ့ ငြိမ်းမှုကို တွေ့နိုင်ပါပြီ။

“ဒီဟာသေမှ ဖြစ်သလားဆရာတော်”

“အော်ဒကာနွယ် သေနေမှတ်ဟာ ရုပ်နာမ်ဘဲပျက်စီးသွားတာနဲ့ ဖြစ်မလဲဒကာရဲ့၊ မသေခင် အဲသလို ဖြစ်လာအောင် အဲဒီလို အာရုံတွေဖြတ်တဲ့အကျင့်နဲ့ အားထုတ်ရတာမျိုး၊ သေသွားမှတော့ ဘယ်ရုပ်ဘယ်နာမ်အားကိုးနဲ့ ဖြစ်စရာ ရှိတော့လဲ ဒကာရဲ့၊ သံဒိဋ္ဌိကဂုဏ်ဆိုဒါ ဒီလိုဖြစ်တာကိုပြောတာပေါ့၊

သံဃိဋ္ဌိကဆိုတာက ရုပ်နာမ် ၂-ခုတို့နေစဉ်မှ ဖြစ်တာဘဲတကားလေရာ။ ရုပ်နာမ်ပျက်မှဆိုရင် ဘယ်သံဃိဋ္ဌိက ဂုဏ်နဲ့ ညီတဲ့ တရားဟုတ်တော့မလဲ”

“တပည့်တော် သဘောတော့ ကျနေပြီ၊ ကောင်း ကောင်းနားမလယ်သေးဘူးဆရာတော်”

“ဒုက္ခက လွတ်ချင်ကျွတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် နားလယ် လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒုက္ခတွေ့ကို သုခလို့ ထင်နေသ၍တော့ နားလည်ဘို့ မလွယ်ဘူးတကား”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာတော်”

“ခက်လိုက်ပါတိ ဒကဒနွယ်- သကြားမစားဘူးတဲ့ လူက ချိုတယ်ဆိုတဲ့ အရသာဟာ ဘယ်လိုနေတာဘဲလို့ ပြောရုံနဲ့ ရှင်းမရသလို အလုပ်မျိုးဘဲတကားရဲ့၊ ကိုယ်တိုင်လုပ် ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ယူမှ ရတာမျိုး”

“စိတ္တဇနာမ်လားဘုရား”

“ဟုတ်တတ်ဘကား စိတ္တဇနာမ်လို့ဘဲ ကောက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ယူဆပေတော့”

“အနို့- စာတွေ ပေတွေ ကတော့ များလှချည့်လား ဆရာတော်၊ ပိဋကတ်တွေ- ကျမ်းတွေအခုနင်က ဆရာတော်တို့ ပြောပြောနေတဲ့ ဋီကာတွေဘာတွေဆိုတာ ရှုတ်နေတာပါကလား ဘုရား”

“အဲဒါတွေက သတ္တဝါတွေ သနားလို့ ချွတ်ချင်ကယ်ချင်တဲ့ စေတနာတွေကြောင့် စာတွေ ရှုပ်ထွေးများနေတာ ထင်ပါရဲ့၊ အေး-အခုနင်ကလို့ ကိုယ် ဝဋ် ကိုယ်ချွတ်ချင်တဲ့ လူများအပို

အတော့ အခု ဦးပဉ္စင်း ပြောတာ ကလေးလောက် အစရရင် နည်းဟာကိုယ် လွတ်ရာသွားပြီးကြဲယုံဘဲ၊ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း အထက်ကသင်လာပါလိမ့်မယ်၊ တရားအစစ်နဲ့ အလုပ် အစစ်က နည်းထဲမှာ ရှိတာမျိုးတကားရဲ့၊ အပြင်ကတော့ နည်းနာနိဿယ ဆရာမျှဘဲ ရတယ်”

“အဲဒီအပြင်က နည်းနာနိဿယဆိုတာ ခုနဆရာတော်ဟောတာ အကုန်လားဘုရား”

“တကားလေးရဲ့၊ ဓါတ်ခံကလဲ ရှိသေးတာကိုး- သဘောဆက်ဖို့ဓါတ်ခံရှိပြီးသားဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်”

“နောက်ထပ် သဘော နဲ့ပေါက် အောင် ပေါ့ ဆရာတော်”

“တကားလေး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာရေး ၃-ပါးတော့ သိမှာပေါ့”

“သိပါတယ် ဆရာတော်”

“အဲဒါသိရင် အဲဒီလက္ခဏာရေး သုံးပါးနဲ့ ဆင်ချင်၊ မဂ္ဂင်ပေးပါနဲ့ သစ္စာ ၄-ပါးကို နားလည်အောင်လုပ်၊ ဒါနဲ့ မှမဟန် သေးဘူးဆိုရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို လေ့လာသုံးသပ် အဲဒါနဲ့ လဲ မဖြစ်သေးဘူးဆိုရင် ပေါမိပက္ခယ တရား ၃၇-ပါး လေးကို သဘောပေါက်အောင်လုပ်၊ ဒီထက်နောက်ထပ် ဘာမှ လိုတော့ပါဘူးတကား။ ဒါဘုရားဟော လိုရင်းအချက်အကုန် ဝါတာပါဘဲ”

“စောစောက ဆရာတော်တို့ ဟောပြောနေတဲ့ ဓမ္မစကြာတို့ အနတ္တသုတ်တို့ကော့ ဘုရား”

“အဲဒါကတော့ အရကျက်နိုင်ရင် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကလေး စဉ်းစားစရာ ဥပမာရတာပေါ့လေ။ အဲဒါဆိုတာတွေက များလွန်းတော့ ဒီနှစ်သုတ်ပါ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဝင်ရဲ့လား။ မဝင်ဘူးလားဆိုတာ တိုက်ကြည့်ဖို့ လက်ထောက်ပေးပါ။”

ဒီပြင်ကောဘုရား-

“ဒီပြင်ဆိုတာတော့ တကလေးဥစ္စာ တရားထက်စာတော်ကို ရောက်သွားမှာစိုးရတယ်။ စာဘက်ကိုရောက်သွားရင် တော်နဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ မရဘဲ မျက်စေ့ လယ်သွားမယ့် ဝိပဿနာအလုပ်စခမ်း သက်သက်ဆိုတာက ပဌမသိပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး လိုက်လို့ မကောင်းဘူး တကလေး။ စာတော်က သဘောသာ အဓိကဖြစ်တယ်လို့ မှတ်။ သိတ်လိုက်တာ အလုပ်ထက်စာတွေဘက်ကို အလေးတင်းသွားမှာ အလွန်သတိထားရတယ်။ စာဥပါဒါနိဖြစ်သွားမယ်။ အေး - စာတွေကို အနေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့တတ်ရင်တော့ နဲ့နဲ့သက်သာသေးရဲ့”

“ပိဋကတ် ၃-ပုံဆိုတဲ့ စာတွေအားလုံး မလိုဘူးလား ဆရာတော်”

“ဒါတွေ အသာထားတော့ တကလေး။ ပိဋကတ် ၃-ပုံ ဖြစ်လာရတာက ဘုရား ၄၅-ဝါပတ်လုံး ဟောနေတဲ့ တရားတွေ စုထားလို့ များနေတာ။ လိုရင်းကတော့ ခုန ဦးပဉ္စင်းပြောခဲ့တဲ့ တရားစုလောက်ပဲ။ အဲဒီပိဋကတ်သုံးပုံရဲ့ အချုပ်အခြာ အကုန်ပါပြီးပါပြီ”

“အဘိဓမ္မာတို့ ဘာတို့ဆိုတာကောဘုရား၊ တချို့ အဘိဓမ္မာတို့ကတော့ ဘာတွေနဲ့တောင် ဖြစ်နေကြတာဘဲ ဆရာတော်။ အဲဒါကတော့ တပည့်တော်တို့ဆီမှာတောင် ရှိနေပြီ”

“အော်-တကလေးက အဘိဓမ္မာဆိုတာ ဘာကိုခေါ်လို့ ဆိုတာလို့ သိသိမသိထားတာလဲ အဘိဓမ္မာဆိုတာ နက်နက်နဲနဲ တွေးတာပဲ။ အဖြေရှာတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ အဘိဓမ္မာချည်းဘဲ တကလေး”

“အခု အဘိဓမ္မာက လောဘ-ဒေါသ-မောဟဆိုတဲ့ တရားတွေကို ချုပ်တည်း ခမ်းခြောက်သွားအောင် လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတဲ။ အဲဒါကတော့ မျိုးပြောရရင် တကလေးရဲ့ အနတ္တသဏ္ဍာန်မှာ စွဲနေတဲ့ တဏှာ-မာန-ဒိဋ္ဌိ ဆိုတဲ့ တရားစုကို တကလေးက အတ္တထဲက ပျောင်စဉ်ကုန်ခမ်းသွားအောင် ထုတ်ပယ်ပစ်ရမှာပဲ။ အဲဒါတွေ ကုန်စင်ခမ်းခြောက်စေတဲ့ အဖြေကို ချုပ်တည်း ခမ်းခြောက်စေရတာကို အဘိဓမ္မာ ဖြစ်လာတာပဲ။ တကလေး။”

“အနို့ စိတ်-စေတသိက်-ရုပ်-နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မာကတော့ အဘိဓမ္မာမဟုတ်လို့လား ဆရာတော်”

“အဲဒီအဘိဓမ္မာက တဏှာ မာန-ဒိဋ္ဌိ ဆိုတဲ့ တရားတွေကို ခမ်းခြောက်စေတဲ့ အဘိဓမ္မာ ဟုတ်တယ်-မဟုတ်တယ် ဦးပဉ္စင်းပြောလိုဘူး။ အဲဒီ စိတ်-စေတသိက်-ရုပ်-နိဗ္ဗာန်လို့ ဟောပြောနေတဲ့ အဘိဓမ္မာဆရာ တဦးဦးကို သူပြောတဲ့စကားတလုံး ဝှံ့ပြောကြည့်။ သူက ဟုတ်တယ်ဆိုတာတခုကို မဟုတ်ဘူး ပြောကြည့်။ အဲဒါဟောက်လို့ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာတာ တကလေး တွေ”

ရလိမ့်မယ်။ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပေါ့။ ဒီတော့ သူ့အဘိဓမ္မာဟာ တကားလေးလိုချင်တဲ့ တဏှာ၊မာန၊ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ကုန်ခမ်းရာ အရိသ စခန်း နိဗ္ဗာန်လမ်းက အဘိဓမ္မာ ဟုတ် - မဟုတ်တကာလေး စဉ်းစားပြီး လိုက်ချင်လဲလိုက်ပေါ့လေ”

ဤနေရာ၌ ဦးအုံးက ဝင်ပြီး-

“အဲဒါ မောင်ရင်ရေ ဘယ်လောက်စဉ်းစားစရာ ကောင်း တဲ့ အချက်လဲ ကျုပ်တို့တောင် မျက်စေ့လယ်တယ်တယ် ဖြစ် နေတာ တချက်ထဲ တဲ့တဲ့ကြီး သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒီ ထက်ရှင်းတဲ့ ဆရာတော်မျိုး ရှားရှားဘဲ မောင်ရင်ရေ.....၊ ကဲ- မောင်ရင်တို့ရှောက်စရာကုန်ရင် ကျုပ်က ဆရာတော်ကို အရေး ကြီးတဲ့ကိစ္စအချက် ရှောက်ချင်သေးလို့ မောင်ရင်တို့ ရှောက် ထားစရာ ကုန်ပလား”

“ကြုံတုံး မေးရ ရှောက်ရတာပါ-ဦးရယ်၊ ဦးတို့က လေးပြီးသားတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့က အတော်ကို ဝေးနေ သေးလို့”

“အနို့ ကြုံတုံး မေးစရာရှိ မေးအုံးပေါ့၊ ဒီဆရာတော် အေး ပြောတာ၊ ဟောတာတွေဟာ တကယ့်ရှင်းလောက်ပါတယ် ဘာများ လိုတာရှိသေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့တော့ လိုသလား၊ မလိုသလား- မပြောတတ်ဘူး ဦးရဲ့၊ အရင်ကထက်တော့ အများကြီး သဘောပေါက်လာပါတယ်”

ဦးအုံး ဆရာတော်သို့ တဖန်လှည့်ပြီး.....

“ဆရာတော် အခုသွားပြီး ဟောရ ဝေဖန်ရမဲ့ အခုကိစ္စ

ဟာ မသေးလှဘူးထင်တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် စောစောက ဆွောက်ခဲ့သလို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေ ထဲမှာ စပ် ထိုး ဟပ်လို့ မရတဲ့ တရားတွေက နေရာတကာမှာ ကွက်တိ ကွက်ကြား ညပ်ညပ်ပါနေတယ်ဆိုတော့ ဟိုဘက်က ဝေဖန်မဲ့ တွေက အဲဒီတရားတွေကို ဘုရားဟောတွေဘဲဆိုပြီး ဝေဖန် ဖတ်ရင် ဆရာတော် ဘယ်လို ချေပမလဲဘုရား”

“ဒီတော့လဲ ဖွတ်မီးနဲ့ ဖွတ်ထိုး ဆိုသလို သူမေးတဲ့ တရား မျိုးထဲကဘဲ အဖြေ ပြန်ရှာပြီး ချေပရတော့မှာပေါ့.....တကာ ချိုးရယ်”

“တယ်မလွတ်လှဘူး ဆရာတော်”

“ကိုယ်လက်ခံယူကြည့်ဘို့မှမဟုတ်ဘဲ ပြေလည်အောင် ရှင်း ရတဲ့ သဘော သက်သက်ဆိုတော့ အဲဒီ တရားတွေဘဲ ပြန်ပြီး ခံတပ်လုပ်ရမှာဘဲ တကာအုံးရဲ့”

“ဒါဖြင့် တပည့်တော်က ခရစ်ယံဘက်က နေပြီး ဗုဒ္ဓဘာ သာဘက်ကို ဒီတရားတွေနဲ့ ဝေဖန်မယ်၊ ဆရာတော်က သူ့ ဟာနဲ့သူ ပြေအောင် ပြန်ချေကြည့်စမ်းပါ ဆရာတော်”

“လုပ်လေ-ကောင်းသားဘဲ၊ ဦးပဉ္စင်းလဲ ဟိုမှာ တကယ် ဝေဖန်ချေပရတော့ ဆုတ်နည်း၊တက်နည်း၊ဝိုက်နည်း၊ကျွေးနည်း တွေ အကျင့်ရတာပေါ့”

“ပွဲမဝင်ခင် ပြင်ကကျင်းပ ဇာတ်တိုက်ကြည့်တဲ့ သဘော ပေါ့ ဆရာတော်”

အချိန်မှာ နာရီပြန်တချက်သို့ နီးလေပြီ။ နေကြီးကအလွန် ဤကောင်းတုန်းအချိန် ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းဆောင်သွပ်မိုး
S 9

အောက်၌ ဆရာတော်နှင့် ဦးအုံးတို့သည် အဋ္ဌကထာဋီကာ တွေ့ထဲမှ စကားတွေကို တင်လိုက် ချေလိုက်နှင့် စကြာလေ့လာ ခဲ့၏။

ပူအိုက်သဖြင့် ကျိန်းတော့မည်ဟု တုံးလုံးလဲ့နေသော နတ် ဆရာတော်ကြီးသည် လဲ့နေရာမှထလာပြီး ဘေးမှဝင်ပြီး ခေါ် လိုက်၊ ထောက်လိုက်နှင့် လုပ်နေ၏။

ဆရာကြီး ဦးကွန်မှာ နားအနည်းငယ် လေးသွပြစ်၍ နား ရွက် တဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်ခံပြီး နားထောင်သည်။ ဘေး နားထောင်နေသူ ၈-ဦး၊ ၉-ဦးခန့် ရှိ၏။ သခင်ကိုကြီးမှာ စာစကားတွေ၌ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲ မှတ်ချက်များကိုသာ လိုက်၍ဖတ်ရင်း တနေရာ၌ မှောက် သလေသည်။

ဦးအုံးက တင်လိုက်သောစာများကို ဆရာတော်က အထိ အကပ်တွေဖြင့် ပြန်ချေ၏။ ဥပမာ ဥပမေးယျတွေနှင့် နှိုင်း လင်းသည်။

အမေးတခု အဖြေတခုသည် ကျမ်းစာတစောင် ဖြစ်လောက် သော စကားလုံးများ ပါလေသည်။

ဦးအုံးမှာ ထိုထို အဋ္ဌကထာ-ဋီကာ-အနု-မဓု-ယောဇနာ ပဏ္ဍိတစသော စာပေများမှ အချက်ပေါင်းများစွာကို အသေ မကျေမနပ်ဖြစ်ထားဟန်ရှိ၏။ မေးရာ၌ သူ့ စိတ်ရင်း မကျေမ ချက်ခါတ်ခံများ ရှိနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတော်ယုတ္တိမသ အမဝင်သောအချက်များကိုချည့် ဒလစပ်တင်၍ ဗုဒ္ဓဘုရား

ဟိုတမျိုး ဒီတမျိုး ဟောထားလေသယောင် ထင်ရအောင် ဆန့်လေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း သူယုံသည်မယုံသည်နှင့်မဆိုင်၊ ဦးအုံး ထင်ပြဝေဖန်ချက်တွေကို အမဝင်အောင်ပြန်သွင်းပြီးချေပသည်။ ဦးစာများကား အတော်ထူးဆန်း၏။ ဘယ်ဘက်က လှည့်မေး မေး၊ မေးစရာတွေပေါသလောက် ပြန်ချေစရာတွေလည်း သူ အာနှင့်သူပင် ဒုနှင့်ဒေး ပါနေပြန်ချေသည်။

ညနေ ၅-နာရီထိုးလျှင် လူအချို့ စာနာကြရာမှ ညောင်း ညာသည်နှင့် ပြန်ကြသည်။ ဦးအုံးနှင့် ဆရာတော်တို့အား မေး ဆိုက် ဝေဖန်လိုက် ချေပလိုက်နှင့် အရှိန်ကောင်းနေကြပေသည်။

မေးသူက သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုကြောင်းများကို မေးမြန်း ဝေ ဖန်လျှင် ဆရာတော်ကလည်း တနေရာမှသရုပ်ဖော် ဝတ္ထု ဇာတ် ထမ်းနှင့်ပင် ပြန်လည်ချေပပြန်သည်။

ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ဦးအုံး၏အိမ်ကလူများက ညစာစား နေ လာ၍ခေါ်၏။

“မစားချင်ဘူး၊ ညလဲငါ့ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှပြန်ခဲ့မယ် ကမင်း စားချင် စားနှင့်ကြ၊ ပြောလိုက် နင်တို့အမေကို”

ဝေဖန်၍ကား ဆုံးကိုမဆုံးနိုင်အောင် များပြားလှသည်။ ဆတ်မှိုကိုယ်တော်ကြီး၏ စာအုပ်အမည်စာရင်းမှာ ၂၀-ခန့် ရှိနေ ပြီဟုဆို၏။ နောက်ထပ် ၂၀-ကျော်လောက် ရှိသေးသည်ဟု ဆိုကိုယ်တော်ကြီးက တွက်ထားသည်။ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဘေးက “ဟောဒါက သံယုတ်နိကယ်ဋီကာထဲက၊ ဟောဒါက ဒီသနိကယ်၊ ဟောဒါက ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာထဲက ဘယ်အ

ပုဒ်၊ ဟော လာပြန်ပြီ ရှင်ဗုဒ္ဓဒတ်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ထဲကဟာတွေ” သည်ဖြင့် ပါးစပ်မှ ကျမ်းစာအမည် တပ်နေ၏။

မီးတွေလင်းလာပြီ၊ အချိန် ၇-နာရီကျော်လာပြီ ဦးအုံးမှာ ညစာပင် သတိမရ၊ တင်မြဝေဖန်မြနှင့် တကျမ်းပြီးတကျမ်း ဆင် ချ်သာ တင်နေလေသည်။ ကျောင်းထိုင်ဖြစ်သူ အရှင်မဟာနန္ဒ သည် ဦးအုံးအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်-လဘက်ရည်-မှုံ စသည် များကို ကျောင်းသားတယောက်လွှတ်၍ ဝယ်ပေးရ၏။

ဝယ်သူက ဝယ်ပေးရသည်ပင် ဦးအုံးက “အရှိန် ပျက်လို့ ဘာ ကိုပဲတော့နယ်” ဟု ညည်းလိုက်သေး၏။

ဦးအုံး စားနေစဉ် အချိန်လောက်သာ ဆရာတော် ခေတ္တ အောက်သို့ ဆင်းသည်။

မကြာခင်ပြန်၍ စကြပြန်သည်။ ဦးအုံးကား စာလည်း အ တော် နဲ့ လှပေသည်။ ထိုစာတွေကို အငြိုးလည်း ကြီးလှသည်။ နတ်မှီကိုယ်တော်၏ ပါးစပ်မှ “ဟောဒါက ရှင်ဥပသေန လေ တဲ့ မဟာနိဓမ္မသ အဋ္ဌကထာထဲက ဟောဒါကမှ တကယ်ဆို တဲ့ ရှင်သုမင်္ဂလသာမိရဲ့ ဋီကာကျော်ထဲက လုပ်လိုက်ဆန်း တ ကာအုံး” ဟုပင် မြောက်ပေးလိုက်သေး၏။

ညသည် နုရာမှရင်၍လာလေပြီ။ လဆန်း ၉-ရက် လကလေး ပင် မြစ်အနောက်ဖက် တောင်တန်းများပေါ်၌ အိပ်မှုစုံမျှ ၁ ဝါဖန်ဖန်ကလေးဖြစ်ခါ တောင်စွယ်ကို မေးတင်၍ ဝိုက်စဉ် နေပြီ။

အာလုံမြို့ကားလမ်းပေါ်၌ မြင်းလှည်းကလေး တစီးတလေ ပြေးနေသော အသံမှတပါး တိတ်ဆိတ်နေလေပြီ။ မြင်းလှည်း

သည် ကပေါက်တီးကပေါက်ချာ သီချင်းများ အော်လာ သဖြင့် ခရီးသည်ပါဟန်မတူ အိမ်ပြန် အလုပ်သိမ်း သွားနေဟန် ဖြစ်၏။

မြင်းလိုက် ရှင်းလိုက် တင်လိုက် ဝေဖန်လိုက် ချေပလိုက်နှင့် အနကြသော ဆရာတော်နှင့် ဦးအုံးတို့မှာ အချိန်ကို ဂရုထား ကြဟန်မတူ မေးချင်တာမေးရန်နှင့် ပြေချင်တာ ပြေကြရန် ဆောက်သာ အာရုံစိုက်ထားကြဟန် တူပေသည်။

၁၂-နာရီထိုးလေ၏။ ဤတွင်မှ ဘေးက နတ်မှီကိုယ်တော် ကြီးက “ကဲ-ဆရာအုံး ကောင်းတော့အလွန်ကောင်းဘဲ ဒါပေ မနက် ခရီးဆက်ကြရအုံးမှာကလဲ ရှိသေးတာနဲ့” ဟု ဆိုမှ ချစ်မရဲနှင့် ရပ်လိုက်လေတော့၏။

“မနက် ဘယ်အချိန်ကြာမှာလဲ ဆရာတော်”

“ဆွမ်းစားပြီးပါဘဲ”

“ဒီလိုဆို မနက်ဆွမ်း တပည့်တော်တာဝန်ထား ဆရာတော် အားလုံး ဘယ်နှစ်ပါးလဲဘုရား”

“ဘုန်းကြီးက ၄-ပါး၊ တကာက ၂-ယောက်”

“တပည့်တော် တာဝန်ယူပါတယ် ဆရာတော်၊ အခုလောက် နဲ့ တပည့်တော်မေးရတာ မကြေနပ်သေးဘူး၊ အခုလို တပည့် တော်မေးသမျှ ဆရာတော် သွက်သွက်ကြီးပြန်ချေနိုင်ပုံ ထောက် နေတော့ ဟိုပွဲမှာ ဆရာတော်နိုင်ပြီလို့ တပည့်တော် ဗျာဒိတ် ဆေးလိုက်မယ်၊ စိတ်သာချပေတော့ ဆရာတော်နိုင်မှာ သေချာ ခါတယ်။ ဒီမှာ အခု တပည့်တော်မေးဒါတွေထက်တော့ ဘယ်

နည်းနဲ့မှ ဟိုခရစ်ယံတွေ ဘက်က မဝေဖန်နိုင်ပါဘူး တော်

ဦးအုန်းပြန်သွားသောအခါ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျေးဇူးအထွက် လမ်းကလေးတလျှောက်တွင် ခွေးဟောင်သံများ ဆက်တိုက် ခါတဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလေသည်။ လမ်းမီးရောင်များ အပ အပြင်တလောကလုံး ပိန်းနေအောင် မှောင်နေတော့၏။

ထိုနေ့ပြေလ ၂၉-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ဆရာတော်တို့အဖွဲ့သည် နံနက်ချိန် ဦးအုန်းတို့မိသားစုလာပို့သော ဆွမ်းကို စားပြီးနောက် စကားအနည်းငယ် ပြောကြဆိုကြပြီး အာလံမှ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီခန့် ပြည်မြို့သွား ဘတ်စကားနှင့် တိတ်တတ်လမ်းခွဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တိတ်တတ်တွင် ပြည်မြို့မှ ဝက်ထီးကန်သို့လာသော ကားကို စောင့်နေရသည်နှင့် ဝက်ထီးကန်သို့ ညနေချိန်ကျမှရောက်ကြတော့၏။

အရှင်မဟာနန္ဒ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဝက်ထီးကန်တောကျောင်းတွင် ထိုနေ့ည စတည်းချကြသည်။ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင်သံသာ ၁၀ ပါးခန့် ထိုနေ့ညရောက်လာပြီး ဆရာတော်ကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ညတွင် ထာကျောင်းလုံး အေးကလင်း လက်ဆွဲ ဓါတ်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ ဝက်ထီးကန်မြို့တွင်းမှ တကာ တကာမဆူချိုရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့ထံမှ ဝက်ထီးကန်သတင်းများ ရရှိလေသည်။

ဝက်ထီးကန်မြို့ထဲ၌ ကျောက်ကွင်းသို့ သွားမည့် ဈေးသည်

များ ယနေ့ပင် ပြည်မြို့မှရောက်ရှိ တည်းခိုနေကြကြောင်း။ ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များကို ကြိုမည့် ကျောက်ကွင်းနှင့် ပင်သာမှ ချင်းခရစ်ယံများလည်း ညနေကပင် ရောက်ရှိ နေကြကြောင်း။ ဆလဆန်း ၁-ရက်နေ့တွင် ဝက်ထီးကန်နှင့် ပြည်မြို့ အကြား ဘတ်စကား ၇-စီး၊ ၈-စီးမျှ ထပ်မံတိုးချဲ့ ပြေးဆွဲရန် စီစဉ်လျက် ရှိနေကြကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။

ဝက်မြေတောကျောင်း သံဃာများနှင့် အာဂန္တုများပါ စုပေါင်း သံဃာ ၃၀-ခန့် ထိုနေ့ညကရှိနေ၏။ အားလုံးကလျှောက် ဆားသဖြင့်ဆရာတော်ကခရစ်ယံဘာသာမည်သို့မည်ပုံစတင်ပေါ်ဆက်လာပုံ သမ္မာ ကျမ်းစာများ မည်သို့ မည်ပုံ ရေးခဲ့ကြပုံ နိဗ္ဗာန်ကွဲကြပုံ စသည်တို့ကို ဗဟုသုတရယုံ ဟောပြောရ၏။

နောက်ဗမာပြည်သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မည်သည့်နည်းနှင့် ရောက်လာပုံ ရောက်စက တရားတော်များနှင့် နောက်ပိုင်း တရားတော်များ မည်သို့မည်ပုံကွဲလွဲပုံ။

ပုဂံခေတ် မူလရှင်အရဟံ အနွယ်ဂိုဏ်းနှင့် သီဟိုဠ်ပြန်အရှင် ဆပဒတို့ ကွဲပြားကြပုံ။

ဗမာပြည်၌ အလျှင်ရောက်နှင့်သော အရှင်သေဏ၊ အရှင် ဥတ္တရတို့ခေတ်မှစ၍ မကွဲမပြား ရှိခဲ့ပြီးနောက် သီဟိုဠ်ပြန်များ ရောက်လာသည်တွင်မှ မာန်မာနဝင်ပြီး မူရင်းဗမာပြည် သံဃာများနှင့် မရောမယှက် သီးခြားကိုယ်စီဖြစ်ကုန်ကြပုံ။

ဤသို့ သီးခြားစီပင် ကိုယ် အဖွဲ့ကိုယ် ဂိုဏ်း သီးခြားစီနေကြပြီး ပိဋကတ်မူများပါ တမူစီယူခဲ့ကြပုံ။

ဗမာပြည်မှာ အနောက် မဇ္ဈိမပင်ဖြစ်ပြီး ရှင်အရဟံအသွယ်
ဝင် သံသာတော်စဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြပုံ။

သို့ရာတွင် သီဟိုဠ် ပြန်တို့မှာ ဘဝင်မြင်သလောက် စာသင်
နယ်လည်း ကျယ်နိုင်ကြသဖြင့် မင်းကြိုက် စိုးကြိုက် သူဌေး
ကြွယ်ကြိုက် တရားတွေ အဖွင့်သံဝဏ္ဏနာတွေ ကောင်း၍ အ
ဏာရှိသူနှင့် ကြေးရတက်တို့က အကြိုက်တွေ့ပြီး အားပေးမှု
ဖေါ်ဖေါ်သိသိခံရပုံ။

သီဟိုဠ် ပါဠိ ကျမ်းများမှာ ဆင်း ရဲ သား တောင် သူ လယ်
သမား အလုပ်သမားစသော အောက်ခြေသိမ်း ပြည်သူ လူထု
စားကို စာရင်းပင်မသွင်း မင်း- ပုဏ္ဏား- သူဌေး- သူကြွယ် ဟူ၍
အမျိုးလေးပါးကိုသာ ဦးစားပေး၍ လူစာရင်းသွင်းကြပုံ။

မင်းနောက်က ပုဏ္ဏားကို တခမ်းတနား ကပ် ပီး စာ ရင်း
လုပ်ပုံကို အကဲခပ်လျှင် သီဟိုဠ်တရားတို့၏ ဇာတိရရှိကို ဝိုင်း
နိုင်ပုံ။

ဒါန သီလ ဘဝနာကိုပင် သူ့ဘက်ရောက်အောင် လိုက်
ဆွဲ၍ဋီကာခဲ့ပြီး အမြတ်ဆုံးနေရာက အလှူခံနိုင်အောင် ဒါနခမ်း
တို့ကို တခမ်းအနား ဖွင့်ဟောကြပုံ။

ထိုဒါန၏အကျိုးတရားကို တမလွန်ကမမြင်မသိနိုင်သော
ဘဝ အမျိုးမျိုးတွေကို လက်ညှိုးထိုး၍ လဲလှယ်ပေးကြပုံ။

ထို့ကြောင့်လည်း အရေးကြီးသော ဝေနေယျတို့၏ အား
ကိုးရာ ဆေးရုံကို ငွေနှစ်ကျပ်လောက် ထည့် ရ မှာ ဝန် လေး
သလောက် ဘာမှန်းမှ နား မလည် သေး သော သားငယ်

အသံပေါင်အကုန်ခံပြီးမှ ရှင်မပြုရလျှင် အသေမဖြောင့်ဖြစ်ကုန်
သည်ထိ ဥပါဒါန်ကြီးဝင်နေကြပုံ။

ထိုအချက်တွေကို ထောက်က သီဟိုဠ်၌ မဟာသေနမင်းကြီး
ဆက်ထက် သူပုန်းစားတို့က မဟာဝိဟာရဝါသီခေါ်ကျောင်း
ကြီးစံဂိုဏ်းကြီးကို ဖြိုခွဲနှိမ်နင်းပစ်ကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူပုံ။

မဟာဝိဟာရဝါသီဂိုဏ်းဝင်တို့၏ စာပေများတွင် မင်းကြိုက်
မိကြိုက် တရားတွေ အများဆုံးတွေ့ရပုံ။

ဒါနခမ်းအသားပေး၍ ထိုးဇာတ်အမျိုးမျိုးနှင့် တမလွန်ကို
ဆွယ်ခဲ့ကြပုံ။

အမှန်ကား ဘုရား၏ တရားတော်များသည် သံဒိဋ္ဌိက ဂုဏ်
အကာလိကဂုဏ် စသော ပစ္စုပ္ပန် ကျကျ တရားဂုဏ် ၆-ပါးနှင့်
ထိုက်ညီသော တရားများသာဖြစ်ပုံ။

ဗမာပြည် ပုဂံခေတ် ဆပဒနှင့်အတူ မဟာဝိဟာရဝါသီ
ဂိုဏ်းမှ ပါလာသော ရဟန်းများမှာ ကချေသည်မကို မက်၍
ဆူထွက်သူထွက်- ပစ္စည်းမက်၍ ဂိုဏ်းကဲ့လိုကဲ့နှင့် ဖြစ်ကြသည်
မှာ သာသနာဝင်ကျမ်းများ၌ ဖင်ရှားရှိနေပုံ။

သို့စဉ်လျက် ဗမာပြည် မင်းစိုးရာဇာနှင့် သူဌေး သူကြွယ်
ကြေးရေတတ်တို့အား သီဟိုဠ်ပြန်တို့က သိမ်း သွင်း နိုင် သဖြင့်
သူ ရှင်အရဟံဂိုဏ်း ကြီးပင် အင်အားသေးခဲ့လာရပုံ။

အင်းဝခေတ်တိုင် သီဟိုဠ်ပြန်ဂိုဏ်းဝင်နှင့်ရှင်အရဟံအနွယ်ဝင်
ဂိုဏ်းများ သီးခြားစီ ကိုယ် ပိဋကတ်မှုနှင့် ကိုယ် ကျင့် ဆောင်
နိုင်ခဲ့သော်လည်း သို့ဟံဘွား ကြီး စိုး သော အ ခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အားနည်းသံသရာများ အသတ်ခံရ၊ ပိဋကတ်တော် အ သီး သီး မီး

တိုက်ခံရနှင့် သာသနာအဆက် ပြတ်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီး၊ နောက်
ပိဋကတ်များ ပြန်လည်စုဆောင်း သာသနာပြန်၍ ထူထောင်
သည်တွင်မှ သီဟိုဠ်မှ ရှင်အရဟံဂိုဏ်းမူများ မခွဲခြားနိုင်ဘဲ
ပေါင်း ပစ်လိုက်ကြပုံ ထိုအထည်း၌ အရိုးကြီးဂိုဏ်း လက်ထက်
စာများပါ ဘုရားဟောဖြစ်လာကြပုံ။

ထိုမှစ၍ ယခုအထိတိုင် ပိဋကတ်လည်း ရှုပ်ထွေး။ သံသယ
လည်း အရောရော အနှောနှော ဖြစ်ခဲ့ရပုံတို့ကို ညာဘ-နာရီ
ဆရာတော်က ရှင်းလင်းတင်ပြလေသည်။ ထို့နောက်သမ္မာကျမ်း
စာမှတ်စုများကို ပြန်လည် စစ်ဆေး နေကြသည်နှင့် သန်းခေါင်
ကျော်မှ ကျိန်းရ၏။

နံနက်ယာဂကပ်ပြီးစအချိန် ဝက်မြေတောကျောင်း တဝိုက်
မှာ ဝေလီဝေလင်းမျှရှိသေး၏။ သို့သော် လှည်းသံ ခြူးသံများ
စိစိညံ့လျက် လှည်းအစီးပေါင်း ၁၀၀-ကျော်ခန့်၊ ကျောင်း
တွင်းနှင့် ကျောင်းပတ်ပတ်လည် လမ်းများပေါ်သို့ ရောက်လာ
လေသည်။

အလိုတော်ရဂိုဏ်းဝင်ကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်များမှာ
ကျောင်းလျှင် လှည်းတစ်ကျနှင့် ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ တို့၏
ဗုဒ္ဓဘာသာ ခေါင်းဆောင်အဖွဲ့ကို လာရောက်ကြိုဆို နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ ဖပြီလ ၃၀-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ နံနက်၅-နာရီခန့်တွင်
လမ်းပေါ် ဇာဝင်းဝင်း နှင့် လှည်းတန်း ကြီးသည် ဝက်ထီး
ကန် မြို့ကလေး၏လမ်းများပေါ်မှ မောင်းထွက်ကြသည်။ လှည်း

ခြူးသံများစီကားလွန်းသဖြင့် လမ်းဘေးတလျှောက်ဘေးဝဲ
ယောက်ျားမိမ့်ကလေး အဖွားအို မကျန် အကုန် ထွက်၍
ပြန်နေကြသည်။

မြို့တွင်းကားဆိပ်တနေရာ၌ လှည်းအစီး ၃၀-ခန့်လည်း ရှိနေ
သော်လည်း များပေ၍ ကော်ဇောများ ခင်းလျက်ဖြစ်သည်။ ထို
လှည်းများမှာ ပြည်မြို့မှ ထိုနေ့နံနက်ဆိုက်မည့် မော်တော်ကား
များ၌ ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များပါမည်ဖြစ်၍ ကြိုဆိုရန်ဖြစ်ကြ
၏။ ထိုအချိန်မှာ စောလွန်းသေး၍ ပြည်မြို့မှ ကားများ မ ဆိုက်
ရောက်ကြသေးပေ။ ထိုနေ့မှာ အနီးနားမြို့ကြီးများမှ ဟောပြော
ပြန်လာကြမည့် လူများလည်း အတော်များသည်ဟု မော်တော်
ကားဆိပ်မှ သတင်းရသူများက ပြောကြသည်။

လှည်းတန်းကြီးသည်အလိုတော်ရရွာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျောင်း
သို့ နံနက် ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် ရောက်ရှိသွား၏။ သံသံတော်များ
ဆောင်လျက် ဆရာတော်အရှင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့သည် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးသံသို့တက်၍ ဝတ်ဖြေ နှုတ်ခွန်း ဆက်ကြသည်။ ကျောင်း
သားကြီးမှာ သံဃာနှင့်လူများ အပြည့်အနက် ရှိနေ၏။ ကျောင်း
ပေါ်၌မဆန့်သဖြင့် ကျောင်းအောက် တွင် ပါ လူတွေ့ရှိနေကြ
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို ရွှေနားသို့ တိုး
ဆွဲ၍ ပုခုံးပေါ်သို့ပိန်ချီသောလက်တော်များတင်ခါ ဆရာတော်
၏ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်တော်မူသည်။ ထို့နောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
၏ ရှည်လျားလှသော ပဋိသန္ဓာရ စကားများ သြဝါဒကထာ
များ ဥယောဇနာများကို မိန့်တော်မူပါ လေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းတော်၌ မိမိအား ဦးလှောင်တို့ သိုက်ကလာ၍ ကြံကြီးစီရာ စာချုပ်ကြီးအပ်ပြီး အကူတောင်းကြပါပုံ၊ သံသာတွေပင့်ပြီး အကြံယူရပုံ၊ ဟိုမြို့ ဒီမြို့ တွေအနွဲ့ ကြွေးနန်းတွေခိုက် စာတွေပေး၊ ဘုန်းကြီးတွေ ကိုယ် တိုင် လိုက်လံ လိုက်နဲ့ဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ ဘယ်ကမှဘာသတင်းမှ အကူအညီ မပေးကြပုံ၊ မိမိဘယ်မျှ စိတ်ညစ် သော က ချောက်ရပုံ၊ နောက် အခွင့်မဟာနန္ဒလာပြီး စုံစမ်းတော့မှ မိမိအားရှိစရာ သတင်းရပုံ-စသည် စသည်တို့ကို တဘက်ကပြန်လျှောက်သမျှ ဘာမျှကြားတော် မမူနိုင်သည့်အတိုင်း ဆရာတော်ကြီးကချည်း အတွင်လျှောက်၍ မိမိတော်မူလေတော့သည်။

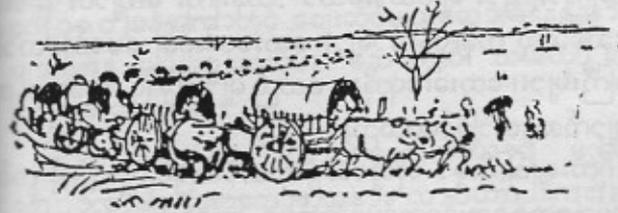
“ဝမ်းသာသကွယ် မောင်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့တွေ့ရတာ-ငါတော့ မပြိုင်ရခင်က နိုင်ပြီးသားလောက် ဝမ်းသာ နေသကွဲ့၊ အေး-နိုင်အောင်လဲပြောအုံး-ဟောအုံးမှကွဲ့၊ မနိုင်ရင် ဒီ ဘုရားသာသနာကြီး အလိုလိုမှ ထီးကြိုးစည်ပေါက်ဘဝနဲ့ မျက်နှာငယ်နေရတဲ့ အထဲ ရှုံးများရှုံးမှဖြင့် မောင်ဥက္ကဋ္ဌရေ လူ ပြေ နေဘို့တောင် မကောင်းတော့ဘူးကွဲ့၊ အခုကိစ္စမှာ ဒီ ဘက်က သာသနာကြီး တရပ်လုံးရဲ့ တာဝန်မင့် ပုခုံးပေါ်ရောက်နေပကွဲ့၊ အဲဒါအောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ထမ်းဆောင် နိုင် မှ ဖြစ်မယ်၊ အောင်မယ်လို့ ဘဲ ငါတော့ထင်လဲထင်၊ ဆုလဲတောင်း ဘဲ ကွဲ့....”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အားရပါရ မိန့်ခွန်းတော်တွေ ဒလစပ်ချွေတော်မူနေသည်။ နေကလည်း အနည်းငယ် မြင့်လာနေပြီ။ ကျောက်ကွင်းမဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ တို့အား ပို့ဆောင်ပြီးလျှင် လှည်းတွေက ရွာကိုပြန်ချင် ကြသေး သည်။

အထူးသိ နံနက်(၉) နာရီ ကျော်လျှင် နေ ပူ က သက် သာလှသည်မဟုတ်၊ နောက်ဆုံးတွင်မှ မတတ်သာသည့် အဆုံး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအားနားပေါက်အောင် လျှောက်ထားနေကျ ဦးပဉ္စင်းကြီးမှတဆင့် နေမမြင့်မီကြွကြပါရန် မနည်းကြိုးစား၍လျှောက်ထားကြသည်မှ-

“အေး....အေး- မောင်ဥက္ကဋ္ဌရေ.... ဒို့တတွေတော့ မောင်ဥက္ကဋ္ဌအားကိုးရှိတော့သကွဲ့၊ ကျိုးစားဆောင်ရွက်မှဘဲဟေ့....”
 နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောင်းပေါ်မှ ကျောင်းအောက် သို့မျှ ဆွန်စွာဆင်းတော်မူခဲ့လှသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလည်း သံ သာနှစ်စားကိုတွဲစေ၍ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းပြီး လှည်းယာဉ် ဖမ်းပေါ်သို့ ကျိုးစားကြွရှာတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ပါသောလှည်းက ရွှေဆုံးကစ်တင်ထွက်လျှင်နောက်မှတရာကျော်မျှသော လှည်းတန်းကြီးသည် ကျောက်ကွင်းရွာအစွပ်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းကြလေသည်။

လှည်းတန်းကြီးသည် ဖုံလုံးကြီး တထောင်းထောင်းထလျက် ပေါ်ရိုးပြတ် လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်လာ ကြပြီး ၉ နာရီ

“သူကြီးကတော်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာကော ဘယ်လောက်ကြာပလဲ”

“တပည့်တော် သူကြီး ဖြစ်သက်နဲ့ အတူတူလောက်ပါဘဲဘုရား”

“အစကထဲက သူကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ သူကြီးကတော်က ခရစ်ယံသား”

“မွန်ပါ-အစကထဲက တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာပါဘုရား၊ သူကလဲ အစကထဲက ခရစ်ယံပါဘဲဘုရား”

“အနို့ မညားခင်တုံးက မစဉ်းစားကြဘူးလား-သူကြီး”

“ဘယ်လိုစဉ်းစားတာလဲဘုရား”

“သူကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ဘယ်လိုနေမယ်၊ သူက ခရစ်ယံဆိုတော့ ဘယ်လိုနေမယ် စတဲ့ဟာပေါ့”

“မစဉ်းစားကြပါဘူးဘုရား၊ တယောက်နဲ့ တယောက် သဘောကျတာနဲ့ ယူလိုက်ကြတာပါဘဲဘုရား”

“အနို့ - မွေးလာတဲ့ကလေးတွေက ဘာ-ဘာသာတွေ ဖြစ်နေပလဲ”

“ဘာ-ဘာသာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘုရား၊ ဒီအတိုင်းပါဘဲ သူကြီးသည် ဆရာတော်တို့အား ၎င်းနှင့် ၎င်း၏ဇနီး ငြင်းခုံခဲ့ကြရာမှစပြီး ယခုအချေထိ ဖြစ်လာရပုံများကို ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ နောက်ဆွမ်းပြင်ခိုင်း၍ သံဃာတော်များက ကပ်ပြီး ရွာသို့ပြန်သွားသည်။ ဆွမ်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာရွာများက အိမ်တိုင်းစေ့ချက်ပြီးပို့ကြသောဆွမ်းဖြစ်၍ အမျိုးစုံဖြစ်သည်။ များလည်းများလှသည်။ ပေါလည်းပေါလှသည်။

ဤကိစ္စသည် အလှူဟုလည်းမဆိုသာ၊ ရဟန်းခံ ရှင်ပြု ပဉ္စင်းခံ ကထိန် စေတီပုထိုးတည် ကျောင်း ကန် ရေစက်ချ စသည့် နှစ်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ အစဉ်အလာမှ ဒါနကိစ္စမျိုးဟူ၍ အမည် မထားနိုင်ဖြစ်သည်။ နက်နဲစွာစဉ်းစားလေလေ မည်သို့သော သာမန်လူတန်းစွန့်ကြဲမှုတို့နှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ မနှိုင်းယှဉ်သာ လေ။ ဘာသာတခုနှင့် ဘာသာတခု အနိုင်အရှုံး ဝေဖန်ဟော ပြောပွဲကြီးဖြစ်၍လည်း သာမန်တရားပွဲမျိုးနှင့် မဆီမဆိုင် ဖြစ် သည်။ ထိုဟောပြောပွဲ၏ အဆုံးအဖြတ်သည် လူသားတရပ် တစု နှင့် နောင်ရေး ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုကိုပင် ပြောင်လဲ ပြုပြင်နိုင် သော ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အတိအကျသုံးသပ်သော် ဘာသာ ဆိုင်ရာ တာဝန်အရပ်ရပ်အနက် အရေးအကြီးဆုံးသော သာ သနာပြု ကိစ္စကြီး ကော်စစ်စစ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သို့ကလို့ သာသနာပြုကိစ္စပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤကျောက် ကွင်းမဏ္ဍပ် တရားစုကား ၂-ဦး ၂-ဘက် ယှဉ်ပြိုင်လွန်ဆဲ၍ ပြု နေသည့် သာသနာရေးကြီး စင်စစ်ဖြစ်၍ ခက်ခဲစွာပြုရမည့် သာ သနာတာဝန်ကြီးပေတကား။

ထို့ကြောင့် ဤဆွမ်းပွဲ၌ကပ်ကြသော ခဲဘွယ် ဘောစဉ်တို့ သာမန်တရားနာ-ရှင်ပြု-ကထိန်-ရေစက်ချ - အလှူအတန်း မှတ်တို့ကပ်သော ရေခဲမုန့်၊ ဘိစကတ်၊ ဆီဥထောပတ်တို့ထက် ဆိုင်းအဆမရှိ တန်တိုးကြီးလှသည်။

ဤဆွမ်းပွဲသည် တကဲ့သာသနာ့အာဇာနည်သုရဲကောင်း သတ္တိ နှင့်သာ ထိုက်တန်သော ဆွမ်းဖြစ်ရပေလိမ့်မည်သာလျှင် က ညည်း။

ထိုဆွမ်းပွဲကို ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် မတွန့်မဆူ မယုတ်သောဇွဲသတ္တိနှင့် ရဲဝန်စွာ လက်ခံဘုန်းပေးတော်မူလျက် ပေပြီ။

၁၇-အတွေ့

ဆွမ်းစားချိန်တွင် ဝက်ထီးကန်လမ်းဘက်မှ ကျောက်ကုဏ္ဍိ ရွာဆီသို့ လှည်းအစီး ၃၀-ခန့် စိတန်းရောက်လာသည်။ ခေမာယံ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်၏။ ဆရာတော်ထံ ဆွမ်းစားပြီး၍ တာဘက်ရည်ကြမ်းကပ်ကြစဉ် ရွာတွင်းမှ လူ ၂-ဦး မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ထံကို ဝတ်ဖြေပြီးနောက်-

“စာဖြူခေါင်းဆောင်တွေ ရောက်လာကြပါပြီဘုရား”

“ဘယ်သူတွေ ပါသတဲ့လဲတကာ”

“အင်းစိန် ကျမ်းစာသင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရွှေမှန်ရယ်၊ မန္တလေးက ဓမ္မဆရာ ဦးသာဒင်ဆိုတာရယ်၊ ရန်ကုန်ဦးသာဒင် ဆိုတာလဲ ပါပါတယ်၊ မျက်နှာဖြူ မယ်သီလရင်ကြီး တဦးလဲ ပါပါတယ်ဘုရား။ ဒီပြင်တော့ ဘယ်မြို့ကရယ်လို့ မသိပါ။ ဓမ္မဆရာ နှစ်ဆယ်အစိတ်လောက် ပါပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါ သူတို့က ညနေမှာ နက်ဖန် ဟောဘို့၊ ပြောဘို့ အချိန် အလွန် တွေ ဘုန်းကြီးများနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုပါတယ်လို့ ပြော ပါပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပါတယ် - တိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ ညနေဒီကိုလာခဲ့ကြ ဘို့ ပြောလိုက်လေ”

“သူတို့က လူတွေအများကြီးလာကြတာဆိုတော့ သူကြီး

အိမ်မှာရော၊ စာဖြူဦးရွှေအောင်တို့ အိမ်မှာရော ညွှန်ကြေရ တာ ရှုတ်လို့ ဘုရား၊ ဒါကြောင့် သူကြီးလဲ ဘုန်းကြီးဘုရားဆီ ဒီနေ့လာနိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်ဘုရား”

ဤသို့လျှောက်ပြီး ထိုလူနှစ်ယောက်က ၎င်းတို့၌ အသင့်ယူ ထာသော စာအုပ်ကို ဆရာတော်သို့ဆက်ကပ်လိုက်၏။

စာအုပ်မှာ ကျောက်ကွင်းရွာနေဓမ္မဆရာ ဦးရွှေအောင်ရေး သော ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်တမ်းစာအုပ်ကလေး တအုပ်ဖြစ်နေ၏။

ဆရာတော်သည် စာအုပ်ကလေးကို ခေတ္တ လှန် ကြည့်ရင်း နောက်ဆုံးအပုဒ်တွင် ပါဠိ ဂါထာ ယောင်ယောင် စာတပုဒ်ကို သွား၍ တွေ့လေသည်။

“ရူ-ဒါရ မနာရမ္မေ ဂိတိ ဂမေရတော ဂိဇ္ဇကုဋ္ဌံ သလံ ပေတံ ဝါတံ အတိဿတံ” ဟူ၍ဖြစ်၏။

ထိုစာပိုဒ်ကိုအနီးရှိ အလိုတော်ရသံသာ တော် များသို့ ဆရာ ဆတတ်ကရယ်မောခါ ကြည့်ရင် ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် အလို တော်ရကိုယ်တော်များက ဆရာတော်ကို ပြန်မေးလျှောက်နေကြ ညွှန်နှင့် တကာနှစ်ဦးနှင့် စကားပြတ်သွား၏။

နှုတ်မှီကိုယ်တော်ကြီးက ဝင်ပြီး တကာများသို့...

“သူကြီးကတော်ကတော့ သူ ခေါင်း ဆောင်တွေ အများ ကြီးလာလို့ ဝမ်းသာနေမှာပေါ့”

“ဟာ-ဝမ်းသာ လိုက်တာ ဆိုတော့ သူတို့က တနိုင်ငံလုံးမှာ အတော်ဆုံးကြီးတွေတဲ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဆောင်အကုန်လုံး စာဖြူဘက် ပါလာ ကြတော့ မှာ ဘဲတဲ့ - ဘုရား”

“သုကြီးကော-မအားတော့ဘူးပေါ့၊ ဧည့်သည်တွေ လာကြ
တော့လဲ သူပါအလုပ်များနေပြီ ထင်တယ်”

“ငတ္တရားပေါ့-ဘုန်းကြီးဘုရား၊ ဒါဖြင့် တပည့်တော် ညနေ
မှ စနေဖြူကြီးတွေကို ဒီကိုခေါ်ခွဲတော့မယ်... သွားလိုက်အုံးမယ်
ဟုရ?”

ထိုသူများမှာ မနက်ကသူကြီးနှင့် ပါလာကြသူ ဗုဒ္ဓဘာသာ
လူကြီးများပင်ဖြစ်၏။ တရွာလုံးမှာ ရွာအသီးသီးမှ ခရစ်ယံဆရာ
ဗုဒ္ဓဘာသာ ဧည့်သည်များပါ ကျောက်ကွင်း ရွာတွင်းရှိ အိမ်
တိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာနေကြပြီ ဖြစ်၏။

နေ့ခင်းတွင် နေကပူ အိုက်ကအိုက် လေပူက တိုက် သဖြင့်
ဆရာတော်တို့တတွေ ကျိန်းစက်၍သာ နေကြရ၏။

ညနေ ၅-နာရီ ခန့်တွင် ရွာတွင်းရှိ ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်
(၄-၅-၆)ဦး ဆရာတော်တို့ဆီသို့ ရောက် ရှိလာကြသည်။ ဦး
ရွှေနန်းဦးသာခင်တို့နှင့် မန္တလေး- မော်လမြိုင်မှ မေ့ဆရာများ
ပါလာ၍ ဟု လိရ၏။ သူကြီး ဦးလှောင်နှင့် ချင်းကြီးအချို့ ဝင်
ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များနှင့် အဖော်အဖြစ်လိုက်လာကြသည်။
ပဗ္ဗသမာဓိဦးရွှေဖောင်ပွာ ကျန်ရစ်သော ခေါင်းဆောင်များကို
ဧည့်ခံခံစာင့်ရှောက် နေရစ်ခဲ့၍ ပါမလာပေ။

သူကြီးဦးလှောင်က ဆက်သွယ်ပေး၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆက်
ခေါင်းဆောင် ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ခရစ်ယံ ခေါင်း
ဆောင်များက နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အနိ ရှိ ဦးပဉ္စင်းကြီး၏ အသံသည် ကျယ်လောင် ကျယ် လောင်
နှင့်ဖြစ်လာပြန်၏။

ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များက ကြံပွဲတွင် သာယာ ဝ တိ
ဦးညေယျ ခေါင်းဆောင်မည်ဟု ကြားထားကြပြီး ယခုတောင်
တွင်းကြီးဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေကြောင်းကို ရောက်မှ
သိကြသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဤအထဲတွင် ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ တိုးတက်ရေး-ပုံစံ-
မှ ဘာသာရေး အပြန်အလှန် ဆောင်းပါးများ အကြောင်းကို
ဖတ်ဘူးကြသူတွေချည်းဖြစ်၍ ဆရာတော်အား တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်
ကြသည်ဟုဆို၏။

“အခု-တွေ့နေကြပြီကဲ ဆရာတို့ခွဲ”
ဆရာတော်ကရယ်၍ ပြောသည်။

“မှန်ပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုယ်တော်၊ အခုခန္တ
တာထက် နက်ဖြန်တွေ့ကြမှာကမှ ပိုပြီး တဦးအကြောင်း တဦး
သိကြရမယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့လေ၊ နက်ဖြန်ခါကျ တော့လဲ တမျိုးပေါ့၊ အခု
တွေ့ရတာလဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ရလို့ ဦးပဉ္စင်းကလဲ ဝမ်း သာ ပါ
တယ်၊ ကဲဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါကိစ္စ ဆရာကြီးတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်
ချင်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးတို့ကဘဲ ပြောကြပါ။ ဦးပဉ္စင်း ဟိုက
တော့ ဆရာကြီးတို့ကြိုက်ရာက ထားတာကိုဘဲ လက်ခံဘို့ ရည်
ရွယ်ပါတယ်လေ”

“အချိန် ကန့်သတ်ဘို့ဘဲ လိုပါတယ် ကိုယ်တော်”

“ဒါလဲ သူ့စာချုပ်နဲ့အညီ ဖြစ်ရင် ပီးတာပါဘဲ မှတ်လား။
ဆရာကြီးတို့ သဘောကျသလိုသာရေးဆွဲကြပါ။ ဦးပဉ္စင်းတို့လက်

ခံပါတယ်။ ဆရာကြီးတို့ကြိုက်သလို သဘောကျသလိုသာ ရေး ဆွဲကြာဘို့ လွဲပါရစေလေမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီစာချုပ်မှာ ရှိတာက တဖက်နဲ့ တဖက် အချိန် အညီ အမျှစီ ဟောပြောကြာဘို့လို့ဆိုတော့ ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါဘူး။ အချိန်ညီအောင် ပိုင်းယူကြရင် ပြီးတာပါဘဲ ကိုယ်တော်”

“အေးပါလေ-ဆရာကြီးတို့ဘဲဒီအတိုင်းညီညွတ်မယ်ထင်တာ ကြည့်ပြီး စိစဉ်ကြပါ”

ဦးရွှေမှန်က....
“စိစဉ်ဆို ဒီလိုလဲရှိသေးတယ်ထင်တယ်။ နက် ဖြန်ခါ ဟော ကြ ပြောကြတော့ ဟောပြောပွဲအနေ သက်သက်လုပ်ကြမလား။ ဝေဖန်သဘော လုပ်ကြမလား ဆိုတာလဲ သိချင်ကြတယ်ကိုယ် တော်”

“ဦးပဉ္စင်းအနေနဲ့ကတော့ ဒီနှစ်ချက်စလုံးဘဲ ကြိုက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ဤသို့ဖြင့် အောက်ပါအစီအစဉ်ကို ခရစ်ယံခေါင်းဆောင် များကပင် ရေးဆွဲကြသည်။

- ၁။ နံနက် ၇-နာရီ၊ ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲကြီး စတင်ပွင့် လှစ်ရန်။
- ၂။ သဘာပတိအဖြစ် ခရစ်ယံဘက်မှ တဦး ပုဒ္ဓ ဘာသာ ဘက်မှတဦး ၂-ဦးတင်ရန်။
- ၃။ ၇-မှ ၇-၁၅-မိနစ်အထိ၊ ခရစ်ယံ သဘာပတိ မိန့်ခွန်း- ၁၅-မိနစ်။

၄။ ၇-၁၅မှ-၇-၃၀-ထိ၊ ပုဒ္ဓဘာသာ သဘာပတိမိန့်ခွန်း ၁၅-မိနစ်။

၅။ ၇-၃၀မှ ၈-၁၅ထိ၊ ခရစ်ယံ ဘက်မှ ပုဒ္ဓ ဘာသာကို ဝေဖန်ဟောပြောရန် ၄၅-မိနစ်။

၆။ ၈-၁၅-မှ ၉-နာရီထိ၊ ပုဒ္ဓဘာသာ ဘက်မှ ခရစ်ယံ ဘာသာကို ဝေဖန်ဟောပြောရန် ၄၅-မိနစ်။

၇။ ၉-မှ နေ့ ၁၂-နာရီထိ ဟောပြောပွဲကြီး ခေတ္တရပ်နား။

၈။ နေ့ ၁၂-နာရီ ပြန်လည်ပွင့်လှစ်။

၉။ ၁၂-နာရီမှ နေ့ ၂-နာရီထိ၊ အချိန် ၂-နာရီ ပုဒ္ဓဘာသာ ဘက်က ဝေဖန်ဟောပြောခန်း။

၁၀။ နေ့ ၂-နာရီမှ ၄-နာရီထိ၊ အချိန် ၂-နာရီ ခရစ်ယံဘက် က ဝေဖန်ဟောပြောရန်။

၁၁။ ညနေ ၄-နာရီ သဘာပတိများက လက်မှတ် ထိုးထား သော ဟောပြောပွဲ ရုပ်သိမ်းစာဖတ်၍ သိမ်းရန်။

အစီအစဉ် ရေးဆွဲပြီး အလ္လာပ-သလ္လာပ -စကား အနည်း ယေဘုယျ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောကြဆိုကြပြီး ခရစ်ယံခေါင်းဆောင် ကြီးများ ရွာတွင်းသို့ပြန်ကြသည်။ သူကြီးဦးလှောင်၏ အမူအ နာမူ ဆရာတော်တို့ပုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့က ခရစ်ယံခေါင်းဆောင် များသဘောချည်း စိစဉ်ရေး လှုံ့အပ်လိုက်သည့်အတွက် အ လျှော့ပေးသည်ထင်သလားမသိ အားရှိပုံမပေါ်ပေ။ အပြန်တွင် နှုတ်ပင်မဆက် ခရစ်ယံများနှင့် ပြန်လိုက်သွားသည်။

ညနေချိန် တောရွာလေးများ၏ရှုခင်းသည် သာယာလှ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီးအနီး ဆောက်နေကြသော ဈေးသည်များလည်း ပြင်

အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေ ထွန်းပြီဖြစ်၍ မဏ္ဍပ်ကြီးတခုလုံး နီလင်း၍ သွားလေသည်။ အပြင်ဈေးတန်းတလျှောက်မှာ သည်း လက်ဆွဲဓာတ်မီးများနှင့် တဝင်းဝင်းရှိနေကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဘူးသီးကြော်ဖိုကလေးများဆီမှ အညော် သည် အရပ် ဂ-မျက်နှာသို့ ဝေ့၍ ဝေ့၍နေ၏။ ညွှန်သည် တွဲများနေပြီဖြစ်ရာ ဆိုင်တိုင်းမှာပင်ဈေးဝယ်တွေနှင့်စည်ကား၍ နှော့၏။ နေဝင်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း လဆန်း ၁၁-ရက် ပရောင်ကဆက်၍ လင်းနေသဖြင့် အပြင်လယ်ကွင်းများ တက် သွားလာနေသူတွေကို ခပ်ထင်းထင်းပင် လှမ်းမြင်နေနိုင် ၏။ ခေတံသံ ပြောသံ စကားသံတွေ တအုပ်အုပ်နှင့် ဆူဆူ တာ့ပြီ။

နောက်တိုးလာသော ခရီးဝေးကိုယ်တော်တို့ထံမှ ဝက်ထီး ကန်လွင် လူတွေ အတော်ရောက်နေကြပြီဟုကြားရ၏။ ခရီးသည် တို့ကမူ ဝက်ထီးကန် ထမင်းဆိုင်ကလေးတွေတွင် စားစရာ တာ

မူ ဝယ်မရတော့သဖြင့် ကျောက်ကွင်းရောက်မှ ဝယ်စားကြရ သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ပြည်မြို့နှင့်ဝက်ထီးကန်အကြားအထူးဘတ်(စ်) စား အတော်များများပင် ထိုညနေမှ စတင်ပြေးဆွဲနေကြပြီ ဖြစ်ရာ အချိန်ကုန်အောင် ပြေးကြလိမ့်မည်ဟု ညွှန်သည်များက ပြောကြသည်။

ကျောက်ကွင်းရွာရှိ ချင်းခရစ်ယံတို့ အိမ်များအားလုံးပင် အည်းစရာ မဆန့်အောင် ညွှန်သည်တွေ ရောက်နေကြသည်နှင့် နောက်ရောက်လာသော ချင်းတွေလည်း မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ လာ၍ အည်းကြလေသည်။

အခြေအနေမှာ နက်ဖြန်ခါနီနက် ဘယ်လိုနေမည်မသိသေး သော်လည်း ယနေ့ညပင် ပရိသတ် အင်အား အလွန်များနေ လေပြီ။

အပြင်ဈေးတန်းမှ လူသံ သူသံတွေမှာ ဘာတွေပြော၍ ညံညံ ခီခီ တအုတ်အုတ်ဖြစ်နေကြသည်ဟု မသိသော်လည်း မဏ္ဍပ်ထဲ ခြံစတည်းချနေသော ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယံပရိသတ်တို့ စကား ဆွဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာဘက်ကို အသာရချင်နေကြသော စကား များနှင့် သောသောကြွယ်၍ နေလေသည်။

နီးနားရွာတွေနှင့် ကြားသိရသမျှ မြို့ငယ်မြို့ကြီးတို့လည်း ထို အတိုင်းပင် ကိုယ့်ဘက်က အသာရချင်သော စကားများဖြင့် သာ ထိုနေ့တညလွန်မြောက်ကြပေလိမ့်မည်။

၁၈-အပြင်

ဗမာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၈-ခုကဆုန်လဆန်း ၁၂-ရက်၊ ခရစ်

များက သံဃာစင်၏ ရှေ့မြေပေါ်၌၊ စီတန်း ခင်းထားသော ထိုင်ခုံများပေါ်သို့သွားပြီးစီ၍ထိုင်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ခေါင်းဆောင်များမှာလည်း မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ သံဃာစင်ရှေ့ မြေပေါ်၌ ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များကဲ့သို့ပင် ထိုင်ခုံများနှင့် စီတန်းထိုင်ကြသည်။

သဘာပတိ နေရာများသည် ထိုခေါင်းဆောင် ၂-တန်း၏ အလယ်တွင် စားပွဲတလုံး၏ ဘေးတချက်စီတွင် ထိုင်ခုံ ၂-ခုစီခန့် လျက်ထားသည်။

သဘာပတိစာပွဲရှေ့ ခုံမြင့်မှာ ဟောပြောသူများ အတွက် ရှုပန်းနိစပျားပတ်လျက်ရှိသည်။ စာပွဲပေါ်၌ ရေချိုင့်-ပန်းအိုး-စာပွဲတင် နာရီများရှိ၏။

ခရစ်ယံဘက်က သဘာပတိဦးရွှေမှန်ကိုရွေး၏၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က တောင်ငူမြို့ လောကတ္တရာသိမ်းကုန်းဆရာတော်ကို ရွေး၏။ ၇-နာရီထိုးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘာသာ ၂-ဘက်မျှ သဘာပတိများသည် မိမိတို့အတွက်ထားသော သဘာပတိ နေရာသို့ သွားကြသည်။

ကျောက်ကွင်း ဘာသာရေးယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကြီး စတင်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ဦးရွှေမှန်က ကျေညာပြီး သဘာပတိ မိန့်ခွန်းအပြစ်-ခရစ်ယံတရားတော်များ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အညီ အားလုံးသော ခရစ်ယံနှင့် ကြွရောက် လာသော ဗုဒ္ဓဘာသာ အပေါင်းတို့ပါ-ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာ တော်ဖြင့် ချေမိမ်းချမ်းမိမ်းစည်းကမ်းတကျ နားထောင်ပြီး အဆုံးကျမှ မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်

သက်ရာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်နိုင်ကြပါစေ-စသည်ဖြင့် မိန့်ခွန်းပြောသွား၏။

ထို့နောက် တောင်ငူဆရာတော်ကြီးက ဗုဒ္ဓဘုရားသည် ဗုဒ္ဓအား ကိုးကွယ်သည်ဖြစ်စေ- မကိုးကွယ်ဘဲ နေသည်ပင်ဖြစ်စေ- လူမျိုးမရွေး၊ ဆူကြူနိမ့်မြင့်မရွေး အားလုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အပေါ် မဟာ ဂရုဏာ တော်ဖြင့် ဒုက္ခ အပေါင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း တရားဓမ္မ ဟောပြော ပြင်တော် မူခဲ့သောကြောင့် သုခိဘ ဒုက္ခိတဒေဝနေယျ မှန်သမျှ ပုပုဂ္ဂုဋ္ဌမကျန် အားလုံး ခန္တိ-ပရမံ-တပေါ-စသော- တရား လက်ကိုင် ထား၍ ဟောသမျှ ပြောသမျှ ပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီး၏ တရား အသီးသီးမှ ယူထိုက် မှတ်ထိုက် စဉ်းစားထိုက် သမျှ ကိုယ်ပိုင် ဥာဏ်ဖြင့် သုံးသပ်ကြပြီး၊ ယဉ်ကျေးစွာကြားနာကြပါရန် အလေး အနက် မေတ္တာရပ်ခံကြောင်းဟုပြောပြီးအစီအစဉ်ဘတ်ကြား နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အစီအစဉ်အတိုင်း မန္တလေး ဓမ္မဆရာ ဦးသာဇင်က စတင် ဟောပြောလေသည် ဦးသာဒင်သည် ခရစ်တော်၏ တရားများကို အတော်အတန် ဟောပြောပြီး၊ ဦးညေးယျ၏ လောကမျက်မှန်ကို ပြန်လည် ချေပရင်း ဆရာတော် ဦးညေးယျ ရေးသားချက်များကိုသာ ဦးတည်တိုက်လေသည်။ မူလက ခရစ်ယံတို့ဘက်က ဦးညေးယျ ဆရာတော်၏ ဤပုံ၌ ဦးဆောင်မည်ဟု ဆတင်ရခဲ့ကြသည့် အတိုင်း ဦးညေးယျနှင့် တွေ့လျှင် လောကမျက်မှန်ကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းချေပရန် စီစဉ် ဇာတ်တိုက် လာခဲ့ကြဟန်တူ၏။ ခရစ်ယံချင်းတို့ဘက်က တပြုံးပြုံးဖြစ်ခါ ကျေ

နပ်နေကြ၏။ ဦးသာဒင်၏ စကားလုံးများမှာ တချက်တချက် အတော် ထိထိ မိမိဖြစ်သော အလုံးများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်သောင်းကျော်၊ နှစ်သောင်းငါးထောင်မျှ ရှိသော ပရိသတ် ကိုပေါက်အောင် အတော် အားယူပြောရဟန် တူပေသည်။

စကားလုံးများမှာ တခုနှင့်တခု အဆက်အစပ်ကျသု၏။ ခရစ် ယ်ခမ္မဆရာတို့၏ လေယူလေသိမ်း တွေနှင့် ဖြစ်၍ အဆွဲ အငင် တွေများနေသည်။ အကြောင်းတခုကိုခင်းလိုက်ပြီးနောက်အကျိုး တခုနှင့် ဆက်စပ်မိအောင်ပင် အတော်ကြာ၏။

ဦးသာဒင်ပြောနေသော နှုတ်ထွက်စကား စံချိန်မှာ တမိနစ် ၄၀-လုံးခန့်မျှပင် မှီပုံ မပေါ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ စကားလုံး အကူးအဆက်ဝေးကွာနေသဖြင့် အချိန်စားသွားခြင်း ခံနေရပုံ ကို ရိပ်မိသော သခင်ကိုကြီးက ဆရာတော်သို့ တိုးတိုး ကပ်၍ သတိပေးလျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော်က တချက် ပြုံးပြီး ဦးသာဒင် ပြောသည်ကို နားထောင်နေ၏။

ဦးသာဒင်သည် လောကမျက်မှန်ကို အတော်ကြာကြာ ပြန် လည်ချပေးပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဝင်ကို ဆက်၍ ဝေဖန်လေသည်။

ဗုဒ္ဓ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ဝါဆိုလပြည့် နေ့ကြီး၌ ပဋိသန္ဓေယူသည်ဟုဆိုထားရာ မိဘနှစ်ပါးသည် ဝါဆိုလပြည့် နေ့ကြီးမှာပင် ရှောင်ကြဉ်ဟန်မရှိကြောင်း၊ ပဋိသန္ဓေ ခန်းပါ အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကြည့်က ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနကပင် လွန် သလော၊ မယ်တော် မာယာကပင် ကဲသလောမသိ၊ ဝါဆိုလ ပြည့်နေမှာ ပဋိသန္ဓေနေသည်ကား ဗုဒ္ဓဝင်အရ ထင်ရှားသည်။

ဦးကြောင့် မိဘ ၂-ပါး၏ အကျင့်အရ ဂေါတမသည်လည်း သန္ဓေကစပြီး လူလွန်ဖြစ်သည်ဟူ၍ စတုယ်လေသည်။

နောက်က ဘုန်းကြီးတွေမှာ မျက်နှာတွေပင် မဲသွားကြ၏။ ဦးသာဒင်က ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံး ဖွားဘက်တော် စာရင်း ဝါနေပုံကို ဆက်၍ ဝေဖန်ပြန်သည်။

ရွှေအိုးကြီး ၄-လုံးမှာ ကပ္ပိလဝတ်ပြည် နန်းတော် အတွင်း မှာပင် ပေါ်သည်ဟုဆိုထားရာ ဤရွှေအိုးကြီး ၄-လုံးကိုစွတခု ဝင် အထူးစဉ်းစားစရာ ကောင်းသည်။ သယ်မည်သော ရွှေအိုး ကြီးက တဂါဝုတ်ပမာဏ ရှိသည်ဆိုသည်၊ ငွေမည်သော ရွှေ အိုးက ယူဇနာဝက်မျှ ရှိသည်ဟုဆိုသည်၊ ဥပ္ပလမည်သော ရွှေ အိုးက ၃-ဂါဝုတ်ပမာဏ ရှိသည်ဆိုသည်၊ ပုဏ္ဏရိက မည်သော ရွှေအိုးက တယူဇနာအရွယ် ပမာဏရှိသည်ဆိုသည်၊ အခစာက ထား နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထု ရှိသော မြေနှင့်တမျှတည်းရှိ သည်-စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ကဆိုထားသည်၊ ဤမျှကြီးသော ရွှေ အိုးကြီးများ ကော်ဟုတ်ခဲပါက ရှေးခေတ်က မသကာ လူဦး ရေ ၅-သိန်းလောက်ရှိသော ကပ္ပိလဝတ်ပြည်ကလေးမှာ လူ နေ တိုက်တာ နေအိမ်တွေပင် ဤရွှေအိုး ၄-လုံး ပေါ်သည်နှင့် ပျက်စီးသွားစရာ ရှိသည်၊ ရွှေအိုး ၄-လုံး မဆိုထားနှင့်ဦး ပုဏ္ဏ ရိက ရွှေအိုးတလုံးနှင့်ပင် ပေါ်တာနှင့် တချက်တည်းနန်းတော် နှင့်တကွ ကပ္ပိလဝတ်မြို့တမြို့လုံး ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားဘို့သာ ရှိ သည်၊ ဤမျှအပြောကြီးကြီးနှင့် ပလွားဝင့်ကြား ထင်ရာခရှောက် ဟောသမျှ တရားတွေကို စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူတွေက ယုံလို့ ဖြစ်ပါ့မလား-စသည်ဖြင့် ဆက်၍တုယ်ပြန်လေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ပရိသတ်သို့ ရွှေအိုးကြီး ၄ လုံး အရေအတွက် မေးခွန်းထုတ်သလို ထုတ်လိုက်- သူ့ဟာသူ ပြန်ဖြေလိုက် နှုတ်ပြောတောတောကြီး ဖြစ်နေတတ်သေး၏။ သို့ရာတွင် အချက်အလက် ကေငက်ယူပုံ- တင်ပြပုံ များမှာ အိုရစ်ထရီ ခေါ် ပေါက်ဟောပြောမှု၌ ကျမ်းကျင်သူတယောက်ဖြစ်ကြောင်းက သိသာထင်ရှားပေသည်။

ဦးသာဒင်သည် ဆက်၍ စိဉ္စမာနကိစ္စတွင် သိကြားက မိန်းမ ထမိတွင်းကိုဝင်၍ ကြွက်ယောင်ဆောင် ကိုက်သည်ဟု ဆိုထားရာ သိကြားတန်မဲ့ ထမိတွင်းဝင်ရသလော၊ ထမိတွင်းဆိုသည်မှာ သာမန်လူယောက်ျားများ ဝင်လျှင်ပင်ဘုန်းကြက်သရေပျက်သည်ဟု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက ယူဆထားတာနှင့် တက်တက်စင် ကွာနေသည်။ ဂေါတမရှေ့၌ တရားနာ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံ အလယ်တွင် မိန်းမကြီးတွေ အများကြီးရှိနေနိုင်ပါလျက် ထိုမိန်းမကြီးတွေက ဗိုက်ကိုတော့ ထမ့စမ်းဘဲ ဇောမ ပါရမီရှင် သိကြားကလာပြီး ကိုယ်တိုင် ထမိထဲ ဝင်ကိုက်ခြင်းမှာ လည်း ယုတ္တိမတန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

ထို့နောက် တဖြေးဖြေး အချက် အလက်ပေါင်း များစွာကို ဝေဖန်၍ သွားပြီး တဖန် ဝဋ်တော် မကင်း သေး၍ ဒေဝဒတ် ကျောက်မောင်းဆင်ချသဖြင့် ခြေမတော်သွေးခြေခွ ခံရသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ဤအချက်မှာ စဉ်းစားစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတရား၌ အနှစ်သာရအဖြစ်ဆုံး ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇ ပါး၌ပါသော သမ္မသပ္ပဓါန် ၄ ပါး၌ ဝီရိယ၏ အင်္ဂါ ၄ ပါး

အရ ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်၊ အနိပ္ပန္နအကုသိုလ်ဟူ၍ အကုသိုလ် ၂-ပါး ခြုံကြောင်း၊ ဥပ္ပန္နအကုသိုလ်မှာ အတိတ်က အကုသိုလ်ကိုစွန့် သိမ်းရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း အလုပ်ဟု ဆိုထားပါလျက် ဆရာ ဖြစ်ပါသည်ဆိုသော ဂေါတမသည် ကိုယ်ဟောသော ဆရာထံက ဥပ္ပန္နကိစ္စကိုပင် မပြီးမြောက်သေး၍သာလျှင် ဒေဝဒတ်အကြံကို မသိ မမြင် နိုင်ဘဲ ဝဋ်ဆိုက်ခံနေရသေးဟန် တူသည်။ ယင်းသို့ ပြီးခဲ့သော အကုသိုလ်မှ ဝဋ်ကိုပင် ကုန်အောင် ဥပ္ပန္နကိစ္စမတတ်နိုင်သေးသော ဂေါတမဘုရားအား မည်သို့ဆို နည်းနည်းဟူ၍ တွယ်သွားပြန်လေသည်။

နောက်က သံဃာတော်တွေမှာမူ ခေါင်းမျှမပေါ်ဘဲ ငို၍ ဘာ နေတော်မူကြတော့၏။

ဆရာတော်သည် ဦးသာဒင် ကောက်နှုတ်ဝေဖန် သွားသော အချက်များကို ဖြေရှင်းရန် လိုက်မှတ် နေ၏။ ဗုဒ္ဓဝင်ပြီးလျှင် နှစ်စဉ် တရားတော်များကို ဦးသာဒင်က ဆက်လက်ဝေဖန်ပြန်သည်။ ဤနုရာ၌ အာလံ (အောင်လံ) တွင် ဆရာတော်နှင့် ဦးသာဒင်တို့ အချေအတင်ငြင်းခုံ ဖြေခဲ့သော စာအုပ်အချို့မှ အချက်များ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ဆရာတော်အဖို့ အဆင်သင့်နေ သေးသည်။

နောက်နားရှိ သံဃာစင်ပေါ်မှ ကိုယ်တော်တွေပင် တချက် တချက် အတော်ငိုင်းသွားလောက်အောင် အချက် ပိုင်ပိုင် ထိသိ မိမိ စကားများ ပါလာ၏။

နတ်ဖိုကိုယ်တော်ကြီးနှင့် ဆရာတော်နှင့် ပါလာသော ကိုယ် တော်များသာ ခေါ်တံသိဖြစ်၍ ပြုံးနိုင် ကြသည်။ နတ် ဖို ကိုယ်

တော်ကြီးက ဆရာတော်ကို ခဏခဏ လက်ကုတ်ပြီး လှေသံဖြင့် တိုးတိုးအုပ်၍ ဦးအုံးကို ကျေးဇူး တင် ကြောင်း အမိန့် ရှိ လေ သည်။

ဦးအုံး သုံးသပ် ဝေဖန်လိုက်သော စကားများမှာ အတော် များများပင် ယခု ခရစ်ယံ ဦးသာဒင်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာ နေလေပြီ။ နောက်ကသံသာတွေနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပရိသတ် အကြီးမှာ အတော်တွေဝေ သွားကြဟန်တူပေသည်။ ခရစ်ယံတို့ ဘက်မှ ပါးစပ်ပြသားနှင့် အတော်အားရနေကြ၏။ သို့သော် ပရိသတ်၏ အာရုံကို ဦးသာဒင်၏ အကွက်ကြနေသော စကား လုံး များက ဆက်ပါလာအောင် မဆွဲမဆောင် နိုင် သဖြင့် ဟာ သွားသောအကွက်များပင် ကျန်နေ၏။ ဦးသာဒင်က ဗုဒ္ဓတရား ဆိုသော စာပေများကို ဝေဖန်ပုံမှာ စကားလုံးများ ယဉ်ကျေး ပြေပြစ် လှပါပေသည်။

သုံးသပ်ပုံ အကွက်ဆင်ပုံ များမှာ မရိုင်းပေ။ ဦးသာဒင်၏ ဖမ်းချက်မှာ အာလံ(အောင်လံ)မှာ ဝေဖန်လိုက်သော ဦးအုံး လောက်မျှ လိပ်ခဲတင်းတင်း တင်ပြခြင်းမရှိဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စကားထက်ကို အကဲခတ်လျှင် ကော် ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ၌ နား လည်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ ကြောင့် ပင် ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များက ဤပွဲ၌ဦးသာဒင်ကို ဗိုလ်တင် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

အချိန်နီးပြီဖြစ်ကြောင်း သဘာပတိက သတိ ပေးလိုက်ရာ ဦးသာဒင်က နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ၎င်းသည် မူလက ဗုဒ္ဓဘာသာ ပင်ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုကဲ့သို့သော ယုတ္တိမဲ့ တရားတွေကို ပိဋကတ်

များ၌တွေ့မြင်ရသဖြင့် စိတ်ပျက်ပြီး ခရစ်ယံဘာသာထဲသို့ ဝင် ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီ မဟုတ်ကဟုတ်က တရားမျိုးတွေကို ဆက် ယုံနေသမျှ မှားနေမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ရှေ့နောက် မညီ မှားနေသော ဘာသာတရားကိုယုံကြည်မည်လော၊ မှန်ကန် သောခရစ်တော်၏ တရားများနှင့် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ယုံ ကြည်ကြမည်လောဟု မိမိ မေးလို သည် ပြောကာ နိဂုံးချုပ် လေ၏။

အချိန်ပြည့်သောအခါ ဦးသာဒင် ဆင်း သွား လေသည်။ ချင်းပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ "ဟီး" ထွက်၍ သွားလေ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သဘာပတိက ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို ခေါ် ဖင့်လိုက်သည်။

ပရိသတ်သည်ခဲပြီး တခုတည်းသော အာရုံ၌ သာ ဝိုက် နေ ကြဟန်တူသည်။ ဦးသာဒင် ပြောဆို ဝေဖန် သွား သော အ ချက်များအတွက် အတော် သိမ်ငယ် သွား ကြဟန် တူ သည်။ လူစိမ်းတွေးတွေးရလျှင် ပြန်ချေနိုင်ရန်ပင် အတော် ခက် သော အချက် ပေါင်း အတော် များများ ပါ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပရိသတ်က မိမိတို့ ဘက်ကို ဖိခံ ထားရသော အ ချက် များ အတွက် မိမိတို့ ဘက် ဗုဒ္ဓ ဘာ သာ ဗိုလ်ကို အား ထိုးကြဟန်တူသည်။ ဤမျှ များ လှသော ပရိသတ် အသိုက် အမြို့ကြီးသည် ချောင်းဟန်သံပင်ဆိုတ်သုဉ်းလျက် ငြိမ်ကြည့် နေကြ၏။

ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဦးစွာ-ပုဂ္ဂိုလ်သဘောထက် မေ့သဘောသက်သက် စဉ်းစားကြရန် - စသော စကား အ

နည်းငယ်ဖြင့် ပဏာမခံရင်း ပရိသတ်ကို မိန့်လောက်သော အသံကိုတည်ရန် အစပျိုးကြည့်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် ပထမ စက္ကန့် ၂၀-မျှ အချိန်တွင်းမှာပင် ပရိသတ်နှစ်သောင်းကျော်၏ နားသို့ ပေါက်နိုင်သော အသံကို တည်မိပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤမျှ ဒုဒယရှိသော ပရိသတ်မျိုးနှင့် ဆရာတော်မှာ အသစ်အဆန် မဟုတ်ပေ။ ဆရာတော်၏အသံသည် အောင်မြင်သည်။

ကြည့်လင်ပြတ်သားသည်။ စကားလုံး အကူးအဆက်များသည် ဝါကျတပုဒ်ထက် တပုဒ် ဖြတ်လတ် သွက်လက်လာသည်။ သုံးမိန့်မှရှိလျှင်ပင် အရှိန်ရလာခါ စကားလုံးများသည်အဆက် မပြတ် ဖြစ်လာလေသည်။

ဆရာတော်သည် ဦးသာဒင်၏ ဝေဖန်ချက် မှတ်စုစာရွက်ကို ကြည့်ပြီး ခရစ်ယံဆရာကြီး ဦးသာဒင်က ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓတရား တော်များကို ဝေဖန်ဟောပြောမလားဟု ထင်မှတ်မိရာ ယခု ဦးသာဒင်ပြောသွားသောစကားများမှာ ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓတရားတော် အစစ်များကို ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်းမပြုဘဲ သိဟိဋ္ဌိ စာရေးဆရာ တေ့ရှဲ့ စာတေ့ကိုချည်း ဝေဖန်သွားတာကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့အား သင့်မိကြောင်း။

သဘာပတိကြီး ဦးရွှေမှန်နှင့်တကွ ယခု ကြွရောက်လာကြ သော ခရစ်ယံ ဓမ္မဆရာအတော်များများဟာ မူလကဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် ယခုမိမိတို့ဘုန်းကြီးများပင်ဖြစ်ပြီး ပိဋကတ်စာပေများကို လေ့လာခဲ့သူများဟု မိမိယုံကြည်ကြောင်း။

ဓမ္မဆရာကြီးများသိသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေလောက၌ မူလဘုရားဟော ဒေသနာရင်းများက တရပ်-အဋ္ဌကထာ

ဋီကာစတဲ့ သိဟိဋ္ဌိစာရေးဆရာများနှင့် စာပေပညာရှိများ ရေးသော ဒေသနာအမျိုးမျိုးက တရပ်ဟူ၍ ဒေသနာ ၂-ရပ် ၂-မျိုး ရှိနေသည်ကို သတိပြုကြစေလိုကြောင်း။

ဤနေရာ၌ ယခု ၂-မျိုး ၂-စားရှိတာကို ခွဲခြားမသိဘဲ အားလုံးကို တမျိုးတစားတည်းထားပြီး ဗုဒ္ဓဘုရားရှဲ့ တရားတော် ချည်လို့ ယခု ဓမ္မဆရာများက ယူဆဟန်တူကြောင်း။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကိုစွန့်ပြီး ခရစ်ယံထဲ ကူးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို မိမိမအံ့သြကြောင်း။

✓ ဤလိုဖြစ်ရခြင်းမှာ-မူလကတည်းက ဒီဆရာကြီးများသည် ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓရှဲ့ တရားတော်အစစ်အမှန်များကို မသိနားမလည်ဘဲ နဲ့ သက်နိုးဝတ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ့ရှဲ့ ဆွမ်းတွေ့ ညာစား သွားတာ ထင်ရှားနေကြောင်း။ ✓

ယခုဗုဒ္ဓအစစ်ရှဲ့ တရားတော်အစစ်များကို မသိနားမလည် သလို ခရစ်ယံဘာသာရှဲ့ တရားအစစ်များကိုလဲ မသိဘူးဆို လျှင် ခရစ်ယံကိုပါတက်ညာနေတဲ့ ဓမ္မဆရာကြီးတွေ ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရကြောင်း-ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသလို “ဝါး”ကနဲ အသက်ဝင်၍လာလေသည်။

ဆရာတော်ကဆက်၍ ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာကို ဦးသာဒင်က ဝေဖန်ရာ၌ ပဋိန္ဒေ့ဘိစပြီး ဗုဒ္ဓကို တွယ်သွားကြောင်း၊ ဤဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာအတိုင်း ဘုရားကိုယ်တိုင်က အဘယ်နေရာမှာ ဟောခဲ့ပြောခဲ့သည်ဟု ဦးသာဒင် ပြောနိုင်ပါသလား၊ အမှန်အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာကို ရေးသူမှာ သိဟိဋ္ဌိရှင် ဗုဒ္ဓဒတ်ရဟန်းခေတ် သာဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်-နာလာနုဓမ္မါတုဝင်-မဟာဝင်-စူဠ

ဝင်-ဒီပဝင်-မောမိဝင်- ဒါဠာခါတုဝင်-မောမိဝင် ဇွဲကာတေ
 စာတေကို သီဟိုဠ်ရှင်မဟာနာမ ရဟန်းတော် ရေးခဲ့ တာတေ
 ဖြစ်ကြောင်း ဒါတွေကိုစုပေါင်းပြီး အချို့ အဋ္ဌကထာ ဇွဲကာ
 တေ့နဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီးနောက် ဗဟာရဟန်းတော် ရှေ့တောင်ကိုး
 သဲလေးထပ် ဆရာတော် တပါး ရေးခဲ့သော ဇိနတ္ထပကာသနီ
 ကျမ်းက စကားတွေကို ဦးသာဒင်က ဗုံဖွဲ့ဘုရားဟောဆိုပြီး
 ဝေဖန် သွားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘုရား
 တရားတော်နဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အဋ္ဌကထာ ဇွဲကာစကားတွေ
 ကို အားလုံးအတူတူချည်းထင်ပြီး ပြောကြလျှင် မဖြစ်ကြောင်း။

ဥပမာ-ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၃၅၀-ခုနှစ် လောကက ပဋ္ဌမဆုံး
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာအဖြစ် ပြန်ဆို ရေးသားသော ဝင်ကလစ်မိခါ
 ဝင်ဘဲလ်ခေါ် သပ္ပာကျမ်းစာကို တင်ဒေးလ်၏နောက် သမ္မာ
 ကျမ်းစာနှင့် တိုက်ကြည့်လျှင် ကဲ့လဲ့တာတွေ အများကြီး ရှိနေ
 ကြောင်း၊ ထို့အတူကိုးမားဒေးလ်၏သမ္မာကျမ်းစာများမှာ တမျိုး
 ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း- “ဒီလိုကဲ့လဲ့ချက်တွေကို မစဉ်းစားဘဲ အကုန်သိမ်း
 လျှိုးပြီး ခရစ်တော်က ဒီအတိုင်း အားလုံးဟောခဲ့တယ်လို့ ဆိုရင်
 ဦးသာဒင်တို့ ကြိုက်ပါ့မလား”

ထိုတင်ဒေးလ်၏ ဘိုက်ဘဲလ်ကိုလည်း သက္ကရာဇ် ၁၅၆၀-
 လောက်မှာ မိုင်းလိမ်၊ ကိုဗားဒေးလ်က ပြုပြင် ထပ်မံ ရေးတာ
 မျိုးတွေ တွေ့ရကြောင်း။

လိုနစ်ပိုင်းလောက်မှာပင် ခရစ်တော်ရှဲ့တရားများကို အထက်
 ဆရာများဟာ ယုတ္တိယုတ္တမရှိအောင် လွဲမှားစေသည်ဟု ဆိုပြီး

မာတင်လူသားတို့က တဖန်ထပ်၍ ကိုယ်ကြိုက်သလို ကိုယ်ရေး
 လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရပြန်ကြောင်း။

တင်ဒေးလ်က ဟစ်မြူးကျမ်းကို အခြေခံရေးတဲ့ ဘိုက်ဘဲလ်
 မှာ ဂျေရုစလင်မြို့ကြီးကို သမုဒ္ဒရာနဲ့ ရေလွှမ်း သတ်တယ်လို့
 ရေးတဲ့အခန်းကို မာတင်လူသားကမကြိုက်၍ ၎င်းအခန်းမဟုတ်
 ဟု ပြင်ရေးခဲ့ကြောင်း။

ဒီတော့ ခရစ်ယံရေးကျမ်းများမှာပင် တကျမ်းနဲ့ တကျမ်း
 မတူတာတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါမျိုးတွေ ရှောင်ပြောနေရင်-ခရစ်ယံ
 ထာဝရဘုရားဟာ ကရုဏာမေတ္တာကို အရင်းခံဘယ်လို တဖက်
 ကပြောပြီး။ တဖက်မှာ လူတွေကိုမညာမတာ ဖျက်ရက်စက်စက်
 လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရာတွေဟာ အများကြီး ရှိနေ
 တော့ အခုဆရာကြီး ဦးသာဒင်ပြောတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်အရ ရှေ့နောက်
 မညီတဲ့ အချက်များဟာ စာရေးဆရာတွေကြောင့်ရှိနေတယ် ဆို
 တာမှတပါး ဘယ်နေရာမှာ အသက်တချောင်းကို ဂေါတမဗုဒ္ဓ
 က ဖျက်ဆီးခဲ့ဘူးသလဲဆိုတာ ပြောပါ။

ပထမဦးသာဒင် တင်ပြသုံးသပ် ဝေဖန်သွားသော ဗုဒ္ဓစာ
 ပေခေါ်စာများကို တပုဒ်စီပြန်၍ ဘောင်ဝင်အောင် စုယူလိုက်
 သည်။ ထို့နောက်မှ တချက်ထည်းနှင့် အံကျဝင်သောရှင်းလင်း
 ချက်တခုနှင့် ပိတ်သွင်းပစ်လိုက်၏။ ပရိသတ်သည် အားရစ ပြု
 လာသည်။

ဤနည်းဖြင့်အချက် ၄-၅ ချက်တတူ စုပြီးမှ ချေပချက် တခု
 နှင့် ပိတ်ထု-ပြန်ချသွားရာ ၁၅-မိနစ်ခန့်နှင့် ဦးသာဒင် သုံးသပ်
 သွားသောအချက်များ အကုန် ရှင်းထုတ်ပစ်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

အတန်းအရပ်မထား တဆက်တည်းပင် သမ္မာကျမ်းစာတွေကို ဝေဖန်ချလေတော့သည်။

ဆရာတော်၏ အသံသည် မြည်လည်း မြည်သည်၊ ကြည်လည်း ကြည်သည်၊ အောင်လည်း အောင်သည်၊ အကူးအဆက်လျှင်မြန်သလောက် စကားလုံးများ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှသည်။ ထိုပုဒ်ကိုပိုင်း၌ ဆရာတော်သည် ဓမ္မဟောင်း ကျမ်းတွေကို စ၍ ကိုင်၏။ ဆရာကြီး ဦးကုန်းနှင့် ဆရာ သခင်ကိုကြီးတို့၏ မာတိကာမှတ်စုကို ကြည့်လိုက် ဆိုင်ရာစာအုပ်ကိုယူပြီး ဖွင့်လိုက်၊ နှုတ်မှလည်း အသံမပြတ် ဝေဖန်တင်ပြလိုက်နှင့် မူရင်းအင်္ဂလိပ်စာအတိုင်းဖတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းသည်။ ထိုအဓိပ္ပာယ်တွေကို ယုတ္တိအပျိုးပျိုးဆောင်၍ ပြဿနာများ တင်ပြသုံးသပ်ပြသည်။

ထိုအခါ၌ တရားစဉ်တိုက်ကို ပြည်ခရိုင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်ကိုယ်တိုင် ပုလိပ်(ရဲ)အမှုထမ်းကြီးငယ်များနှင့် ဝိုင်းရံစောင့်ရှောက်လျက်ရှိနေသည်။

ခရစ်ယံတို့ဘက်၌ မျက်နှာဖြူ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတဦးကိုယ်တိုင်ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။ ဆရာတော်၏ အချက်အလက်ပြည့်ဝ၍ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ဝေဖန်ချက်များကို ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များ ငြိမ်ပြီး အာရုံစိုက်နေကြသည်။

ပရိသတ်များထည်း၌ အံ့ဩချီးကျူးသံများ ဖြစ်နေကြပြီး ရယ်မော ရှောင်ပြနေကြသည်။ ဆရာတော်၏ စကားလုံးများကလည်း ဗာလစပ်ဖတ်လိုက်၊ အဓိပ္ပာယ်ပြန်လိုက်၊ ဝေဖန်လိုက်နှင့် အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုကျောက်ကွင်းမဏ္ဍပ်ရှိ ပရိသတ်၏ ထူးခြားချက်မှာ လက်ခတ်လက်ဝါးတီးခြင်း၊ လေချွန်ခြင်း၊ ဟေးလားဝါးလား ဩဘာပေးခြင်းစသော ရုတ်ရုတ်သံသံမလုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ နောက်မှ သိရသည်ကား ဟောပြောနေစဉ် လက်ခတ်တီးလေချွန် အော်ဟစ် ဩဘာပေးခြင်းပြုသူ မည်သူ့ ကိုမဆို ချက်ချင်း အရေးယူမည်ဟု ရာဇဝတ်ဝန်၏ အမိန့်နှင့် မဏ္ဍပ်အဝင်တွင် အမိန့်များ ကပ်ထားသည်ဟု သိရ၏။

ထို့ကြောင့် ပရိသတ်က လက်ခတ်တီး လေချွန် ဩဘာပေးတော့ မလုပ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာကို ရယ်မော၍သာ ပြနေကြ၏။ ထိုရယ်သံမောသံတို့မှာလည်း အစဉ်မပြတ်ဖြစ်နေလေသည်။

သို့ရယ်မောသံအလွန်များလာပြန်လျှင် သဘာပတိနှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်က မေတ္တာရပ် တားဆီးပေးကြရသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်၏ ကြာလေ မြည်လေ၊ မြည်လေ ပေါက်လေ ဖြစ်နေသော အသံက ပရိသတ်တို့၏ ရယ်မောသံများအပေါ်သို့ အစဉ်သဖြင့် ကျော်လွှမ်း၍သာ ဖန်လေသည်။
X သက္ကရာဇ် ၁၂၉၅-နဲ့ ၁၃၄၉-ခုနှစ်အတွင်းပေါ်ခဲ့တဲ့ ပီလီယမ်းအောက်ဆမ်းရေးတဲ့ ခရစ်ရာကျမ်းဆိုင်ရာ သမ္မာကျမ်း ။ ဤကာတွေကို ကြည့်လိုက်လို့ရှိလျှင် တာမဆိုအားလုံး ဘုရားသခင်၏ သဘောအတိုင်းချည့် ဖြစ်စေ-ပျက်စေသဘောချည့် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရမယ်။

လူ့လောက လူ့ဥပဒေသများလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ သဘောထော့်အရသာ လူတွေရဲ့ဆန္ဒမှာ ထိုထိုလုပ်ရန် ကိစ္စအဝဝ ဖြစ်

ပေါ်လာတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားသခင်ကို မယုံကြည်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်တာဘဲလို့ ခိုးချင်လို့ ခိုး၊ လိမ်ချင်လို့ လိမ်တာတွေ သူ့မယား ကိုယ့်မယား သူ့နှမ ကိုယ့်နှမ မဟားတရားကြံစည်တာတွေလဲ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုအတိုင်း အဲဒီလူမှာ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် မနေပဲ တော့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေဟာ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ ပြုလုပ်ချက်တွေချည်း ဆိုရတော့မှာပေါ့။

ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆိုရင် ဦးသာဒင်တို့ ဓမ္မဆရာကြီးတွေလက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ ဒါ ဦးဇင်းအမှန်ပြောနေတာ၊ ပရိဖက်ဆာဂေးလ်ဆင်ရဲ့ “အလယ်ခေတ် အတွေးအခေါ်များ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ဒီအတိုင်းဘဲ ရေးထားတာ တွေရတယ်။ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓကတော့ အကုသိုလ်ကို အကုသိုလ်မှန်းသိရင် ရှောင်ကြဉ်ဘို့ဘဲ ဟောတယ်။ ✓

နောက်ဘက်ရှိ သံဃာတော်များမှာလည်း တပြုံးပြုံးနဲ့ နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်နေကြကုန်သည်။

ဆရာတော်သည် ရရှိထားသောအချိန်ကို တစက္ကန့်မျှ အလစ်မပေးဘဲ အကွက်စိပ်စိပ်ဖြင့် ရှင်းလင်းတင်ပြဝေဖန်နေရာ ဓမ္မဟောင်း မှတ်ချက်များကုန်ခါနီးတွင် နောက်မှ သဘာပတိတို့၏ သတိပေးချက်နှင့် အံ့ကိုက်အောင် နိဂုံးချုပ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်မှ ပရိသတ်၏လက်ခုပ်သံများ၊ ဩဘာသံများမှာ မိုးမှုန်၍သွားလေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာများဘက်က ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေကြသလောက် ခရစ်ယံ၏ဘက်မှ ဝိုင်ဝိုင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတော့၏။

ထို့နောက် သဘာပတိဦးရွှေမှန်ကထ၍ ဤဟောပြောပွဲကြီးကို နေ့ခင်း ၁၂-နာရီထိ ခေတ္တရပ်နားမည့်အကြောင်း ကျေညာပြီး နံနက်ချိန် စခန်းသိမ်းလိုက်ကြ၏။

ပရိသတ်တို့၏ အသံတွေသည် မဏ္ဍပ်ကြီးတဝိုက်၌ သောသောကြယ်အောင်ပွက်၍သွားလေသည်။ အပြင်ဘက် ဈေးဆိုင်ဆန်းများကို လူလုံးကြီးက အံ့ခဲထားသည်ကို မြင်ရသည်။

အချိန်သည် ၉-နာရီသာသာလေးမျှသာ ရှိသေး၏။ သို့သော် နေရောင်သည် ဝင်းဝင်းတောက်၍နေချေပြီ။ ပြည်၊ ရွှေတောင်ထီးကုန်းတို့မှ ကားမဗို၍ နောက်ကျသူများမှာ ထိုအချိန်တွင် ခုထပ်ရောက်လာနေကြသည်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှ အစားအသောက် ဆက်သူတို့၏နေရာသို့ လူသစ်တွေက ဝင်ယူထားသဖြင့် ခေတ္တရပ်နားချိန်ဖြစ်သော်လည်း လူတွေသည် ကြပ်မြဲ ကြပ်ခဲနေလေတော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနီးရှိ ဦးပဉ္စင်းကြီး၏အသံမှာ အတင်ပင်နာ၍နေရှာလေပြီ။

ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များက ဆရာတော်ကို လှာ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး နံနက်စာစားရန် ရွာတွင်းသို့ပြန်သွားကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင်များနှင့် သံဃာတော်များ အထက် မဏ္ဍပ်ကြီးမှာပင် မနေ့ကအတိုင်း စီစဉ်ထားကြ၏။ ဆွမ်းအုပ်များကို နံနက်ကပင် ယူဆောင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

လူအုပ်ကြီးများသည် ဆရာတော်ထံသို့လာရောက်ခါ အား

ပေးစကားများ လျှောက်ထားနေကြပြန်သည်။ နတ်မိုးကိုယ်တော်ကြီး ဦးကလျာဏက အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့်-

“ဟေ့-ဒါအချိန်ကလေး ၄-၅ မိနစ်ထဲ ရှိသေးတာကွ။ နေ့ခင်းပိုင်းကျမှ ဒီထက်အားရစရာတွေ ကြားရကြရ အုံးမယ်ဟေ့နားသာထောင်ကြပေရော့”-

ထိုအခိုက် အပြင်မှ လူတစ်ဦးကလှမ်းပြီး-

“ခဏကလေး လမ်းဖယ်ပေးကြပါအုံး၊ ဒီမယ်ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်မလို့ ပါတဲ့ခင်ဗျား- လမ်းဖယ် ပေးကြပါ”ဟု အော်ရင်း လူတစ်ဦးသည် အနုစေသော လူတွေကိုဖယ်၍ ဝင်လာ နေကြ၏။

လူတွေမှာ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသံတွေ အော်ဟစ် ပြောဆိုကြရင်း သံဃာစင်ရှေ့၌ နေရာဖယ်ပေးကြ၏။ ဝင်လာသူများကို ဦးဆောင်ခဲ့သူက-

“ဘုန်းကြီးသူရားများ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဘက်က ရှင်းလင်းပြတာ သဘောကျလို့ အခု ဟောဒီကျောက်ကွင်းရွာက အိမ်ယောင် ရှစ်အိမ်ထောင် ပြည့်ပြည့် အခုဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်း ကိုးကွယ်ပါတော့မယ်တဲ့ဘုရား”

ထိုကျောက်ကွင်း ဂ-အိမ်ကောင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းကြောင်း ကျေညာသံကိုကြားကြားသမျှ လူတွေ ထမင်းဆိုင်၊ လဘက်ရည်ဆိုင် ဝင်နေသူမကျန်၊ မဏ္ဍပ် တွင်းသို့ ပြန်ပြီး ပြေးဝင်လာကြရာ ဝန်းဆန်၍ နေလေတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ရှေ့ဆုံးသို့သံသာ ၂-ပါး တွဲထူ ကြွလာပြီး အားရပါးရ ကြည့်ရှုတော်မူနေ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသူများကို သံဃာစင်ရှေ့ မြေပေါ်၌ ထိုင်စေပြီး ဆရာတော်က အမည်စာရင်း ယူစေသည်။ အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များက စာရင်းယူ မှတ်သားကြ၏။

ထို့နောက် သရဏဂုံ ၃-ပါးနှင့် လက္ခဏာရေး ၃-ပါးတို့၏ အဓိပ္ပာယ်အဘိဏောကံများ အနည်းငယ် ရှင်းလင်းပြပြီး နတ်မိုးကိုတော်ကြီးသို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ နတ်မိုး ကိုယ်တော်ကြီးက သရဏဂုံ ၃-ကြိမ်တိုင်ပေး၍ လိုက်ဆိုစေပြီး လက္ခဏာရေး သုံးပါးကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ရပုံ အနည်းငယ် ဟောပြုပြီးနောက် ပထမလိုက်ပို့သူကို ယနေ့ နံနက်ပိုင်း တရားအပြီး အိမ်ထောင်ဂ-ဦး ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာကြကြောင်း ကျေညာခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကျေညာချက်ပြီးလျှင် အားလုံးပရိသတ်က သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ကြရန် ဆရာတော်က နှိုးဆော်လိုက်သည်။

၁၉-အဟိန်း

လိုက်ပို့သူ ရွာဆော်ကသံကုန်တင်၍ ကျောက်ကွင်း ရှစ်အိမ်ထောင် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာကြောင်း ကျေညာကာ အမျှ (၃) ကြိမ် ဝေလိုက်ရာ ထိုမျှပရိသတ်ကြီး၏ လိုက်လိုက်လွဲလွဲခေါ်လိုက်သော သာဓုသံကြီးသည် လယ်ကွင်းပြင်များကိုဖြတ်၍ အရပ် ၉ မျက်နှာထိ ဟိန်း၍ သွားလေတော့သည်။

မူလ စာချုပ်တွင် တအိမ်ထောင်ပြည့်ပြည့် ကူးပြောင်းလာသောဘက်ကအနိုင်ဟု ဆိုထားရာ ယခု မနက်ပိုင်းတွင်ပင် ရှစ်အိမ်ထောင်ထိ ကူးပြောင်းလာသည့် အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်

က အသာကြီးသာနေဟု ပရိသတ်က ဝမ်းမြောက် ရွှင်မြူးမဆုံး ဖြစ်ကြကုန်သည်။ သူကြီး ဦးလှောင်ကိုမူ တမနက်လုံး မမြင်ကြ ရပေ။

အချိန်မှာ ၁၀-နာရီမျှသာရှိသေး၏။ ထမင်းဆိုင်တွေ၊ စား စရာဆိုင်တွေ တက်တက်ပြောင်ကုန်လေပြီ။ နောက်ထပ် ချက်ရန် လုပ်ရန်လည်း ဘာမျှမကျန်တော့ပေ။ မှဲ့ဟင်းခါး ဆိုင်၊ ဘူးသီး ကြော်ဆိုင်တွေ မှာလည်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းနေ၏။ ကျောက်ကင်းရွာ တဝိုက်မှာရှိသော ရေတွင်းသုံးတွင်းမှာ ရှစ်နာရီမထိုးမီကပင် တစက်မှမကျန်တော့ဟု သိရ၏။ လဘက်ရည်ဆိုင် များမှာ ရေ နွေးပင်ကျိုစရာ ရေမရှိဖြစ်ကြသည်။

ဘုန်းကြီးများအတွက် ဆွမ်းကပ်ရန် သောက်ရေပင် လှည်း ၄-၅-စီးပေါ် ပု်းတွေတင်ပြီး ရေရှိသော ရွာများသို့ လှတ်နေရ သည်ဆို၏။

လူပေါင်းများစွာပင် ထမင်းမစားကြရသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဘာမျှလည်း ဝယ်စားစရာ မကျန်တော့ပေ။ ထမင်းထက် ရေ ငတ်သောဒဏ်ဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျနေကြသည်။ ရွာဆော်အချို့က ထမင်းမစားရသေးသူများအား ရွာတွင်းသို့ သွား၍ အိမ် တွေ မှာအချက်ခိုင်းကြရန် အော်နေ၏။ ယင်းသို့ အော်သူက အော်နေ ဆဲ ရွာတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသူတို့က ရေမရှိ၍ ထမင်း ချက်ရန် ခက်နေပြီဟု ပြန်အော်ကြပြန်သည်။

ရွာဆော်လည်း “ရေတွေ လာပါ လိမ့်မယ်၊ လှည်းနဲ့သွား တို့က်နေကြပါဟယ်၊ ရွာထဲကို သာသွားပြီး စောင့်နေ ကြပါ။ လာကြပါ-ရေလာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ချက် ကျွေးပါမယ်” ဟု

အော်သဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် ရွာဆော်နောက်မှ ရွာ တွင်း သို့ လိုက်သွားကြပြန်သည်။ ဈေးဆိုင်များက ဈေးသည်များလည်း သံပု်းတွေဆွဲပြီး လူအုပ်နောက် ပါသွားလေသည်။

ထမင်းမစားရသေးသူများတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ့သာမဟုတ်၊ ခရစ်ယံချင်းတွေလည်း အများပင် ပါနေ၏။ အခြေ အနေမှာ ထမင်းထက် ရေမရှိတာက ပိုဆိုးနေချေတော့၏။

နေ့ ၁၁-နာရီခန့်ရှိလာပြီ။ ရောက်လာသော ရေမှာ နည်းလှ ၏။ သံသရာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနိုင်ရုံမျှ အနိုင်နိုင် သာရှိ သည်။ ဆွမ်းတွေမှာပေါ့ပါ၏။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ရွာများမှ အိမ် တိုင်းအိမ်တိုင်း ဆွမ်းအုပ်ယူလာ ကြသောကြောင့် ဆွမ်းတွေမှာ လှည့်လည်ထက်ပင် ပိုနေပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် ရေက ခက်နေ သည်။

ရွာတွင်းမှ ရွာဆော် တဦးက ဆရာတော် အရှင်ဥ က္ကဋ္ဌ ခေါင်းဆောင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာအဖွဲ့ကို ရွာတွင်းသို့ကြွ၍ ဆွမ်း စားရန်ပင့်လာ၏။ ဆရာတော်နှင့်အတူ နတ်မိ ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဦးကလျာဏ၊ အရှင်သုတတို့ ၃-ပါးသာ ကြွကြသည်။

အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များသာ မဏ္ဍပ်ကြီး၌ ဖြစ်သလိုမျှတ ၍ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် တနေရာ၌ ရွာ နှင့်ခပ်နီးနီး လမ်းဘေးတွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်က ဆရာ တော်တို့ရွာဆီသို့ ကြွလာနေသည်ကို မြင်သဖြင့် စောင့် ရပ် နေ သည်။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ဦးကျင်က ဆီး၍ ဆရာတော် နံနက် ဝိုင်းက ဝေပန်ပြောဆိုသွားပုံ အတွက် အားရဝမ်းမြောက်စကား တီးတိုး လျှောက်ကြား လေသည်။

“တပည့်တော်တို့က ဒို့-ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘက်က ဘုန်းကြီးတွေ တဘက်မြင်ဆိုသလို ဗုဒ္ဓဘာသာ သက်သက်သာသိတာ၊ ဟို-ခရစ်ယံ တွေဘက်က ခရစ်ယံ ရော၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရော ၂-ဘက်မြင် ဆရာကြီးတွေ ဆိုတော့ ခက်ပြီလို့ တပည့်တော် ထင်မှတ် ဖြစ်အတော်အားငယ်နေမိတယ်- ဆရာတော်၊ အခု-ဒီမနက် ဆရာတော် ဟောပြော ဝေ ဖန် ပုံကို ကြားရတော့မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်တွေထဲမှာ အခု-ဆရာတော်လို့ ၂-ဘက်မြင် ပုဂ္ဂိုလ် ရှိသားဘဲကိုးလို့ သိရတော့ဘယ်ဘုရား”

ပြည်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးကျင်မှာ အစိုးရ အရာရှိကြီး ပြင်ဆင်ဘက်လိုက်သည်ဟု အထင်မမှားရအောင် ထိုမျှသာ အရာတော်ကို ဆီး၍ လျှောက်ထားပြီး သူ့အဖွဲ့ရှိရာ မင်းတဲသို့ ပယ်တလက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။

ဆရာတော်တို့ ရွာတွင်းမှ ပြန်ကြွလာသောအခါ နေပူနီမှာ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်စ ပြုနေပြီ၊ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အဝိုင်းသဏ္ဍယ်များမှာ တကြပ်ကြပ်-အဖျပ်ဖျပ်မြည်နေ၏။ ပရိသတ်များမှာလည်း နံနက်ကထက်ပင် ကြပ်ခဲပြုတ်သိပ်နေသည်။

ဤဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင် ဟောပြောပွဲကြီးအား မည်မျှစိတ်ဝင်စားကြသည်ကို ထိုမျှ ဒုဒယ် ကြီးမား လှသော ပရိသတ်အစုအဝေးကြီး က ထင်ရှားစေလျက်ရှိပေသည်။

၁၂-နာရီ နီးလျှင် နှစ်ဖက်သော ခေါင်းဆောင်များသည် နံနက်ကအတိုင်း နေရာပြန်ယူကြရ၏။

ကြည့်ကြပ်ကွပ်ကဲသူ အရာရှိကြီးငယ် အပေါင်းလည်း နံနက်က ကဲ့သို့ပင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်လာကြပေပြီ။

ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များ၏ မျက်နှာများမှာ နံနက်က လောက် အားတက်သရော အသွင် မရှိ ကြ တော့ ပေ၊ သူတို့ဘက်က အိမ်ထောင် ရှစ်အိမ်ထောင်တိတိ ကူးသွား ခံခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

ဟောပြောပွဲ ၈ မည့် အချိန် အနည်း ငယ် လိုသေး သဖြင့် ဖရိုသတ်တို့၏ အသံအမျိုးမျိုး ရောနှောပြီး တအုံးအုံး-တမုံးရုံးသံတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

၂၀-အငြိမ်း

ထိုအချိန်တွင် တမနက်လုံး ဘယ်ဆီရောက်၍ ဘယ် လို ကိုယ်ရောင်ပျောက်နေသည် မသိရသော ဤဟောပြောပွဲကြီး၏ ပင်ရင်းလက်သယ်ကားယက်ရှင်-ကျောက်ကွင်းသူကြီးမင်း ဦးလှောင်သည် သံဃာစင်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ဒေါင့်ဘက်မှ ကင်ပြီးဝင်လာလေသည်။

သူ့နောက်က သူကြီးကတော်လည်း ပါလာ၏။ သူကြီးမင်းပြင်ဆင်လာပုံ ထူးခြားချက်ကား အစိုးရ ချီးမြှင့်သော တံဆိပ်များနှင့် ငွေဒါးကြီးလွယ်လျက်-စလွယ်သွယ်ပြောင်း ဗေ ဇ်၊ နားဒေါင်းအကျသား အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်လျက် ဝင်လားခြင် ဖြစ်သည်။

သူ့မဟေသိကြီးမှာ မှာ ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူကြီးမင်း၏မျက်နှာကား ခပ် ကြောင် ကြောင် မပြုံး တပြုံး ပြုံးတပြုံးနှင့် မျက်နှာပိုး မသေတသေဖြစ်သည်။ သူကြီးမောင်နှံသည် ငရိ နတ်တွေ၏ ရှေ့ဆုံးက တရားဟောခိုနှင့် တည့်တည့် နေရာသို့ ဝင်

၏။ ဗဟိုကြီး၏ အမိုးသက္ကယ်များမှာ အပူရှိန်ဖြင့် တဖြစ်ဖြစ် ဖြည့်ခါ တွန့်လိမ့်နေကြသည်။

ညှပ်လိုက်သည့် ပပိုသတ်ဆိုသည်မှာ အိုက် စပ် လွန်း၍ မှ ယပ်မလပ်သာအောင်ဖြစ်နေ၏။ ဤမျှကျပ်တည်း ပြတ်ခဲနေသော ပပိုသတ် အိုကြီးတစ်လုံးသည် မိမိတို့လက်ငင်းကြုံနေသော ဒုက္ခ ကို အမှတ်ပြုကြပုံမပေါ်ပေ။ ဆရာတော် ရှင်းလင်း ဟောပြောနေ သောဝေဖန်ချက်သုံးသပ်ပြချက်များထည်း၌သာ စိတ်ဝင်စားစွာ နှားကောင်နေကြပြီး တခါခါ ရယ်လိုက်မောလိုက်ပင် ဖြစ်နေ ချေသေးတော့၏။

ဆရာတော်၏ စကားများတွင် အကြောင်းအကျိုးလွတ်သော စကားများ မပါရှိဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထေ့ခြင်း၊ ငေါ့ခြင်း၊ ခန့် ခြင်း စသော ဒုတ်ဖျင်းသေးဖွဲ့သည့် အသုံး အနှုံးများ မပါမရှိ ပေ။ စကားလုံးများမှာ တိကျပြတ်သားပြီး လူတိုင်း နားလည်၊ လူပိုင်းသဘောပေါက် ခိုင်သော စကားပျားသာဖြစ်၏။ ယှဉ် ပြသော ဥပမာ- ဥပမေယျတို့မှာလည်း သဘာဝယတ္တိ ခိုင်လုံ သော ဘောင်အတွင်းမှချဉ်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်သည် တနာရီကျော်ကျော်မျှ ဒုလစပ်မပြတ် ဝေ ဖန်သုံးသပ်ပြနေဆဲရှိသေး၏။ နောက်ပိုင်း၌ နေရာမရ၍ ရပ်ပြီး နှားထောင်ရသူအချို့ လဘက်ရည်ဆိုင်များသို့ ဝင်၍ ထိုင် ကြ သည်။ ထိုအချိန်၌ လဘက်ရည်ချား ပြန်လည် ရောင်းချနေကြ ပေသည်။

အခြားစားသောက်စရာဆိုင်များမှာ ပြန်လည် ရောင်းချနိုင်

ရန် ယူလာခဲ့သမျှ စားကုန်သောက်ကုန်များ၊ အကုန် ကုန်နေ ကြပြီဖြစ်၍ ပြန်ကြရန်သာ သိမ်းဆည်းနေကြ၏။

လဘက်ရည်ဆိုင် ပရိသတ်တို့က ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ချီးကျူးထောပဏာစကား ပြောနေကြရာ တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေသည်။

ဆရာတော် ဟောနေသော နေရာနှင့် လဘက်ရည် ဆိုင်များ မှာ ပေ ၂၅၀-၃၀၀-မျှ ဝေးကွာ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် ၏ ဟောပြောနေသောအသံသည် ထိုမျှလှမ်းကွာနေသော နေ ရာထိ ကောင်းစွာပေါက်ရောက်လာနေသည်။

အားလုံးကပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က အလွန် သာဓန ပြီဖြစ် ကြောင်း၊ ခရစ်ယံတို့က ပြန်လည်ချေပရန်မလွယ်တော့ကြောင်း ဘုရားတော် ကောက်နှုတ်သုံးသပ် ဝေဖန်ပစ်လိုက်ပုံများမှာ ဘယ် လိုချေပမှုမျိုးမှ အဖတ်ဆယ်နိုင်ဘွယ် မရှိကြောင်း စသည်တို့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောနေကြသည်။ သေသေချာချာ နှားတောင်လိုသူ တို့က စကားမပြောကြရန် ဟန့်တားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျယ် ကျယ်ကားမပြောကြပေ။

ထိုအခိုက်ရွာထဲမှ ရေယူပြီးဆွဲလာသူတဦးက ချင်းတွေအ တော်များများ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်ကို ယခင်နူ ကူး ပြောင်းရန် တိုင်ပင်ကြလိမ့်မည်။

ယခုနေ့ခင်းတရားပွဲကို အကဲခပ်ပြီးရင် ရွာတွင်းပြန်၍ စည်း ဝေးဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ စသော သတင်းအစအနကို လဘက် ရည်ဆိုင်၌ ပြောလာကြ၏။

ထိုသတင်းသည် လဘက်ရည်ဆိုင် ပရိသတ်မှတစ်ဆင့် မကြီးတေး၌ ရပ်နေကြသူများသို့ ကူးစက် သွား၏။ ထိုမှ တဆင့် မဏ္ဍပ်အနားစပ်ရှိ လူများထံသို့ ဝင်သွားပြန်တည်။ ထို့နောက် အတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ကူးနေလေသည်။

အချိန်မှာ နာရီပြန် ၂-ချက်သို့ နီးလာပြီဖြစ်ရာ ဆရာတော်၏ အချိန်ကုန်ခါနီးနေပြီဖြစ်၏။ တရားစင်ပေါ်၌ ဟော ပြောနေသော ဆရာတော်၏နောက်မှ သဘာပတိ အချိန် ပြည့် တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်လေ၏။ ဆရာ တော်သည် သမ္မာ ကျမ်းစာ မှတ်ချက်မာတိကာများ၏ ၄-ပုံ၃-ပုံမျှထိ ကုန်အောင် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီးသော်လည်း တပုံစာမျှကျန်သေး၏။

သို့ဖြင့်ဆရာတော်သည် နိဂုံးချုပ်ရန် စကား ပျိုး လိုက်လေသည်။

“ဒီတော့ ဦးပဇင်းတို့ရဲ့ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားဟာ အထင်အရှား စည်းကမ်းနဲ့ စနစ်တကျ ပွင့်တော် မူခဲ့ပါတယ်။ အိန္ဒိယ ရာဇဝင်နဲ့တကွ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်ပိုင်းဆိုင်ရာ သုတေသန အဖွဲ့များက လိုက်လံ တူးဖော်ကြတဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်မြွေးတော်မူရာ ဘုရားဖြစ်တော်မူရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာ များဟာ ထင်ရှားယခုတိုင် အာသောက မင်းရဲ့ ကျောက်စာ တိုင်များနဲ့ တကွနေရာဌာနအရပ်ရပ်ကို စနစ်တကျ တွေ့မြင် သွားရောက် ကြည့်နိုင်ကြပါတယ်။

ဂေါတမဖြစ်မဲ့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့မှာ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ သမိုင်းစဉ်မှာ မှတ်တမ်းထင်ရှားစွာနဲ့ရှိပါတယ်။

ယေရှုခရစ်တော်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြည့်ကြစို့ - ဘယ်နှစ်ခုနှစ် ဘယ်လ ဘယ်ရက်ဘယ်နေ့မွေးသလဲ၊ အဲဒါ တိတိကျကျပြောကြစမ်းပါ-

လှိုင်းလွှဲလို့တော့မရဘူး ဟောဒီမှာ ဘိုက်ဘဲလ်တွေ အဆင်သင့် ပါနေပါတယ်။

ဘယ်ခုနှစ်မွေးသလဲ အတိအကျ မရှိဘူး- ဘယ်လလဲ၊ ဒါလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်နေ့လဲ-ဒါလဲမရှင်းဘူး၊ ကဲ ဆရာကြီးတို့ အားလုံး မသိမရှင်းထဲကချည်းဘဲ ဖြစ်နေပြီ။

ဒီတော့ ဦးဇင်းတစ်ခုကတိပြုပါမယ်-ယေရှုရဲ့ မွေးနှစ် မွေးလ မွေးရက်မွေးနေ့ကို ယခုယခုကြီးတွေက တိတိကျကျ ပြောနိုင် မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ခရစ်ယံထဲကို တခြားလူတွေဝင်တာထက် ဟောဒီဥက္ကဋ္ဌဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးတပါး ဝင်လာရင် ပိုမကောင်းပါလား။

အဲဒါပြောနိုင်ရင် ပြောကြစမ်းပါ။ ဦးဇင်းတောင်တွင်းကြီး ကိုမပြန်တော့ဘဲတခါထဲ ဟောဒီသင်္ကန်းက ဒီနေရာမှာဘဲ ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဆရာကြီးတို့နောက် ခရစ်ယံတဦးအဖြစ်နဲ့တခါထဲဝင်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်။

ဩဘာသံကြီး ဟီး၍သွားလေသည်။

“အချိန်လဲစေ့ပါပြီ- မဆင်းမီ ဟောဒီကျောက်ကွင်းက မေ့ဆရာ ဦးရွှေအောင်ကို မေးပါရစေ၊ဦးရွှေအောင်ရေးတဲ့ စာအုပ်ကလေးရဲ့ နောက်ဆုံးက ပါဠိကလေးဟာ ဘယ်ကျမ်းမှာ ပါပါသလဲ၊ ဦးဇင်းလဲ ပိဋကတ်တော်အားလုံးကို ကျကျနန သင်ယူခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒီပါဠိကလေးမျိုးတော့ ဘယ်ကျမ်းမှာမှ မတွေ့

ဘူးလို့ ဆရာအောင် တဆိပ် ဘယ်ကျမ်းကရတယ်ဆိုတာ ပြောပြ
ခေချင်ပါတယ်။ ပိဋကတ်တော်က ဖြစ်လျှင် ဘယ်ကျမ်း ဘယ်စာ
ကဆိုတာ သိပါရစေ၊ ဟောဒီနောက်က သံသံတော် ၂၀၀-ထဲ
ကတော့ မတွေ့ဘူးပါလို့ ပြောနေကြတယ်။ အဲဒါ ဦးရွှေအောင်
က ပြောမှတ်ဖြစ်မယ်။

က- ဦးဇင်းတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင်လူအားလုံး ကိုယ်စား
ဒီဘာသာရေး ပြိုင်ပွဲကြီးကို အထူးဘဲဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ နိဂုံးချုပ်
ဝေဖန်ခဲ့ပါပြီ- နောင်လဲ ဒီလိုပွဲကြီးမျိုး မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းမှာ
ပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

ပရိသတ်၏ ဩဘာသံများမှာ သောင်းသောင်းညံ့၍ သွား
လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကွင်းများတလျှောက် အပူရှိန်တံလျှပ်
တွေသည် အရပ်ရစ်မျက်နှာတွင် တလျှပ်လျှပ် ယှက်သန်းနေ၏။

၂၁-အသိမ်း

ပထမပိုင်းနှစ်နာရီ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ပြောပြီးသွားပြီဖြစ်၍
နောက်ပိုင်းအချိန် နှစ်နာရီတွင် ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်များက
ဝေဖန်ချေပဟောပြောပါတော့မည်ဟု သဘာပတိ ဦးရွှေမှန်က
ကျေညာလိုက်၏။

ထိုသို့ သဘာပတိက ကျေညာပြီးသည်နှင့် မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ လူ
တွေ အပြင်သို့ ထွက်ရန် နေရာမှထကုန်ကြသည်။ ထိုအထဲ၌ ချင်း
များပါ ပါနေ၏။ လူတွေမှာ ချွေးတွေ ရွဲနေကြသည်။

နောက်ပိုင်းပြောမည့် ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်ဆရာဦးသာဒင်
သည် တရားဟောခုပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ပရိသတ် တွေက

ထွက်မြဲထွက်နေကြပြန်သည်။ “နားမထောင်ချင်ဘူး” ဟူသော
အသံများမှာ မဏ္ဍပ် တခုလုံး ညံ့နေလေပြီ။ သဘာပတိနှင့်
ဦးသာဒင်တို့ပါ။ “ဆုံးအောင်နားထောင်ကြပါ” ဟု ပြောသော်
လည်း လူအတော်များများ အပြင်သို့ ရောက်နေကြ လေပြီ။
မဏ္ဍပ်ကြီးထဲ၌ ထသူထ-ထိုင်သူထိုင်-ထွက်သူထွက်-အော်သူ အော်
နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် ဝရိုးသုံးကားကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဦးသာဒင်သည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ငေးပြီးသာ ရပ်
နေရ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီးတွင်းရှိပရိသတ်က အလွန်များလွန်းနေသဖြင့်
သာ လျင်လျင်မြန်မြန်သွားချင်သလိုမသွားနိုင်ဘဲ တိုးခွေ နေကြ
သဖြင့်သာ လူတွေမကုန်သေးဘဲ ရှိနေရသေးသည်။

သဘာပတိ ဦးရွှေမှန်က ဆုံးအောင် နားထောင်ကြ ပါရန်
တကျော်ကျော် အော်နေသော်လည်း ပရိသတ်တို့၏ အသံကို
မပေါက်နိုင်အောင် မြုတ်နေ၏။ ဤတွင် တာဝန်ယူစောင့်
ရှောက်နေရသော ပြည်ခရိုင် ရာဇဝတ် ဝန်ကြီးကို သဘာပတိ
က လှမ်း၍ ရပ်ထားပေးရန် ပြောသဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦး
ကျင်ကိုယ်တိုင် တရားစင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး ပရိသတ်အား “ဆုံး
အောင် နားထောင်ကြပါ- မပြန်ကြပါနဲ့အုံး၊ နှစ်ဘက်စကား
ကို အကုန်ဆုံးအောင် နားထောင်ကြ ပါအုံး၊ ပြန်ထိုင်ကြပါ-
ပြန်ထိုင်ကြပါ။ အထူးဘဲမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် လူတွေမှာ ပြန်မထိုင်ဘဲ ရပ်ပြီး ပြန်သာ ကြည့်
နေကြသည့်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ဆရာကြီး ဦးကွန်ကပါ တက်
ပြီး အားလုံး ပရိသတ်များအား ၂-ဖက်အစုံ နားထောင်ပြီးမှ
မိမိတို့ သဘာပတိအလျောက်ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ တဖက်သတ်မဖြစ်ကြ

ပါဝေခဲ့၊ အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြပြီး ခရစ်ယံ ခေါင်းဆောင်ကြီး များရဲ့ ရှင်းလင်းချက်များကိုနားထောင်ကြပါအုံး၊ ဗုံဒွိဘာသာ ဆက်မဲ့ လူကြီးတဦးအနေနဲ့ အထူးဘဲ မေတ္တာရပ်ခံပါကြောင်း- စသည်တို့ကို အော်ဟစ်ပေးရပြန်သည်။ သို့သော် ထွက်နေသော ပရိသတ်က ထွက်မြဲထွက်ရင်း နားမထောင်ချင်ဘူးဟု ပြန်အော် ရင်းသွားနေကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသဘာပတိ တောင်ငူဆရာတော်က ဆိုးအောင် နားထောင်ကြပါအုံးဟု တခွန်းသာအော်ဟစ်ကြည့်သော်လည်း အာံကပပေါက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ကိုယ် တိုင်က ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကိုတွေ့ကြပြီး ကူညီမေတ္တာရပ်ခံ ပေးပါရန် ပြောသဖြင့် ဆရာတော် ဟောစင်ပေါ်သို့ တဖန် ပြန်တက်ပြီး-

“အားလုံးသော ပရိသတ်တို့...ဦးပဉ္စင်း မေတ္တာ ရပ်ခံပါ ရစေ၊ ကိုးကွယ်မှု မကိုးကွယ်မှုဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်မျိုး ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တိုက်တွန်းလို့ ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိတို့သဘော အလျောက်သာ ဆုံးဖြတ်ရမဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်၊ ယူတာ-မယူ တာ အပထားပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြောကြ- ဟောကြတာကို ဆုံး အောင်တော့ နားထောင်ကြပါ၊ ဦးပဉ္စင်းအထူးဘဲ မေတ္တာရပ် ခံပါတယ်” ဤတွင်အချို့ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ထွက်ပြီးသူများက ပြန်လှည့် ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး ဘေးမှသာ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ ပထမထွက်လာသူများမှာ ပတ်ဝန်းကျင် လယ်ကွင်းများ တဝိုက် ပွေးခွေးဖြူပြန်ကျ၍ နေနှင့်လေပြီ။

သို့နှင့် မထွက်ရသေးသူများမှာ မဏ္ဍပ် ထဲ တွင် ရပ် လျက်

ကြည့်နေကြပြီး ပြန်ထိုင်သူကနည်းနေ၏။ ဆရာကြီးဦးကုန်းနှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးပါ “ပြန်ထိုင်အောင် မေတ္တာရပ်ခံပေးပါဘုရား ဆရာတော်အမိန့်ရှိရင် ရပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောကြ ပြန် သဖြင့် ဆရာတော်ကထပ်မံ၍ မေတ္တာရပ်ပေးရပြန်၏။

“အားလုံးသော တကာတကာမအပေါင်းတို့ ဦးပဉ္စင်းအထူး မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ဘာသာဆိုတာ ကိုယ်ကြိုက်မှ ကိုယ်ယူရ တာပါ၊အတင်းယူခိုင်းလို့ ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ယူတာမယူတာ ပရိသတ်သဘောပါ၊ နှစ်ဖက်လုံး ဆိုးအောင်တော့ နားထောင် ကြပါအုံး၊ ဦးပဉ္စင်းအထူးဘဲ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ တဆိတ်ပြန် ပြီးနားထောင်ကြပါအုံး၊ ဦးပဉ္စင်းမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဆရာတော်နောက်တကြိမ် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ ရပ်နေသူ များအများပင် ပြန်ထိုင်ကြကုန်၏။ သိသာသည်မှာ ရပ်နေသော ချင်းပရိသတ်ပါ ပြန်၍ထိုင်သည်ကို တွေ့မြင် ရသည်။ ဤတွင်မှ ဆရာတော် ဟောစင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းရင်း “ကဲဆရာတို့ ဟောပါ တော့ နားထောင်ကြပါလိမ့်မယ် ဟောသာ ဟောပါ” ဟု ပြော လိုက်မှ ဦးသာဒင်စင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်နိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် လူအတော်များများမှာ ဘေးမှသာ မတ်ဘတ်ရပ် နားထောင် နေ ကြ လေ သည်။ မန္တလေး ဦးသာဒင်က ဆရာ တော် ကောက်နှုတ်သုံးသပ်သွားသော သမ္မာကျမ်းစာအချက် အလက်များကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းချေပသည်။

ဘေးမှရပ်နေသော လူအချို့ထဲမှ လဘက်ရည်ဆိုင်သို့ သွား ကြသည်။ ထိုအချိန်၌လဘက်ရည်ဆိုင်များတွင် ဆရာတော်အရှင်

ဥက္ကဋ္ဌ ဟောပြောဝေဖန်သွားသော သမ္မာကျမ်းစာ စကားစုံတို့ကို တကျက်ကျက်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် နေ့စဉ်နှင့် ပြည့်နေတော့၏။

ဦးသာဒင်၏အသံမှာ အပြင်သို့ကောင်းစွာ မပေါက်လာဟောပြောဝေဖန် ချေပနေမှန်းလောက်သာ ဝိုးတိုးဝါးတားမျှကြားနိုင်၏။ ဆရာတော် ဟောစဉ်ကကဲ့သို့ လ ဘက် ရည် ဆိုင် များကနေပြီး ရှင်းရှင်းမကြားနိုင်ဖြစ်သည်။ လူတွေမှာ မိမိတို့ သန်ရာကိုသာ ပြောချင်ရာရွှေ့ကပြော နေကြလေတော့၏။

“ဝင်မမေးရဘူး ဆိုလိုသာ ပေါ့ဗျာ၊ ဒီခရစ်ယံ ဆရာတွေကို ထမေးမြန်းခွင့်များရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့” မှန်သည်။ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် ဟောပြောသူများ ပြင်ပမှ မေးမြန်းခြင်း မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားသော အမိန့်များလည်း ထုတ်ထား၏။

ထိုသို့မေးလိုက်မြန်းလိုက် ချင်သည်ဆိုသူများမှာ ဤကျောက်ကွင်းတဝိုက်ရှိ ရွာများမှလူများ ဟုတ်ပုံ မပေါ်ပေ။ ၎င်းတို့၏ ဝတ်ဆင်ပုံနှင့် စကား အသုံးအနှုန်းများမှာ ရပ်ကြီးဆန်သူ မြို့ကြီးသားများဖြစ်ကြောင်း သိသာပေသည်။

ဝက်ထီးကန်နှင့် ပြည်မြို့ အကြား ဘတ်စကား ၁၀-စီးမျှ ထိုနေ့တနေ့လုံး ပြေးဆွဲနေသည်ဟုသိရ၏။ နံနက်က ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းနှင့် လာခဲ့ကြရသလို ညနေ အပြန် တွင်လည်း ထိုရပ်ဝေးပရိသတ်များအဖို့ သက်သာဦးမည်မဟုတ်ပေ။

နေရောင်သည် ဝင်းဝင်းတောက် နေသည်နှင့်အမျှ တံလျှပ်တုလည်း လယ်ကွင်းများတလျှောက် တရိပ်ရိပ်သန်းနေသည်။ ကားချောင်ချောင်စီး၍ ပြန်လိုသူတို့လည်း ဝက်ထီးကန်ဘက်သို့

သွားနေကြသည်ဖြစ်ရာ မဏ္ဍပ်ကြီးဆီမှ လူအုပ်သည် တဖြေးဖြေး ဘေးသို့ကြွ၍ ထွက်စပြုနေပြီ။

ဓမ္မဆရာကြီး ဦးသာဒင်၏ ပြန်လည် ဖြေရှင်းချက်များ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ဖြစ်နေပြီထင်၏။ ထွက်လာသူတဦးက-

“ဟာ-နားထောင်နေလဲ အလကားပါဘဲဗျာ၊ တောင်တခွန်း မြောက်တခွန်းနဲ့ အလကားပါဘဲ၊ ဟိုဆရာတော် တင်ပြထားတာတွေ ပြန်ချေနိုင်ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ ဒီအထဲ ခရစ်ယံတွေက ဝါးလုံးရွေကြီးနဲ့ ရှောက်ရမ်းပြောသလို လုပ်နေကြတာဘဲ ရှိတယ်၊ ပြန်ကြမယ်ဗျာ ကားနောက်ကျရင် လူကြပ်နေရေးမယ်”

လူတွေသည် တစတစနှင့် ဝက်ထီးကန်ဘက်သို့ တသုတ်ပြီး တသုတ် ပြန်နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် နွေခေါင်ခေါင် ထိုမျှပူလောင်နေသောနေပူရိန်ကို ဂရုပြုကြဟန်မတူပေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်က ဝေဖန်သွားပုံ အချက်အလက်များကိုသာ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရင်း ည ည စိစိနှင့် သွားနေကြလေပြီ။

မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ ပရိသတ်ထဲမှ လူအချို့လည်း ထကြသည်။ ဓမ္မဆရာသည် ဤသို့ မငြိမ်မသက်နှင့် စိတ်မဝင်စားသောပရိသတ်၏ အမူအရာကြောင့် ရှေ့လောတကြီး ပြောချင်ရာတွေကို စွတ်ပြောနေလေ၏။ ကြာလေကြာလေ စကားအစဉ် အနေအထား မမှန် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်လာလေသည်။

ဤတွင် ပရိသတ်ထဲမှ ချင်းများပါအပါအဝင် လူအုပ်သည် “နားမထောင်ချင်တော့ဘူး”ဟု အော်ရင်း တချိုးချိုးနှင့် ထပြန်သည်။ ။ဟောနေသောစင်ပေါ်က ဓမ္မဆရာကြီးလည်း အတော် စိတ်မောလူမောဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ စကားစပင် ဘယ်

ထိုင်သည်တွင် သိပြီးသား ပရိသတ်တို့က သူ့ကြီး လုပ်လာပုံကို ကြည့်၍ တဟားဟား- တဝါးဝါး- တသောသော ဖြစ်နေကြ၏။

ယခုမနက်ချိန် ဟောပြောပွဲ အပြီးတွင်ပင် သူ့ရှာထဲမှ တအိမ်ထောင်ထက် အများကြီးပိုသော ရှစ်အိမ်ထောင်ထိ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းကြောင်း ကျေညာနိုင်ပြီဖြစ်ရာသူ့ကြီးမင်းဦးလှောင်သည် အောင်နိုင်သူတဦး၏ တံခွန်အဖြစ် ခေါင်းပေါင်းစကြီးထောင်ထောင်နှင့် ခတ်ကြောင်ကြောင် ဝင့်ကြားလာခြင်းပင်ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

သူ့ကြီးလုပ်လာပုံ ဟန် အမူအရာကို မြင်ကြသူ ခရစ်ယာန်ခေါင်းဆောင်ဘက်၌ ခေါင်းချင်းရိုက်၍ နေကြလေသည်။ မိမိတို့ဘက်က ၈-အိမ်ထောင်ရှုံးထားရာ ညနေပိုင်းတွင် ၁၀-အိမ်ထောင်ကျော်ကျော် ပြန်ပါလာအောင် ဆွဲနိုင်မှ ရေးတော်ပုံ လှစရာရှိသည်ဟု ယူဆကြဟန်တူသည်။

၁၂-နာရီထိုးလျှင် သဘာပတိ ၂-ဦးသည် မူလ နေရာများသို့ဝင်၍ ထိုင်ကြလေသည်။ ခရစ်ယာန်ခေါင်းဆောင် အင်းစိန်ကျမ်းစာသင်ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးရွှေမှန်မှာ သဘာပတိ မိန့်ခွန်းကိုပင် မပြောတော့သဖြင့် တောင်ငူဆရာတော်ကြီးကသာ ထ၍ နေ့ခင်းပိုင်းဟောပြောပွဲကြီးကို စတင် ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကျေညာရ၏။ ဆရာတော်ကြီးကဆက်၍ ပထမပိုင်းအချိန် ၂-နာရီပိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌက ဝေဖန်ဟောပြော ရှင်းလင်း ပြပါလိမ့်မည်။ အားလုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန် ပရိသတ် များသည်

နံနက်ပိုင်းအချိန် ဟောပြောပွဲသို့ စည်းကမ်းရှိရှိ- ယဉ်ကျေးစွာ နားထောင်ကြရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံပါကြောင်းဟုပြော၍ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌကို ပင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဆရာတော်သည် ဟောစင်ပေါ်သို့ ဓမ္မသစ် ကျမ်း စာအုပ်များနှင့် မှတ်တမ်း မာတိကာစဉ် စာအုပ်ကိုယူ၍ ကြွသွား၏။ ဤမျှလောက်ပူအိုက်စွာ ပူးညှပ်စုခဲနေသော ပရိသတ် အားလုံး၏မျက်စေ့ အစုံပေါင်း များစွာသည် ဆရာတော်ဆီသို့ စူးစိုက်လျက်ရှိနေကြသည်။ စောစောက အုတ်အုတ် ကြွက်ကြွက် အသံသည် ကွယ်ပျောက်၍သွားလေသည်။

ဆရာတော်သည် နံနက်ကကဲ့သို့ အသံမှီအေးနှင့် တည်မိရန် ပဏာမအနည်းငယ်ခံသည့် သဘောဖြင့်။

သဘာပတိကြီးများနှင့် တကွသော လူကြီး လူ ကောင်း အပေါင်းတို့-

ယခုယနေ့ ဤဘာသာပြိုင်ပွဲကြီးမှ ခရစ်ယာန် ဓမ္မဆရာများနှင့်တကွ-ကိုယ် ဗမာတိုင်းရင်းသား သွေးသား အရင်း ဖြစ်ကြတဲ့ ချင်းကရင်စတဲ့ မျိုးစု ဘာသာ ကဲ့ များကို ယခုလိုအတွဲရလိုဦးပဉ္စင်းအလွန်ဘဲ ဝမ်းမြောက် ပါတယ်။ ဦးဇင်းဟာ အနောက်တော်နိုင်ငံများမှာ သွားရောက်ဗဟုသုတ ရှာဖွေနေစဉ် အခါက အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်- ကုလားစတဲ့ အထဲက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်အတော်ခတ်များများနဲ့ ဘာသာရေး နှီးနှောပွဲများ ကြုံခဲ့ရဘူးပါတယ်။

ဒီဗမာပြည်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပြည် ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတော့- ခရစ်ယာန်ဆရာများနဲ့ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးသွားရတယ်။ ဒါကြောင့်

လဲ တာနွေတပုဂံရစေလို့ | ဦးပဉ္စင်း မျှော် လင့် တောင့်တ မိတ်
တယ်။

ကဲဒီမှာ ကြာရောက်လာကြတဲ့ ခရစ်ယံဓမ္မဆရာကြီးတို့-
ဟာတော့ဖြင့် ဦးစင်းတောင့်တမျှော်မှန်းခဲ့တဲ့အတိုင်း ယခုကြာ
ပေါ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ဦးစင်း အထူးဝမ်းလဲ သာပါတယ်၊ ဒီပုဂံ
ကြီးပေါ်ပေါက်လာအောင် ပြုလုပ်ပြတဲ့ ဒီကျောက်ကွင်းက
တော့ကိုလဲ အထူးဘဲ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်၊ အယူအဆ
တာ တူတာအပတ်ားပြီးအမှန်တရားကို ယခုလို တင်ပြ ဆွေးနွေး
ကြရခြင်းကိုဘဲ ဦးစင်းအနေနဲ့ ဝမ်းမြောက်မဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။

ဦးစင်းတို့ ဗုဒ္ဓဂေါတမ ဘုရားရှင်က ဆင်ခြင်တဲ့ တရား
ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်နဲ့ စဉ်းစားရမဲ့ တရားကို အများကြီး အားပေး
ဟောထားခဲ့ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ “ဟေပဿိကော” လာလှည့်
ကြည့်လည့်- လို့ တဲ့တဲ့ကြီးခေါ်တဲ့ ဂုဏ်မျိုးဆိုတာ ဘယ်ဘာသာ
မှ မှု့ရှိပါတူး၊ ဒီဂုဏ်ကို ဂေါတမရှင်တော်ဘုရားရဲ့ တရားတော်
မှာသာ တွေ့နိုင်ကြပါတယ်။

ယေဂ္ဂဟာ ဘာပြုလို့ ငါပြောတာသာယုံ၊ ဆင်ခြေမတက်
ဘူးလို့ ပြောခဲ့ဘာလဲ- ဒါ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်တရား
ကိုယ်ဘယ်ယုံကြည်စိတ်ချရင် ရဲရဲ ဆင်ပေးခံနိုင်စွမ်း ရှိရမယ်
မဟုတ်လား။ (ဩဘာသံ)

- ✓ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။
- ✓ ဘာ ခို ရည်မှန်း၍-ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကြ
ခြင်းဖြစ်သလဲ။

- ✓ ၎င်းဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ရည်မှန်းရာ ပန်းတိုင်သည် ဘာလဲ။
- ✓ ထိုပန်းတိုင်ရောက်ရန် ဘယ်တရား၊ ဘယ်အကျင့် များသည်
- ✓ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ တာဝန်ဖြစ်သလဲ။
- ✓ လောကီအနေဖြင့် ဘယ်သို့ဖြစ်သလဲ။
- ✓ လောကုတ္တရာအနေဖြင့် မည်သို့ ရှိသလဲ-စသည်တို့ကို ပန္နက်
မှိုက်လေသည်။

ထိုစကားများကိုပင် ဆရာတော်က အနည်းငယ်စီ ရှင်းပြ
ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အနတ္တ ဝါဒ- အနတ္တ လမ်းစဉ်
အနတ္တဒေသနာတို့ကိုသာ အခြေတည်၍ ပေါ်ပေါက်လာသော
ဘာသာဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိမည်သည့်ဘာသာနှင့်မျှ မတူအောင်
ထူးခြားသော ဘာသာဖြစ်သည်။ ✓

ထိုအနတ္တသည် ဤလောကသုံးပါးတွင် ဘာတခုမျှ အစိုးမရ
ခြင်း၊ မိမိသားသွီး-စီးပွားဥစ္စာကို မဆိုထားဘိ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကိုပင်
မပိုင်စိုးနိုင်၊ ကိုယ်ကမပိုင်စိုးနိုင်သလို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကမူလည်း
စိုးပိုင်နိုင်သော် အခွင့်အလမ်းဟူ၍မရှိ၊ ဤမပိုင်စိုးသော တရားစု
တို့တည်ရာမှီရာ ဤသံသရာမှကင်းလွတ်ရာ သည်သံလျှင် ဇာတိ၊
ဇရာ၊ မရဏ၊ သောကာ၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ- တို့၏ ကုန်ရာ
ငြိမ်းရာဖြစ်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်လက်ခံ အားထုတ်သော ဘာသာ
ဖြစ်သည်။ ✓

ဘယ်ဘုရား-ဘယ်ဣဒ္ဓိပါဒ်ရှင်က ကယ်တင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်
လင့်တောင့်တနေသော ဘာသာ မျိုးလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ်အား
ကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ်ဒုက္ခအသီးသီးမှ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် ချုပ်ငြိမ်း
အောင်အားထုတ်သွားရသော- လုပ်ငန်းသာလျှင် ရှိသည်။ တို့

ကြောင့်ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲအားထမ်းမှုမရှိ၊ ဓမ္မသက်သက် ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု သင်္ခါရ- သင်္ခါတ မှတ္တိ၏ ကုန်ရာ- ငြိမ်းရာ-အသင်္ခါတသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ဘုံဘဝကို တောင့်တမျှော် လင့်သောစိတ်ဖြင့် ကုသိုလ်လုပ်ရန် မဟုတ်- ငရဲနှင့် ချောက်ထား ချွဲ ကြောက်လန့်သောကြောင့်-အကုသိုလ်ကို ရှောင်ခြင်းမဟုတ်- ဧကန်အမှန်အားဖြင့်- မလုပ်ထိုက်သောအလုပ်၊ မကျူးလွန်ထိုက် သောအမှုကိုပူ ကိုယ် တိုင် သုံးသပ် နားလည်သော် အားဖြင့် မလုပ်ခြင်း၊ အသိနှင့်အကုသိုလ်ကိုရှောင်ကြဉ်ခြင်းသာ ဗုဒ္ဓဘာ သာမှန်သည်။ ငရဲနှင့်လှန့်သဖြင့် မလုပ်ဘဲရှောင်မှုသည် မှန်သော ရှောင်ကြဉ်မှုမဟုတ်၊ ✓ ကြောက်၍သာရှောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာက လက်ခံသော သိလသဘောမဟုတ်ပေ။ ✓

ထို-ငရဲကြောက်၍ ရှောင်ကြဉ်နေသူသည် ငရဲနှင့်မချောက် ငရဲမကြီးဟုဆိုက ကျူးလွန်ပစ်မှားမည့်သဘောထဲက ဖြစ်သည်။

ထို့ ကြောင့် ငရဲကြီးမှာကြောက်၍ ရှောင်ကြဉ်နေရသူနှင့် ငရဲ ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ - မလုပ်အပ် မကျူးလွန်ထိုက်သော တရားဟု သဘောပေါက်သဖြင့် ရှောင်ခြင်းသည် အလွန်ခြားနားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် မလုပ်အပ်သောတရားကို စာနာထောက်ထား ✓ ၍ ရှောင်ခြင်းကိုသာ သိလအဖြစ်လက်ခံသည်။ ထို့ အတူ ကုသိုလ် ပြုမှု၌လည်း ဝင့် ၃-ပါး ဤသံသရာမှလွတ်မြောက်လို၍သာလျှင် အားထုတ်ပြုလုပ်သော ကုသိုလ်ကိုသာ ဗုဒ္ဓဘာသာက လက်ခံ ✓ သည်။

အကယ် ဘုံဘဝကို ခံစားစံစားချင်၍ လတ်ထိုးပ,သ,ပူဇော်

သောအနေနှင့် ကုသိုလ်ကို လုပ်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆိုင်သောတရားမှ ပေါက်ဖွားသော စေတနာမျိုးမဟုတ်၊ မြော် ဆင်ခြင်းနှင့် ဘယာကိုင် သဖြင့်ပြုအပ်သောအလုပ်သာဖြစ်၍ ရိုး ဆားမှုနှင့် ကင်းလွတ်ခြားနားလှသည်။ တစုံတယောက်၌ အတူ ထိုနေသောကြောင့်သော်၎င်း၊ ထောက်ထား ကိုယ်ချင်းစာသော ကြောင့်၎င်း၊ မမြော်မလင်ဘဲ ပြုသောကုသိုလ်သည် ဖြူစင်သက် သို့ ကြောက်လန့်၍မဟုတ်ဘဲ မလုပ်ထိုက်သောကြောင့် ရှောင် ကြဉ်ခြင်းသည် မှန်မြတ်သောကိုယ်ကျင့်တရား သိက္ခာ သိလစစ် သိလမှန်ဖြစ်သည်။ ✓

ဘာကြောင့်နည်း။ ✓

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား၌ မျှော်မှန်းခြင်း ထင်းမဲ့လျက် စေတနာသဒ္ဓါသက်သက်ဖြင့်သာ ဤလောက၏ ကောင်းမှုဆိုးမှုထိုက်ကို ရှုကြည့်ဆင်ခြင်သော အနတ္တဝါဒကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အနတ္တဝါဒနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆန့်ကျင်သော ဝါဒမှာ လူတွေ့ကို ပြုစင်သောစေတနာမှ ကင်းလွတ်စေသော ချောက်လှန့်မှု၊ မျှော်မှန်းတောင့်တစေမှု- စသော မှိုင်းများနှင့် သာ အစဉ်တိုက်ထားသည့် အတ္တဝါဒသာ ဖြစ်သည်။ လိုအတ္တ သည် အဘယ်သို့နည်းဆိုလျှင်-ဟူ၍ အစချီလိုက်ပြီးနောက် ဆရာ တော်သည် ဤသို့ဆက်၍ မိန့်ကြားတော့၏။

“ယခု ဦးဇင်းပြောတာတွေဟာ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်စွဲနဲ့ ပြောတာ မှတ်ပါဘူး။ လောကယုတ္တိ သဘာဝယုတ္တိမရှိ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် နဲ့သာ ဒီလိုပရိသတ်များ စဉ်းစားဘို့ တင်ပြရခြင်းဘဲ၊ ဦးဇင်း ပြောလို့ မှန်တယ်မှားတယ် မဆုံးဖြတ်စေချင်ဘူး။ ခရစ်ယံဓမ္မ

ဆရာကြီးများကို ဦးစင်း အထူးမေတ္တာရပ်ခံလိုတာက မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုကြပါ။ ယုတ္တိရှိမရှိစဉ်းစားကြပါ။ အကြောင်းအကျိုး ယုတ္တိရှိမရှိ ဆင်ခြင်ကြပါ။ 'ဘလင်းပိတ်ဆီ' ဆိုတဲ့ အကမ်းယုံ အရမ်းယုံကို စွန့်ကြပါ။ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိသူ တိုင်းဟာ ယုတ္တိကင်းဘာကိုယ်ပြီး ယုတ္တိရှိတာကိုသာယုံကြပါ တယ်။ လိုက်နာလက်ခံကျင့်သုံးကြပါတယ်။

မိတ်ဆွေတို့ရှိ ဓမ္မကြမ်းဟောင်း အပါအဝင် ကမ္ဘာဦး ကျမ်းအရ ဒီကမ္ဘာကြီးကို ထာဝရဘုရားဟာ ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀၄-ခုနှစ်မှာ ဖန်ဆင်းခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါ့နဲ့ ယခု ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၆-ခုနှစ်ကို ပေါင်းလိုက် ရင် နှစ်ပေါင်း ၅၉၄၀-သာ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အသက်ရှိတော့တယ်။ ဒီစကားဟာ ယခုခေတ် လောကဓာတ်ဆရာများရဲ့ အဆိုနဲ့ အ များကြီး ကွာခြားနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီလောကဓာတ်ဆရာတွေဆိုတာလဲ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ခရစ်ယံ ဘာသာဝင်လဲက ဖြစ်တဲ့ လောကဓာတ်ဆရာတွေဘဲ ဆိုတာလဲ မနေနဲ့အုံး။ ပထဝီဗေဒ ဆရာများကလဲ ဒီကမ္ဘာရဲ့ အသက် ဟာ သီလီယံနီယံပြည့်ကြာလှပါပြီတဲ့ အဲဒီဆရာတွေလဲ ခရစ်ယံ ဘာ သာဝင်တွေထဲက ဖြစ်တဲ့ ဆရာတွေဘဲ။ အဲဒီပြည်က မာမိဆိုတဲ့ ယူရိုပရားလင်းချိုင်းက အလောင်းများရဲ့ အသက်ကိုလေ့လာ တဲ့ဆရာများက ဒီလူအလောင်းခြောက်များဟာ အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်း ၆၀၀၀-ကျော်ပြီလို့ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ဂျီအို လိုဂျစ်တွေက ဒီကမ္ဘာမြေအောက်ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံး

များကို လေ့လာသောအခါ နှစ်ပေါင်း ၅-သိန်းမကတော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

က-ဒီတော့ ဆရာတို့ခရစ်ယံ ဓမ္မဟောင်းက ကမ္ဘာဦး ကျမ်း အဆိုကို ခရစ်ယံ လောကဓာတ် သိပ္ပံဆရာကြီးတွေကတောင် အတည်မပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လား။

နေ့ခင်းပိုင်း ဟောပြောချိန်မှာ တဖက် ၂-နာရီမျှ အချိန်ရ ကြသည့်အတွင်း အချို့အချက်များကိုဆရာတော်သည် ဥပမာ ဥပမေယျများနှင့် ထင်လင်းအောင် ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။ ထို ရှင်းလင်းချက်များကို တဖန်သုံးသပ်ပြသည်။ ဝေဖန်သည်။ ဝေ ဖန်ရာ၌ သဘာဝယုတ္တိနှင့် မကိုက်ညီသော အချက်များကို အဓိပ္ပာယ် ပေါ်အောင် တစ်တစ်ခွဲခွဲကြီး ဖော်ထုတ် ထုနှက် သည်။

ဆရာတော်သည် ဓမ္မသစ်ကျမ်းများကို မှတ်ချက်ပါ မာတိ ကာအတိုင်း ကြည့်လိုက်၊ ဆိုင်ရာစာစောင်ကို ဖွင့်လိုက်၊ ဖတ် လိုက်၊ ရှင်းလိုက်၊ ဝေဖန်လိုက်၊ သုံးသပ်ပြလိုက်စသည်ဖြင့် တပုဒ် ပြီးတပုဒ်၊ ဇယ်စက်သလို ပစ်သွင်းနေလေတော့၏။

ထာဝရရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရရင် ဓမ္မ ကျမ်းဟောင်းတခုလုံးကိုကြည့် မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာတွေဟာ ပြော နေတာပါဘဲ-

* မွေဦးကျမ်း အခန်း ၃၈-မှာ လှေကို ချောင်းကြည့်မိလို့ လူ ၅၀၀၇၀-ကို ဘယ်လိုလုပ်တယ်ထင်သလဲ သတ်ပစ်သတဲ့” ထို့နောက် ဆရာတော်က တောလယ်ရာကျမ်း အခန်း ၂၈ ကိုဖတ်၍ရှင်းပြနိုင်သည်။ ၎င်းကျမ်းအခန်း ၃၁-က လက်စားချေ

တတ်ပုံကို ထုတ်ဖော်ပြန်သည်။ သမ္မာကျမ်း (၂-ရာ ၂၂-၂၃) တွင် လူ ၇၀၀၀-ကျော် သေစေပုံ၊ မုသာဝါဒစိတ်ကို သွင်းပုံ (၃-ရာ ၂၂-၂၃)နှင့် အနာဂတ္တိကျမ်း အခန်း ၁၃၊ အပုဒ်-၉-၁၁-၁၅-၁၆-တို့ကိုဖတ်၍ ထာဝရဒေါသကြီးပုံများကို တင်ပြ ပြန်သည်။

ထို့နောက် တရားဟောရာ ကျမ်းအခန်း ၂၅-ကိုဖတ်ပြီး အပြစ်ရှိသူဟူသည်မှာ ထာဝရကိုမယုံသူများ၊ ဆန့်ကျင်သူများကို သာကွက်၍ သတ်မှုတ်ပုံ၊ ၎င်းအပြစ်ရှိသူတို့အား ကျိန်ဆဲပုံ၊ မာလဝိ အနဂတ္တိကျမ်း အခန်း ၂-၌ ၎င်း၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မဆင်ခြင်သူတို့အား သားစဉ် မြေးဆက် အားလုံးကို ကြောက်မက်ဖွယ် အပြစ်ဒဏ်ခပ်မည်ဟု ကြုံးဝါးပုံတို့ကို ရှင်းပြပြန်သည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဂေါတမ ဘုရားနှင့် ကွာခြားပုံများကို နှိုင်းယှဉ်ပြသွားပြန်၏။

ဟောစင်ပေါ်မှ ဆရာတော် တင်ပြ ရှင်းလင်းချက် များနှင့် အောက်ပရိသတ်ထံမှ နှစ်ခြိုက် အားရသံများမှာ စည်း ကိုက် ဝါးကိုက်ဖြစ်နေလေသည်။

ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်များဘက်၌ မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် အောင်ခံနေရဟန်ရှိ၏။ ခေါင်းဆောင် ပြန်လည်ရှင်းလင်းရမည့် မန္တလေးဦးသာဒင်တဦးသာ လိုက်၍ ရေးမှတ်နေသည်။ အခြား ခေါင်းဆောင်များမှာ ဆရာတော် ဟောပြောနေသော ဘက်သို့ ပင် မျက်နှာမလှည့်ကြတော့ဘဲ အချင်းချင်းမျက်နှာရိပ်မျက်နှာ ကပ်သလို ကြည့်နေကြရင်း ငေးစိုက်နားထောင်နေကြ၏။ မျက်နှာဖြူ ဆရာမကြီးမှာ ဘယ်မှ မကြည့်တော့ဘဲ မြေကြီးကိုသာ

ငုံ၍ ပထဝီကသိုဏ်း၏အနက်ကို ထင်အောင် ကသိုဏ်းဝင်နေဟန်ရှိနေသည်။

နောက်ဘက်မှ နှစ်ခုကျော်မျှသော သံဃာတော်များမှာ မှု တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်တော် မူနေ၏။ ကိုယ်တော် များ၏ ဝတ်ရုံထားသော သင်္ကန်းများ၊ ချွေးရောင်များ ကွက်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။

ဆရာတော်သည် နံနက်ကလောက် အကူးအဆက် မပြန်လှဘဲ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ပေါ်လွင်အောင် မရပ်မနား မှန်မှန်ကြီး ဝေဖန်ဟောပြောနေလေသည်။

ကြာလေ အရှိန် ကောင်းလာလေ ဖြစ်သော ဆရာတော်၏ အောင်မြင် ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံသည် ပရိသတ်ထည်း မှု ထောက်ခံအားပေးနေကြသော တအုပ်အုပ် အသံများပေါ် သို့ အစဉ်တစိုက် လှမ်းကျော်သွားနေရုံမက မဏ္ဍပ်ကြီး၏ အပြင် သို့ ပေါ်ထွက်လျှ တက်နေလေသည်။

သူကြီးဦးလှောင်မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းပေါင်းစ အထောင် သားနှင့် ဟန်ကျပန်ကျနှင့် တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၏။ ဘေးမှသူ့ ဇနီးကိုလည်း တခါတခါ လက်ထိုမေးငေါ့လိုက်သေးသည်။ သူ ကြီးကတော်မှာမူ မျက်နှာ အောက်သို့ ချပြီး ဆရာတော် ရှင်းလင်းပြနေသော အချက်များကိုသာ နားစိုက်ထောင်နေလေ၏။

ခရစ်ယံချင်း အများ၏ဘက်၌ သိသိသာသာကြီး စိတ်ပျက် အားလျော့နေသည့် အမှုအရာများပြီး တွေ့နေရပေသည်။

နေပူရိန်ကပြင်းပြလွန်းလှသည်။ လူတိုင်းပင်ချွေးများ ရွဲနေကြ

မ္မာဖြတ်ထား၍ ဘယ်ကပြန်ကောက်ရမုန်း မသိအောင် ကသိ
ကအောက်-ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ဖြစ်နေတော့၏။

ဤအတိုင်း အချိန်ပြည့်သွားပါပြီဟု သဘာပတိ ဦးရွှေမှန်က
ထ၍ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်တို့မှာ တိုင်ပင်ထားသလို တပြိုင်
တည်းထပြီး အပြင်သို့တရုံးရုံး ထွက်ကုန်ကြတော့၏။ ပြောသံ
ဆိုသံ ရယ်သံ မောသံတို့ဖြင့် ပျောင်းဆံ့အောင် စိစိလောင်
ဆူညံသွားတော့၏။ အချိန်မှာ ၄-နာရီခန့်မျှရှိလေပြီ။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘာသာရေး ယှဉ်ပြိုင်ဟောပြောပွဲကြီး အပြီး
သတ်သွားရလေတော့သည်။ အရပ်ရပ်မျက်နှာသို့ သွားနေကြ
သော လူအုပ်ကြီးတွေသည် လယ်ကင်းများထဲ၌ အမျှင်မပြတ်
အအုပ်လိုက် အတန်းလိုက် တအိအိနှင့်သွားကြလေ၏။ လှည်း
တွေကလည်း ထိုလူအုပ်များ၏ အကြား၌ ဝဲ-ယာ-တောင်
မြောက် ရှေ့-နောက် အကုန်သွားနေကြသည်။

ဝက်ထီးကန်ဘက်သို့ သွားကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ မော်
တော်ကား နေရာရသို့ပင် မလွယ်ပေ။ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင်
သုတ်ခြေတင်ကြလေသည်။

ဆရာတော်တို့မှာ - အလိုတော်ရ ကိုယ်တော်များနှင့်အတူ
မဏ္ဍပ်ထဲမှာပင် ရှိနေကြသေး၏။

ခရစ်ယံခေါင်းများက ဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် တောင်ငူ
ဆရာတော်ကြီးတို့အား လာ၍နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မျက်နှာဖြူ
ဆရာမကြီးက ဆရာတော်ကို မချီပြုံးပြုံး၍ ကြည့်ရင်း-

“သခင်ယေရှုရဲ့ အပြစ်တွေကို ဒီလောက်များမပြောပါနဲ့။ သ

ခင်ယေရှုလဲ ကမ္ဘာ့ကယ်တင်ရှင် လူသားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရင် တဦး
အဖြစ်တော့ အသိအမှတ်ပြုပါအုံး” ဟု ပြောရှာပေးသေးသည်။

ခရစ်ယံခေါင်းဆောင်ကြီးများ အားလုံးက နှုတ်ဆက်ပြီး
နောက် သူတို့သည် လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရွာဘက်
ဆီသို့ ရှောက်သွားကြလေ၏။ စိတ်ပမ်းလူမော အားလျော့သော
အမူအရာမှာ သိသာလှပေသည်။

သံသာများအနက် ခရီးဝေး ကိုယ်တော်များ ကားအ
ချိန်မီအောင် ပြန်ကြွလိုကြသည်ဟုဆိုသဖြင့် ဝက်ထီးကန် ကိုယ်
တော်များနှင့်အတူ လှည်းများနှင့် ပြန်ကြွ ကြသည်။ တောင်ငူ
ကိုယ်တော်ကြီးလည်း ဆရာတော်ကို အားရပါးရ ဖက်လဲ တ
ကင်းနှုတ်ဆက်ပြီး- ခို့-ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘက်မှာ တောင်တွင်း ဆရာ
တော်ရှိနေသ၍ ဘယ်ဘာသာနဲ့ ယှဉ်ရ ယှဉ် ရ ခို့-မကြောက်
တော့ဘူးကိုယ်တော်တို့၊ ဒီတောင်တွင်း ဆရာတော် သက်တော်
ရှည်ရှည် ကျန်းကျန်းမာမာ နေနိုင် ပါစေလိုသာ မေတ္တာပို့ ကြ
ပေတော့” ကိုယ်တော်ကြီးသည် ဝက်ထီးကန် ကိုယ်တော် များ
နှင့်အတူ ပြန်ကြွသွားလေ၏။

ခရီးဝေးပရိသတ်များ ထွက်ခွာသွားကြသော်လည်းကျောက်
ကွင်းရွာအနီးတဝိုက်က လူအများပင် မဏ္ဍပ်ထဲ၌ ကျန်ရှိနေကြ
သေးသည်။ သူကြီးနှင့်ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးများ မပြန်သေးပေ။
ဆရာတော်ကိုဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လှာရောက် စကားပြောနေ
ကြသည်။ အချို့ကမဏ္ဍပ်ကြီး၌ ပြင်ဆင်ထားသောပစ္စည်းများ
ကို သိမ်းဆည်းစပြုနေကြ၏။ စားပွဲ ထိုင်ခုံများ စသည်တို့ကို
ထမ်းပို့ သူများလည်း ပို့နေကြသည်။

နေရာ အတန်ပူသေးသည်ဖြစ်၍ နီးနားသံသာ တော်များ
ဖြစ်သော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင်အားလုံးပင် ဆရာတော်တို့နှင့်
အလှူရှိနေကြသေး၏။

လူများနှင့်သံသာများသည် ဆရာတော်ဟောခဲ့သော စကား
များကို ပြန်လည်ပြောဆို နေကြသေး။ ရွာကွင်းမှ လူအုပ်တစ်အုပ်
ထွက်လာပြီး ဆရာတော်တို့ဆီ ဝင် လာ လေသည်။ အားလုံး
ချင်းတွေ့ချည်းဖြစ်၏။ ရွာဆော်တဦးက “ဘုန်းကြီးဘုရားများ
ဘုရား၊ ဟောဒီမှာ ကျောက်ကွင်း စာဖြူအိမ်ထောင် (၆၀)
ကျော် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးပြောင်းကြဘို့ ဆုံးဖြတ် လာကြပါ
တယ်ဘုရား” ဟု-လျှောက်လိုက်ရာ သူကြီးဦးလှောင်သည် နေ
ရာမှပင်ထနုန်းပြီ ခေါင်းပေါင်း များ ပင် ချွတ်၍ မြောက်ပစ်
လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်ဆရာတော်သည်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌအား အ
ကြိမ်ကြိမ်ဦးချ၍နေလေတော့သည်။ ဦးအကြိမ် ၇-ကြိမ်လောက်
ချပြီးမှရပ်နားလိုက်သောအခါ သူကြီး မှာ ဝမ်းသာ ကြည်နူး
လှသော ဖရဏာပီတိ၏အရှိန်ဖြင့် ပျက်ရည်များပင် တွေ့တွေ့ကျ
နေရှာပေသောသည်။

ဆရာတော်တို့သည် မဏ္ဍပ်ကြီးမှ အလိုတော်ရဂိုဏ်းဝင် ကိုယ်
ဟော်များပင့်သောဝင်ရာသို့ ကြွလာကြသောအခါ လမ်း၌ ရေပုံး
တွေ့တင်မောင်းလာသောလှည်းများ ကျောက်ကွင်း အက်ဆီသို့
ပောင်းသွားကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ယိုးဒယားနေလုံး ကျောက်ကွင်းမှလှည်းများ ရေရှိရာသို့ သွား
ရောက်သိုက်နေကြသဖြင့် အနီးဆုံးရွာများမှာပင် ရေပြတ်နေကြ
ပြီဟုကြားရသည်။

ထိုနေ့ည ဆရာတော်တို့အဖွဲ့ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးထံ
တွင်ရပ်နားကြ၏။ အလိုတော်ရဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များစုံညီ
ရှေ့၌ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အောက်ပါအမိန့်ကို ချထား သတ်မှတ်
တော်မူလေသည်။

“အားလုံးသော အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော် အ
ပေါင်းတို့။ အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းကြီး၌ တွေ့ကြုံရသော အလွန်
ခက်ခဲ ဝန်လေးသည့် တာ ဝန်ကြီး တ ခု ကို ယ ခု ကဲ့ သို့ နိုင်
နင်းအောင် ဝင် ရောက် တာ ဝန် ယူ သော တောင် တွင်း ကြီး
မောင် ဥက္ကဋ္ဌ ကို အလွန် ကျေးဇူး ဥပ ကာ ရ တင် ရ မည်။
မောင်ဥက္ကဋ္ဌသည် အလိုတော်ရ ဂိုဏ်းအတွက်သာ မဟုတ် ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်သာသနာတော်၏ ဂုဏ်သိမ်မညိုအောင်လည်း ဒိုင်ခံ
၍ ခုခံ ကာကွယ်သူ သာသနာ့အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အဖြစ်
လည်း ဤအလိုတော်ရ ဂိုဏ်းကြီးမှ အစဉ်သဖြင့် အသိအမှတ်
ပြုကြရသည်။ နောက်နောင် မောင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ရဟန်း ကိစ္စ အရပ်
ရပ်တွင် အလိုတော်ရဂိုဏ်းဝင် သံဃာအပေါင်းက မည်သည့်
အခါမဆို ပါဝင်ကူညီဆောင်ကြစေ။

ဤဂိုဏ်းချုပ်ပြန်တမ်း၌ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်
တိုင် လက်မှတ်ထိုး ထုတ်ပြန်တော်မူလေသည်။

နောက်တနေ့ လဆန်း ၁၃-ရက်နေ့တွင် ကျောက်ကွင်းအရှေ့ဘက်
ချင်းညောင်ပင်သာမှဆရာတော်တို့အဖွဲ့ကိုပင့်၍ခရစ်ယံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ
သာတရားများကို နှိုင်းယှဉ်ဟောပြောရာ ချင်းခရစ်ယံ အိမ်ထောင် အ
တော်များများ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းကြောင်း ကတိပြုကြသည်။
ကဆုန်လဆန်း ၁၄-ရက်နေ့တွင်ကျောက်ကွင်းရွာအနီး လယ်ကွင်း

ထံ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဘက်မှ အနိုင်ရသော အထိန်း အမှတ်အဖြစ် အောင်ပွဲ ခံနေရာ ဆိုင်းသံတချိန်ချိန်ကြားနေရ၏။

ဆရာတော်တို့အား ပြည်မြို့မှ တကာများ လာရောက်ပင့်ကြသဖြင့် နောက်တနေ့ ဖြစ်သော ကဆုန်လဆန်း ၁၅-ရက်၊ လပြည့်နေ့တွင် ပြည်မြို့ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်ယင်ပြင်တွင် တရားပွဲကြီးတခု ဧဟာရ လေသည်းပရိသတ်အလွန်များလှ၏။ သို့ရာတွင် ထိုရွှေဘုန်းပွင့် တရားပွဲ၌ အသံချဲ့စက်များ တတ်ဆင်ပေးကြသဖြင့် ဆရာတော်မှာ မပင် ပန်းလှပေ။ ကျောက်ကွင်းတွင် ဟောပြောစေဖန်ရသော တရားများ သာဖြစ်သည်။

ထိုလဆုတ် ၁-ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့ စက်သူဌေး ဦးစံဒွန်းတို့က မော်တော်ကား ၃-စီးဖြင့် ပို့၍ တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ ကြလေသည်။

ဝက်ထီးကန်အရှေ့ ကျောက်ကွင်းရွာကလေးမှာမူ ထိုနှစ်ဝါဦးအ ခိုန်ကစ၍ ရွာဦးတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းကန် ဘုရားများ ပေပီ ပေါက်လာပြီး ယနေ့တိုင် ထင်ရှားဖြစ်ပေသည်။

ထိုနှစ်သီတင်းကျွတ်လတွင် ကျောက်ကွင်းရွာသူကြီး ဦးလှောင်တို့ ဇနီး မောင်နှံက သားကလေး၏ ရှင်ပြုအလှူကြီး ပြုလုပ်ကျင်းပသောအ ခါ ဆရာတော်ကို တမင်တကူးတကန် အပင့်လွှတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအလှူသို့ ဆရာတော်ကြွရောက်ပြီးတရွာလုံးသို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားများကို ဧဟာကြားရ၏။ ထိုအလှူတွင် သူကြီးနှင့်သူကြီးကတော်တို့ မောင်နှံစုံတွဲ အလေးအမြတ် ဆက်ကပ်လိုက်သော လှူဘွယ်ပစ္စည်း များမှာ ဆရာတော်အဖို့ အလွန်အကြူး အထူးဂရုတစိုက်သိမ်းဆည်း အပ်သော ရှူဘွယ်များဖြစ်ထိုက်လှပါပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပစ္စည်း ကလေးများသည် ဆရာတော်၏ မလိမ္မာမိ-ပစ္စည်း မတွယ်တဘတ်

မူ ဝါအတိုင်း သိမ်းပိုက်ရန်အားမထုတ်ခဲ့။ ဘယ်မှာ စွန့်ရစ်သည်ဟု မည်သူမျှ တတ်ရာသေချာမပြောနိုင်။ တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်ရောက် ဧသာအခါ ဆရာတော်ထွင် ကြသွားစဉ်က ပါရင်းစွဲမျှ အနိုင်နိုင်သာ လျှင်ကတည်း....တဲ့။

အော်-ဆရာတော်ရယ်မှ ဆရာတော်ပါပေတကား။

အရှင်းစကား

ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံစာကို အရေးထိုက်ဆုံး သူကား- သခင်ကိုကြီးဖြစ်၏။ သူသည်ဆရာတော် အရှင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အတူထိုအချိန် က ကျောက်ကွင်းဘာသာရေးပြိုင်ပွဲကြီးသို့ပါသွားခဲ့သူ လက်ထောက် တဦးဖြစ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သခင်ကိုကြီးမှာ အချိန်နှင့်အလုပ် အမြဲပြည့်နေ သူဖြစ် ၏။ ရှေးယခင်ကလည်း အမျိုးသားကျောင်းဆရာလုပ်ရ၊ အားလပ်ချိန် ၌ အပိုရိတ်ကိုလည်း ထိုးလိုက်ရသေး၊ ဒီကြားထဲတွင် နိုင်ငံရေးက လည်းတဖက်နှင့် ချာလပတ်လယ်နေခဲ့၏။

ယခု ဤဘက်ခေတ်သို့ကူးလာသောအခါတွင်လည်း တောလည်း ခိုလိုက်ရသေး၏။ တောခိုရာမှ ပြန်ဝင်လာပြန်သောအခါ အလွတ် ပညာသင်ကျောင်းတွေသို့ လိုက်၍စာပြရပြန်သည်။ ညနေပိုင်း ကျပြန် တော့လည်း အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီးတစောင်၏ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် ဝင်လုပ်နေရပြန်ချေသည်။

ယင်းသို့ကလိုဖြင့် သခင်ကြီးကား ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော် ပုံကိုမွန်နှင့် ပတ်သက်လျှင်၊ ဂ. လောင်သော်မျှ မကိုင်အားဖြစ်နေပေ သည်။ သူ့နေရာက နေကြည့်လျှင် ဟုတ်ပေသည်။ သားသမီးတွေက လည်း ဖျားလာသည်။ သို့နှင့်ပင် သူ့မိန်းမနှင့်သူ တခါတခါ ကသိ ကအောက်ဖြစ်ပြီး အိမ်မကပ်ဘဲ ပြေးနေလိုက်ရ သေးသည်ကလည်း တခုကဖြစ်နေသည်။

ရှေးခေတ်ကပင် ဤကျောက်ကွင်း အရေးတော်ပုံကို သူရေးဖြစ် အောင် ရေးမည်ဟု သူပြောဘူး၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုကိစ္စနားသောအခါ

အချိန်မရသေးဟု သူဆိုသည်။ နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက် စောင့်ကြည့် နှုတ်အခါ သခင်ကိုကြီး အချိန်ရရန် မလွယ်တော့သည်ကို ကျွန်ုပ် နည်းနည်းရိပ်မိစပြုလာပြီ။

၁၉၆၁-ခုနှစ် အလယ်ပိုင်းလောက်တွင် သူ ကျွန်ုပ်ကို လိုက်၍ရှာ သည်။ အိမ်ကိုရောက်သည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်သော် မတွေ့ လိုက်ရ၏။

သူလာရှာသည်ကြား၍ ကျွန်ုပ်သူ့ထံသွားသည်၊ ဒီတော့လည်း သူ့ကို ကျွန်ုပ်မတွေ့ရဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

၁၉၆၁-ခုနှစ် ကုန်ခါနီးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဘုရင်ရုံးနားတွင် သခင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ရင်ပတ်ချင်း ဝင်၍ဆောင့်မိကြ၏။

သူနှင့်ကျွန်ုပ်ကား ဦးအောင် အပင်တင်နိုင်သူက နိုင်စတမ်းထဲက ဖြစ်၏။ ဤအကျင့်မှာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး နှစ်ချေးတဲ့လောင်း ငွေတဲ့ လောင်းဘဝကတည်းက အကျင့်ဖြစ်၏။ ယခု အသက်၅၀-ကျော်၍ ခေါင်းဖြူကြပြန်တော့လည်း ငယ်ကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ကြသေးပေ။

သူက သားကိစ္စ မယားကိစ္စတွေကြောင့် အချိန်ယူပြီး ဂရုတစိုက် ရေးရမည်စာမျိုးအတွက် မလွယ်တော့ဟု ဆိုသည်။ မှန်ပေသည် သူ့ ကာဝန်မှာ ယခုခေတ်အသုံးစရိတ်နှင့်ဆိုင်က မသေးလှပေ။ ကျွန်ုပ်ကား မုဆိုးယီးဘဝနှင့် ဇာတ်ဖျောနေခဲ့သည်မှာ ကာလတောင်တ အရွက် ရှည်ကြာလှပြီဖြစ်၍ ပေါ့ဟာဟာကြီးပင် ဖြစ်နေသူပင်တည်း။

သို့နှင့်သခင်ကိုကြီးက သူ့ထံတွင် အမြဲသိမ်းပြီး သွားလေရာရာ တောခိုရာပါအထိ ယူသွားလေ့ရှိသော ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံ ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းအားလုံးကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ လွှဲလိုက်တော်၏။ သူ မှတ်မိသမျှ အသေးစိတ်ကိုလည်းပြောပြပေ သည်။

ကျောက်ကွင်း ဘာသာရေး ပြိုင်ပွဲကြီးသို့ ကျွန်ုပ်မှာ ကာယကံ မြောက် မရောက် မမြင်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုပြိုင်ပွဲကြီးမပေါ်ခင် ခတ်စောစော

ဝိုင်း ကာလကစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နိုင်ရေးပိုမာ၂၄(က)ဖြင့် ထောက်ထံရောက်နေခဲ့ရ၏။

ကိုဇ်နော့စ်ဝိုင်းတွင်မှ ပြန်လွတ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုက်ဩကြက်မြို့များရှိရာ တောင်တွင်းကြီးသို့ အတ္တပြန်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဆိတ်မြို့ကြက်မြို့များသည် မြို့အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသဖြင့် နတ်မိတော့ရအကူအညီနှင့် မခဝေးလှပေ အတ္တအနားယူနေခိုက် ကြက်မြို့တွင် စားသောက်သော နန်းကန် ဖတ်နေခဲ့ရ၏။ ညနေချိန်များ၌ အပျင်ဖြေဖားညှင်းပြေ နတ်မိကျောင်းဘက်သို့ ရွှောက်သွား၏။ ထိုအချိန်က နတ်မိဆရာတော်ဖြစ်သော ဦးကလျာဏ ကိုယ်တော်ကြီးထံမှ ဝမ်းပင်ရာ ဘေးကားစေမည် ပြောကြပေဟောကြရင်း ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံအကြောင်းများကို အတော်စုံစုံလင်လင် ဖြူးခဲ့မှတ်ရတူး၏။

ချိုတွင်းရှိ ဆရာတော် အရှင် ဥက္ကဋ္ဌ၏ နန္ဒသယနာပူပြုကျောင်းသို့လည်း မကြာခဏရောက်၍ သွားရပြန်သည်။ ဆရာတော်ထံမှ ထိုးတက်ရေး မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကျောက်ကွင်း အတ္တမြုတ္တိများကို ဘတ်ခဲရ၏။ အတ္တတော်ထံမှလည်း သိတနာသမ္မ သိခဲ့ရ၏။

ထိုနှစ်ကုန်ခါနီး အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့အဖို့ ရန်ကုန်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ရေကျော်တွင်ရှိ ကျွန်ုပ်၏စာတိုက်ဆိုင်ကလည်းကောင်း ဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး နှစ်နယ်တွင် ချာလယ်လိုက်ခါနေရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့သိခဲ့ရသော ကျောက်ကွင်းအရေးတော်ပုံအကြောင်းအရာတို့သည် တရေးရေးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဖြိုးသွားခါ-ခေတ်အမျိုးမျိုးတို့၏ နောက်တွင် ကုန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယခု အထက်တွေ့ မှန်းတိုင်း ညနေစောင်းစ နာရီပြန်၂ချက် ထိုးခါနီးမှ သခင်ကိုကြီးသည် သူနပ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော မှတ်တမ်းတွေကို ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်နေပြီ။

ဤကျောက်ကွင်းပြင်ပွဲကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ကြသူအတွက် အားလုံး သေမကျန်ကြိသေးပေ။ အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သော

အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုတင်ပြရန်မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စပမာဏသည်ကို ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။ လူပေါင်းနှစ်သောင်းကျော် ကျော်က တွေ့မြင်လိုက်ကြပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတို့က ကြားသိခဲ့သော အထိကခု ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်၍ သာဓိကတ်ခဲသွားသေးသည်။

ဤအထဲ၌ ကျွန်ုပ်လို (ကိုတိုင်ကိုယ်ကျ မမြင်မတွေ့ လိုက်ရသူ တဦးက ပေါ်ထုတ်တင်ပြရန်မှာ မလွယ်ဆုံးသောတာဝန်ဖြစ်နေပေတူပါပြီ) သခင်ကိုကြီး၏ မှတ်တမ်းများမှာ အဘော်စုံပါသည်။ နှစ်မြဲလည်း သဘောပေါက်အောင် ပြောသည်ကား လိုလေးသေးမကျန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် သခင်ကိုကြီး၏ မှတ်တမ်းများနှင့် ပြောပြချက်များမှာ နောက်ဝိုင်းကဏ္ဍအတွက် ပြည့်စုံသော်လည်း၊ ရှေ့ပိုင် ထိုကျောက်ကွင်းပြင်ပွဲကြီး၏ မူလနောက်ခံကားချစ်ကိုမူ မရမရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အောင်လံ အရှင်မဟာနန္ဒထံသို့ ပြေးပြန်သည်။ ထိုမှတဆင့် ဝက်ထီးကန် ကျောက်ကွင်းအထိ လိုက်၍ အဆင့်ဆင့် အနိုင်အလုံ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပြီးမှ ဤစာအုပ်ကိုတောင် ရေးရသတော့သည်။

ဤသို့ ရေးရင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခက်ဆုံးသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာအချက်အလက်များကို မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့လာရပြန်သည်။ ဤတွင်မှ ရောမ ကျောက်ကြီး၏ အထက်နှုတ်ခမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏နာမည် "ရှင်းကနဲ" နေ့အောင် ဆောင်ပိလေတော့သည်။

ခရစ်ယာန်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ခေါင်းဆောင်ကြီးများအပြန်ပြန် အလွန်လွန်လေနေကြသော စကားများမှာ တောင်တွင်းကြီးနေရှင်နယ် အရှင်ဝေခနထံတွင် မှတ်တမ်း အပြည့်အစုံရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုလက်ရှိ အရှိရရှိ၏နှင့်ဆန်ကျင်နေမည်စိုး၍ ဥပဒေဘောင်အပြင်ထွက်သွားမည် စကားများကို ကျွန်ုပ်ချန်လှားပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်အောင် ရေးသွားနေရပြန်လေသည်။